Glenna McReynolds
Îngerul răzbunator

Femeia. Avea nevoie de ea... cu disperare. Avea nevoie de ea ca să-l înalţe, să-l ducă departe şi să-l elibereze.

Dylan conducea cu precizie, fără nervi, înghiţind distanţele pe autostradă, şi făcând să fumege şoseaua şi cauciucurile Mustang-ului negru. Vântul îi flutura părul prin geamul deschis şi îi înţepa faţa cu forţa de furnal a unei veri înnebunite de căldură. De la Chicago, la Lincoln, Nebraska, la Colorado, asfaltul strălucea spre orizont ca umbra unui miraj într-un peisaj.

Fără să-şi dezlipească ochii de pe şosea, el ridică la gură o ceaşcă de plastic şi o goli de cafea. Ratase de două ori până acum, când îşi distrusese acoperirea de funcţionar al FBI, pentru a preveni dezastrul. Ajunsese prea târziu, prea încet, sau plonjase mult prea adânc ca să poată ieşi la timp la suprafaţă şi să salveze o viaţă. Dar acum nu va ajunge prea târziu ca s-o salveze pe Johanna Lane. Nu se putea întâmpla aşa ceva. Pornise la timp şi trei era numărul lui norocos.

O expresie tristă îi apăru pe faţă, expresie pe care nimeni nu o luase vreodată drept zâmbet. Ce ştia el oare despre noroc? El nu avea noroc.

În întunericul din faţă, un camion.intră în şosea. Dylan şopti o ocară, mototolind cu pumnul ceaşca goală, înainte de a o arunca pe podea. Tipul trebuia să fi fost orb ca să nu vadă Mus-tang-ul ce venea spre el. Dar şoferul nici măcar nu băgă în viteză cum trebuie, aşa că Dylan îl înjură din

nou invocând o mulţime de sfinţi în zadar şi terminând cu o jumătate de duzină de sinonime porcoase.

Circulaţia în sens invers era aglomerată pe şoseaua cu două benzi din afara oraşului Boulder, dar Dylan nu avea timp şi nu-i rămăsese nimic altceva de pierdut decât pulsul. Apăsând până la fund pedala de acceleraţie, se îndreptă ca un bolid spre camion şi, în ultimul moment, roti volanul trimiţând Mustang-ul pe sensul opus, luându-şi un risc foarte calculat şi un culoar cât se poate de îngust pentru depăşire. Maşinile celelalte se traseră spre marginea drumului. Camionul alunecă în afara şoselei.

Nu norocul ci această îndemânare obţinută cu greu îl ajutase pe Dylan să străbată drumurile cu o sută pe oră, drumuri făcute cu camionul, cu un autobuz şi cu două maşini mici. Dar Dylan Jones nu avea noroc.

Faptul acesta se adeveri un kilometru mai departe, după mai puţin de un minut de mers. Farurile săgetătoare ale unei maşini de poliţie îi luminau geamul din spate şi oglinda retrovizoare, ca la parada de 4 iulie.

Dylan înjură din nou şi apăsă mai tare pe acceleraţie, forţând maşina să ia o viteză mai mare. Luminile oraşului Boulder erau la distanţă de câteva secunde. Venise prea de departe, prea repede, drumul fusese prea greu, ca să piardă.

Trecu peste primele stopuri din partea de nord a oraşului, ignorând culoarea roşie. Mustang-ul abia rezistă la virajul de nouăzeci de grade pe care îl făcu. Cauciucurile scârţâiră şi scoaseră fum

pe caldarâmul fierbinte. Şasiul se cutremură. Mişcând volanul într-o direcţie şi apoi în cealaltă, evită să lovească o maşină de pe banda ce mergea spre est şi trecu printre două vehicule ce se îndreptau spre vest.

Maşina de poliţie din spatele lui nu luă virajul şi se opri în mijlocul intersecţiei, cu sirena şi luminile acţionând din plin, încurcând şi mai mult circulaţia. Dylan făcu la stânga, pe prima stradă pe care o văzu, apoi se învârti pe străzi nebuneşte, parcă la întâmplare, mai mult de doi kilometri. În cele din urmă, încetini şi opri maşina pe o stradă lăturalnică, trăgând-o între alte două vehicule, o maşină gri, indescriptibilă, şi un camion mijlociu.

Seara de vară era liniştită, spre deosebire de bătăile propriei lui inimi. Case de lux se îngrămădeau în această parte a oraşului. La porţi, erau nişte replici mai mici şi mai plăcute, ale lămpilor de pe stradă, dar interioarele caselor erau întunecate. Oamenii se duseseră la culcare, în siguranţă, liniştiţi şi fără să bănuiască nimic.

El aşteptă un moment, controlând strada înainte de a trage sacul de molton peste scaunul din faţă şi apoi în poală şi îşi scoase braţul stâng din haină. Sacul era mai greu decât dacă ar fi fost plin cu îmbrăcăminte, greutatea fiind constituită din arme de foc şi muniţie. Era unica protecţie pe care o avea şi i se părea al naibii de neînsemnată în comparaţie cu cea a adversarilor lui.

Transpiraţia îi curgea pe o parte a feţei. Spre coada ochiului, umezeala găsi tăietura veche de o zi, care se întindea de la tâmplă până la ureche. Picăturile sărate pătrunseră în crestătură,

provocându-i usturimi la rană. Se şterse cu dosul mâinii, apoi desfăcu sacul de molton.

Scoase afară o puşcă cu ţeava scurtă, cu aer comprimat, cu douăsprezece gloanţe, şi îşi trecu peste umăr cureaua acesteia. După ce îşi aşeză puşca, verificându-i piedica, îşi băgă din nou braţul pe mâneca hainei. Sacul fu aruncat peste umărul celălalt şi ieşi afară din maşină. Poliţistul stătuse destul timp în spatele lui ca să-i noteze numărul de înmatriculare. Trebuia să-şi abandoneze Mustang-ul. Dar nu conta. Dacă o pierdea pe Johanna Lane, nu-i mai păsa dacă mai apuca sau nu dimineaţa. Cu siguranţă că nu-i păsa dacă îşi pierdea maşina.

Se duse la camioneta din faţa lui şi-i încercă uşile, privirea mişcându-i-se mereu, urmărind umbrele. Uşa era încuiată. Proprietarul maşinii cenuşii parcate în spatele lui nu fusese la fel de precaut. El pătrunse înăuntru şi rupse sistemul de aprindere cu vârful puştii. Apoi se puse pe lucru ca să pornească motorul făcând un contact cu firele.

Johanna Lane locuia în Briarwood Court nr. 300 şi Dylan ştia exact unde era Briarwood Court nr. 300 faţă de poziţia lui actuală: două blocuri spre vest şi jumătate de bloc spre nord.

Johanna Lane stătea în balconul ei de la etajul trei, care dădea spre stradă. Uşile cu geam erau deschise în spatele ei, permiţându-i vântului de seară să ridice şi să fluture perdelele fine, lungi până la podea. La stereo se auzeau Anotimpurile de Vivaldi, notele clasice, clare, cristaline, plutind în aer cu toată puritatea pe care o putea produce

cel mai fri aparat. Sistemul stereo era una dintre numeroasele disonanţe din acest apartament cu podea de stejar şi mobile stil art-deco.

Se răsuci puţin ca să privească în interior. În sufragerie, o cină neterminată la lumina lumânării, cu paste alfredo şi salată, era aşezată la un capăt al unei mese negre, lăcuită, cu sculpturi complicate. Un şervet de damasc era.mototolit lângă paharul de cristal încă plin.

Ar trebui într-adevăr să mănânce, se gândi ea, urmărind cum scade flacăra lumânării sau cum se înclină din cauza brizei. Dacă n-avea de gând să fugă acasă la Chicago, la tatăl ei, ar fi trebuit să mănânce. Iar ea se hotărâse să nu fugă. Fuga însemna fie recunoaşterea vinovăţiei, a unei crime pe care fusese foarte grijulie să nu o comită, fie a unui act de trădare la care nu se gândise vreodată.

Austin Gridgeman venea cu avionul de la Chicago. Când a sunat-o, i-a spus că vrea să lucreze ceva în legătură cu o afacere care nu mergea bine la Boulder. Sugerase să iasă undeva să bea, un pahar sau la o cină târzie, ca să poată discuta despre „vremurile trecute”, vremuri trecute când lucrase pentru el ca cea mai particulară consilieră juridică.

Chiar şi numai gândul la fostul ei serviciu îi provoca ^dureri de cap şi făcea să-i transpire palmele. îşi părăsise slujba şi oraşul Chicago din cauza a ceea ce devenise Austin Bridgeman şi se îndoia că cele patru luni care trecuseră îi schimbaseră caracterul.

Încet, pentru a se calma, închise ochii şi

inspiră adânc. În cei patru ani cât lucrase pentru Austin, îl văzuse ocolind legea de multe, multe ori, interpretând-o după voia lui, cu puterea şi banii lui. îl văzuse târându-se pe burtă ca un şarpe ca să trezească milă, astfel încât să pară un tip candid. îl văzuse dând glas unor cereri şi pretenţii neruşinate faţă de politicieni şi judecători, deopotrivă. Dar nu-l văzuse să încalce o lege până în urmă cu două zile, vineri dimineaţă, când citise articolul din pagina întâi a ziarului, despre un senator acuzat de trafic de influenţă. Ca şi în cazul celorlalte scandaluri din Congres, ea aruncase la început doar o privire asupra relatării. Apoi, un nume îi atrase privirea, numele unei mici companii particulare din Illinois – Morrow Warner.

Traficul de influenţă la care recursese dragul senator mergea mult dincolo de ciolanul la care te puteai aştepta. Se amestecase în politica externă şi în războaiele străine, în problemele privind corporaţiile, moneda străină şi, în special, importurile străine. Presa îl denumise „Filiera mondială”, iar toată activitatea lui fusese îndeptată spre umplerea caselor de bani ale lui Morrow Warner.

Johanna ştia cine era proprietarul companiei Morrow Warner. Ea mai ştia că nimeni altcineva nu cunoştea asta, pentru că ea ascunsese identitatea proprietarului în kilometri de documente, ocolind şi ea legea. E o precauţie, spusese Austin, ceva pentru bătrâneţea lui, ceva ce comitetul de directori de la Bridgeman Inc. nu i-ar putea lua.

Ziarul de sâmbătă confirmase mai mult decât

traficul de influenţă din partea senatorului şi vorbise despre stoarcere de informaţie. Apoi, în acea dimineaţă, ediţia de duminică a ziarului Post citase „surse demne de încredere” ce confirmau stoarcerea de informaţii şi legături cu lumea interlopă, precum şi un posibil amestec într-un asasinat. La două ore după ce citise articolul, Austin o sunase, dorind să o viziteze, personal, chiar în noaptea aceea.

Johanna se gândise să anunţe poliţia, apoi îşi dădu seama că lipsa de raţiune nu era cea mai bună opţiune. Austin nu fusese acuzat de nimic şi a invita pe cineva la cină nu putea fi considerat drept crimă. Oamenii puternici erau ţinte uşoare pentru scandal şi declaraţii. Atât senatorul din Illinois cât şi Austin Bridgeman erau oameni puternici. Ea ştia că nu trebuie să se grăbească să tragă concluzii, sau să creadă tot ce citea în ziare.

Totuşi, ar fi dorit ca partenerul ei în avocatură să fi decis să rămână în Boulder la sfârşit de săptămână, măcar de data asta. l-ar fi plăcut să fie cineva cu ea când venea Austin, întrucât ea decisese să nu meargă la cină şi la un pahar şi, mai ales, să nu aibă conversaţii despre trecut. Cea mai bună atitudine pe care o putea avea era una de formalism rece şi de discreţie.

Cel puţin, aşa se gândise mai devreme. Acum se lăsase întunericul şi nu mai era sigură.

Cu un gest distrat, ea îşi trecu degetele prin păr. La naiba cu Henry, care dispare în fiecare vineri. Ştia că el făcea asta ca să scape de mama lui, dar asta era ridicol pentru un bărbat matur. Nu ştia nici măcar unde se afla. Tot ce ştia era că

va fi înapoi luni dimineaţa la ora nouă fix. Te puteai baza pe Henry.

Dylan o urmări cu ochii întredeschişi, remarcându-i fiecare linie sinuoasă, fiecare curbă ele-

Şi pe Austin te puteai baza, dar nu într-un mod confortabil. Ea lucrase pentru un om puternic. Ştia că puterea corupe; văzuse cu ochii ei cum lucrează corupţia.

Asasinat. Era improbabil… dar era oare posibil?

Îl văzuse pe Austin distrugând oameni, gândindu-se mai puţin la asta decât se gândesc unii la masa de prânz. De câteva ori, ea îl ajutase. Făcea parte din jocul afacerilor cu miză mare. Câştigătorul ia totul. Învinşii fug ca de dracu'. Ea-nu fugea. Ea ştia cum să se poarte cu Austin.

Se întoarse din nou spre stradă. Singura mişcare era o maşină cenuşie care trecea încet prin faţa blocului, căutând, fără îndoială, un loc de parcare greu de găsit.

Ridicându-şi bărbia, îşi clătină capul într-o parte, uşurându-şi durerea din muşchii încordaţi de oboseală. Ea continuă mişcarea, ridicându-şi părul de pe ceafă ca să lase vântul serii să sufle pe pielea ei. Era al naibii de cald.

Geamantanele ei erau încă împachetate în dormitor. Probabil că ar fi trebuit să fugă.

Probabil că ar fi trebuit să fugă ca de iad.

gantă. Ea făcea ca simplii jeansi să arate ca nişte pantaloni de comandă şi o cămaşă simplă de mătase, ca o bluză lucrată de mână, de o mie de dolari. Era chiar Johanna Lane. Clasă înaltă, pură şi dulce, de la coama de păr, blondă de culoarea

mierii, până la scobitura tălpii piciorului, pe care o văzuse doar în pantofi italieneşti cu toc, moi ca untul. îşi amintea totul despre ea, tot ce văzuse de la distanţă. Băieţii duri ai lui Austin nu aveau permisiunea să fraternizeze cu eşaloanele superioare ale ierarhiei. Se îndoia că Johanna Lane îşi amintea de existenţa lui. Spera că nu. Asta ar face lucrurile mai dificile pentru el.

Deschise sacul de molton şi scoase o rolă lată de leucoplast. Rupse o bucată şi o lipi pe mânerul uşii pasagerului. Restul rolei îl puse în pardesiul lui. Nu avea timp să o convingă cu vorba bună ca să meargă cu jel. Şi nid nu era înclinat să-i dea prea multe explicaţii. îl durea prea tare. Nu dormise de două zile, nu mâncase aproape de tot atâta timp şi sângera din nou. Simţea umezeala proaspătă alunecându-i în partea dreaptă a pieptului. Omorâse un om cu o seară înainte, la Lincoln, dar abia după ce afurisitul îl tăiase.

Pleacă. Pleacă atât timp cât mai poţi, îi şoptea conştiinţa. Apoi îşi aminti că nu avea conştiinţă. Omorâse un bărbat la Lincoln ca să salveze o viaţă fără valoare – a sa proprie – şi poate una care valora cu mult mai mult, a lui Johanna Lane.

Se întoarse şi, cu o lovitură rapidă cu puşca, sparse becul de pe tavanul maşinii. Ultimul lucru de care avea nevoie era un semnal de bun venit când avea să o aducă afară.

Johanna închise şi încuie uşile de sticlă, apoi trase draperiile. îşi împachetase valizele din instinct şi, cu cât se făcea mai târziu, cu atât i se părea mai raţional acest instinct. Dacă se grăbea,

încă mai putea prinde un zbor spre Chicago. De îndată ce avea să fie în siguranţă în casa cea mare a părinţilor ei, Austin Bridgeman va părea mai uşor de manevrat. Şi îi venise în gând nu o dată că, până la urmă, va avea nevoie de un avocat bun. Întâmplător, tatăl ei eră cel mai bun.

În baie, îşi aruncă periuţa de dinţi, pieptenele şi trusa de machiaj într-o mică geantă. Înainte de a băga în ea şi tubul de aspirine, luă două pastile în mână, apoi o a treia. Se va dovedi cu siguranţă a fi o noapte de trei aspirine.

Înghiţi pastilele cu un pahar de apă. Căldura fusese apăsătoare. Toată ziua, şi nici măcar noaptea, temperatura record nu scăzuse.

Un zgomot în camera de zi o făcu să mişte capul. Închise apa şi ascultă din nou, concentrându-se, încercând să audă, în ciuda bătăilor bruşte ale inimii şi a valului de adrenalină care îi alerga prin corp.

Nemaiauzind niciun sunet, se forţă să se relaxeze suficient ca să poată gândi. Primul gând a fost să găsească ceva cu ce să se apere,’ şi apucă cea mai lungă pilă de unghii, cel mai periculos obiect pe care îl putu găsi în toată afurisita aia de baie. îşi spuse că reacţiona prea agresiv, dar degetele ei cuprinseră şi se strânseră în jurul pilei, de parcă aceasta ar fi fost un cuţit.

Ieşi încet în hol, ascultând. Dacă ceva i-ar fi părut suspect în apartament, s-ar fi strecurat pe uşa din faţă şi ar fi plecat. Nu voia să rişte. Dacă Austin trimisese pe cineva în locul lui, cineva care nu suna la uşă şi nu folosea intrarea din faţă, atunci avea nevoie de protecţie.

Ajunse la arcada care lega holul şi camera de zi şi se uită după colţ.

— Ahh! Pila căzu pe podea, scăpată din degetele amorţite de o lovitură rapidă, bine plasată. Următorul ţipăt fu înăbuşit de o mână mare, puternică. Un braţ şi mai puternic îi înconjură mijlocul, strivind-o de trupul atacatorului.

— Mă numesc Dylan, Dylan Jones, îi şopti la ureche o voce aspră. Am fost de toate la viaţa mea, dar violator nu. Aşa că stai liniştită, că nu vreau să-ţi fac niciun rău.

Ea se zbătu violent în braţele lui, dar puterea lui era de neînvins.

— Te numeşti Johanna Lane, continuă vocea, iar în urmă cu patru luni ai lucrat pentru Austin Bridgeman. Trebuie să te hotărăşti dacă vrei să cooperezi sau dacă plecăm de aici cu forţa.

Johanna rămase nemişcată. Austin trimisese totuşi pe altcineva. Ea închise ochii strâns un moment, teama şi furia faţă de propria ei prostie trecuseră peste ea ca un val. Ar fi trebuit să fugă.

— Simţi asta? întrebă cel care o capturase, fără suflu şi cu gravitate.

Ceva se împingea în şoldul ei şi ea dădu afirmativ din cap.

— E o armă cu douăsprezece focuri şi te ameninţ direct. O să mergem în hol şi la lift şi ieşim pe uşa din faţă. Asta în cazul când cooperăm. Dacă nu, folosesc forţa şi ies cu tine în stare de inconştienţă, sau legată, sau ambele. El ridică puşca şi o sprijini de tâmpla ei. Vrei s-o facem cu forţa?

Ea clătină din cap încet, o singură dată. A zis că nu voia să-i facă niciun rău; arătase însă clar că ar face-o, dacă ar fi necesar. Era prea speriată ca să creadă prima afirmaţie şi prea speriată ca să nu o creadă pe cea de a doua.

— Bun. El se dădu înapoi spre uşă, ţinând-o strâns lângă el, în timp ce controla holul. Hai.

Se îndreptară spre grupul de ascensoare, trupul lui împingând-o înainte, din spate, sprijinindu-i mersul nesigur. Puşca nu era la tâmpla ei. Nu ştia unde era, dar nu se îndoia de prezenţa ei sau de dorinţa lui de a o folosi. Totuşi, ea tot mai voia să ţipe şi să se lupte cu el. O teamă şi mai mare o împiedica însă.

Dylan rămase în spatele ei tot drumul acela lung prin coridor, cu „trupul ei lipit de al lui. Rămase în spatele ei în ascensor, strângând-o suficient de tare, ca să o facă să ştie că nu va tolera o împotrivire, nici măcar pentru o clipă. El nu teroriza femei, dar era pregătit pentru orice, dacă i-ar fi făcut greutăţi. El îl cunoştea pe Austin Bridgeman şi ştia că nu avea timp să fie drăguţ.

Uşile ascensorului se deschiseră în holul mare. Pentru un moment, libertatea era la cincisprezece paşi. În clipa următoare însă, dispăru. Un grup de bărbaţi apărură în pata de lumină din faţa intrării în clădire, iar Austin Bridgeman conducea grupul.

Dylan se repezi la butonul închide uşa, de pe panou, împingând femeia mai departe de el, într-un colţ al ascensorului. El băga cu o mână un glonte, în camera încărcătorului puştii, ţinând-o în dreptul ei şi uitându-se trist la ea.

Johanna se împinse mai adânc în colţul ascensorului, mărind instinctiv distanţa dintre ea şi bărbatul care se numea Dylan Jones. Nevoia de a ţipa se transformase într-o durere surdă, ce-i palpita în gât. El avea ochi căprui-închis şi strălucitori de la adrenalină. Barba nerasă îi înnegrea maxilarul. Părul lui de culoare deschisă era mai lung în spate decât în faţă, iar în faţă îi stătea ridicat, zburlit, sălbatic, la fel ca şi strălucirea din ochii lui.

Mercurul urcase până ia aproape patruzeci de grade în ziua aceea, dar el avea un pardesiu, un pardesiu căptuşit, pătat cu noroi... sau era sânge? O bluză de bumbac i se mula pe tors, pantalonii negri i se lipeau pe şolduri şi pe picioare.

Avea o vânătaie pe o parte a feţei şi o tăietură pe cealaltă. Era musculos şi subţire, dur, dezgolit până la bazele puterii. Era mortal.

Dylan aştepta, ascultând şi urmărind-o cum îl analizează şi se sperie şi mai tare. Afară, nu era nimic decât linişte. Iar în interior, nimic decât zgomotul respiraţiei lor. Apoi se auzi zgomotul mecanic al celuilalt ascensor în mişcare. Dylan inspiră ca să se liniştească şi luă degetul de pe butonul închide uşa. Uşile se deschiseră. El ieşi afară, pregătit.

Johanna auzi o mişcare, o luptă şi o cădere înăbuşită. Acum era momentul să ţipe, îşi spuse în sinea ei. Dylan Jones nu fusese trimis de Austin. Austin venise personal să discute cu ea.

Abia îşi formulase aceste gânduri, când fu scoasă din ascensor. Violenţa mişcării îi elimină

aerul din plămâni. Viteza cu care o trăgea să traverseze holul, mânia lui care îi strângea o bucată din bluză, puşca pe care o simţea în coastele ei, o făceau să nu mai poată respira. Ea se împiedică şi el o sprijini împingând-o tot mereu înainte, făcând-o să se lupte ca să-şi menţină echilibrul.

Cu coada ochiului, văzu trupul prăbuşit al unui bărbat care zăcea lângă ascensoare. Mai încercă o dată să ţipe, dar, ca şi cum el ar fi ştiut care va fi reacţia ei, îşi luă mâna de pe bluză şi o duse la gâtul ei, apăsându-l în semn de avertizare. Ea începu să plângă şi mâna lui slăbi imediat apăsarea, dar numai o idee.

El împinse uşile clădirii cu umărul. O căldură, stătută şi intensă, îi cuprinse. Ea se împiedică din nou pe trepte şi din nou el o ţinu dreaptă aproape luând-o pe sus.

Johanna ştia că acum era momentul să se lupte şi să lovească, să ţipe şi să plângă, dar Dylan Jones nu-i dădu ocazia. Era maestru în a o ţine aproape, fără să atingă pământul şi mişcându-se prea repede ca să poată gândi. Ea reuşi să scoată un geamăt răguşit, dar o nouă apăsare pe coaste cu ţeava puştii îi înăbuşi restul revoltei verbale.

Traversară strada, menţinându-se în umbra copacilor şi a maşinilor parcate pe ambele părţi ale străzii Briarwood Court. Johanna alesese cartierul acesta pentru eleganţa liniştită a caselor mai vechi şi pentru farmecul arhitectonic al clădirilor cu apartamente. Cu câte trei blocuri în ambele direcţii, Briarwood Court era un rai al bogăţiei păturii superioare a clasei mijlocii. Ea se

simţise întotdeauna în siguranţă şi apărată acolo, până în seara aceea.

Comandându-i cu o voce dură, Dylan o îndrumă spre maşina cenuşie.

— Intră prin partea şoferului. Nu face fiţe cu mine, intră şi aşază-te în mijlocul banchetei. Să nu atingi uşa din partea pasagerului. Am aranjat-o să explodeze, dacă e deschisă.

Inima i se strânse cu totul în piept. Nu era cale să-i scape.

Dylan avea în cap un ceas care mergea şi ştia că Austin şi oamenii lui probabil coborau deja înapoi, în stradă. Nu se întorsese să se uite dacă cineva îi văzuse de la balconul ei, dar se putea ca cineva să-i fi văzut. El controlase linia de vizibilitate şi ştia că limuzina parcată mai sus pe stradă era bine ascunsă, numai să poată ajunge la ea.

Un zgomot în spatele lor, părând că venea de la clădirea cu apartamente, îi făcu să grăbească paşii. Se uitase o dată peste umăr şi începuse să” fugă trăgând-o după el. Când au ajuns la limuzină, o împinse pe scaunul din faţă şi se strecură înăuntru după ea.

— Lasă-te jos, ordonă el, împingând-o cu puşca, apoi se târî peste ea după ce o forţă să se lase.

Johanna se încorda când veniră în contact, corp lângă corp, ea fiind dedesubt. În interiorul întunecos, închis, al maşinii, el era copleşitor de viril şi periculos. Nu era un bărbat mare, dar umerii lui laţi blocau şi cea mai mică licărire de lumină. Greutatea lui o apăsa adânc în capitonaj,

paralizând-o la fel de eficient ca şi puşca de sub bărbia ei.

El se uită peste spătarul scaunului, prin geamul din spate. Înjură încet, apoi îşi ridică puţin corpul şi îşi întinse gâtul să se uite pe geamul pasagerului. Johanna nu-şi mişcă nici măcar fibra unui muşchi până când el se apropie prea mult de uşa potenţial ucigătoare.

— Fără vreun gând conştient, mâna ei sări în sus şi se apăsă pe pieptul lui, făcându-l să se strâmbe şi să înjure din nou, nu prea încet.

— Nu, şopti ea, punând forţă în cuvânt, în loc de volum, cu vocea tremurată.

Când el se uită în jos, ea îşi înclină capul spre uşă şi la leucoplast. El urmări gestul cu privirea şi o clipă mai târziu, o urmă uşoară de zâmbet îi apăru pe figură, cel mai ironic zâmbet pe care îl văzuse ea vreodată. În acel moment, i se păru familiar, incredibil de familiar.

Dylan Jones… Dylan Jones. Numele lui îi umbla prin minte. îl cunoştea. Era sigură de asta. Memoria declanşată de zâmbetul lui era clară, iar intuiţia ei era demnă de încredere, sută la sută. Era cunoscută că nu uita niciodată o figură. Totuşi, nu-l putea plasa, nu putea pune numele sau omul la locul potrivit, la momentul potrivit.

Ea cercetă faţa de deasupra ei, în lumina slabă, remarcând curba blândă a sprâncenelor, linia dreaptă a nasului, senzualitatea gurii, şi o altă amintire,,mai uluitoare, îi veni în minte. Nu numai că îl cunoscuse, dar o şi atrăgea.

Gândul îi păru acum de neînchipuit, cu puşca apăsată pe trupul ei, şi cu el peste ea, pe scaun,

ţinând-o ca într-o cursă. Dar ea nu era o femeie dedată atracţiilor rapide şi flirturilor obişnuite, iar ceva din adâncul memoriei ei emoţionale îi spunea că le experimentase pe ambele cu el.

Unde? Privirea ei trecu din nou peste chipul lui. Zâmbetul dispăruse şi el o urmărea cu o intensitate care o emoţiona la nivelele feminine fundamentale. Pulsul începu să-i bată mai repede şi deveni mai conştientă de existenţa lui. Mai văzuse această privire aruncată din celălalt capăt al unei camere. Avusese atunci aceeaşi reacţie, dar era într-un loc unde se simţise mult mai în siguranţă decât acum, când ea era, de fapt, sub el. Privirea lui lăsa să se înţeleagă atunci ca şi acum, că ea se afla exact acolo unde avea nevoie de ea, unde visase să o aibă.

Un fior de teamă îi străbătu trupul, când recunoscu mesajul nemascat reflectat în ochii lui. Ea intră în panică şi începu să se lupte.

— Nu. Nu face asta. Gâfâi, ca să-şi tragă respiraţia. Opreşte-te.

Cu o mişcare cu viteza fulgerului, el îi prinse mâinile cu o mână şi o ţinu liniştită. Gene întunecate îi umbreau ochii. Gura i se strânse ca o linie aspră şi vocea lui deveni furioasă şi înceată.

— Nu încerc să-ţi intru în chiloţi, domnişoară Lane. Încerc să-ţi salvez viaţa.

— Nu, şopti ea.

Dylan înjură şi o eliberă. El era cel mai afurisit mincinos pe care-l cunoştea. Toată viaţa lui era o minciună. Dar pe ea nu o păcălise.

El înjură din nou şi se uită pe fereastră, dar de fapt, nu vedea ceea ce fusese antrenat să vadă.

Femeia de sub el îi ardea creierul. Întotdeauna fusese aşa.

Cu şase luni mai înainte, încununase patru ani de activitate discretă, strecurându-se în imperiul secret al lui Austin Bridgeman, ca paznic, „agent de siguranţă” pentru bărbaţii care aveau nevoie de protecţie. Fusese foarte călduros recomandat de fostul lui patron, un bărbat care făcea douăzeci de ani într-o închisoare federală, datorită lui Dylan. Dylan lucra ca să-l dea jos pe Austin Bridgeman în acelaşi mod, cu informaţii aflate din interior şi dovezi acuzatoare obţinute de la plima mână.

Îi trebuise un timp ca să urce până la biroul principal. Când „ajunsese acolo, primul lucru pe care-l remarcase fusese Johanna Lane, un pachet care atrăgea atenţia, format din inteligenţă, picioare, virtute şi sofisticare. Următoarele opt săptămâni, observase totul în legătură cu ea şi înnebunea de dorinţa de a avea ceva ce nu putea avea. Fusese aproape uşurat când părăsise organizaţia… Aproape!

Ei se uită din nou în jos, ia ea. Ea îl privea cu o uimire la care se aştepta. Era deşteaptă. Ştiuse asta de la început. Era, de asemenea, curată, absolut curată, tipul de curăţenie pe care un bărbat ca el o dorea după ani de infidelităţi şi şmecherii. În cursul investigaţiei lui, aflase multe despre ea. îşi croise drumul în sus pornind de la bază, în compania Bridgeman Inc.; nu o intimida Austin şi era al naibii de bună în munca ei. De asemenea, îi plăcea parfumul scump, de tipul aceluia care se’âncălzeşte pe pielea femeii şi lasă

mirosul ei subtil şi evocator să se menţină în locul unde s-a aflat. De obicei, îşi încrucişa picioarele stângul peste dreptul, cu o graţie fluidă, uşoară, care întotdeauna îi atrăgea atenţia.

Privirea lui alunecă spre gura ei. Ştia cum îşi punea ea rujul pe buze, acel „O” moale pe care îl făceau buzele ei şi ideile nebuneşti pe care i le dăduse gestul. Ştia că arăta foarte serioasă şi frumoasă când se îmbrăca în negru.

Ştia că Austin o dorise. Acum, Austin o voia moartă.

Dylan fusese bun şi el în munca lui, iar munca lui fusese să stea neremarcat, îm umbră, şi să fie la dispoziţia lui Austin. Slujba lui cerea să nu fie observat, dar nu numai o dată îşi dăduse seama că Johanna îl observase. îşi făcuse o obligaţie din a fi de faţă la întâlnirâle pe care ea le avea cu Austin, mai ales spre sfârşitul perioadei, când Austin începuse să se dea la ea. El stătuse întotdeauna la locul lui, în cel mai îndepărtat colţ al biroului lui Austin, ce arăta ca un palat, şi era gata să-şi servească patronul – sau să se sacrifice, pe el şi operaţiunea lui, ca să-i vină ei în ajutor, în caz că Austin ar fi depăşit linia de demarcaţie.

Dylan n-a trebuit să meargă niciodată chiar atât de departe. Johanna îl tratase pe Austin cu acelaşi amestec de farmec rece şi zel pe care-l folosea cu toţi asociaţii în afaceri. Totuşi, ea avea o vulnerabilitate care îl obligase pe Dylan să o facă să ştie că el era de partea ei. îi întâlnea privirea când Austin era cu spatele. îşi schimba poziţia cât de puţin, ori de câte ori Austin devenea prea prietenos, rearanjând subtil dinamica în

cameră, pentru a schimba în mod deliberat centrul tensiunii. Apoi, într-o seară, o găsise singură în biroul lui Austin, lucrând târziu, terminând nişte treburi de care Austin avea nevoie a doua zi. În doisprezece ani de când lucra pentru FBI, nu făcuse nicio greşeală. În seara aceea făcuse însă două greşeli cu Johanna Lane şi ştia că era într-un necaz mare, mare.

Dylan se uită din nou pe stradă. Oamenii lui Austin se răspândeau pe ambele părţi. Un om fusese lăsat să păzească intrarea în clădire.

El inspiră adânc, mărind neintenţionat contactul dintre el şi femeia de sub el. Faptul nu trecu neobservat, iar el se forţă să se concentreze asupra oamenilor care îi căutau. El ştia modul de a opera al lui Austin, dinăuntru în afară şi de la coadă la cap. Jay, tipul pe care Dylan îl lăsase lat lângă ascensoare, va rămâne toată noaptea în clădire, până cineva avea să-l schimbe. Austin şi ceilalţi vor pleca în curând să organizeze căutarea din-tr-un loc mai confortabil.

Dylan nu-şi făcea iluzii în legătură cu succesul lui Austin în găsirea lor. El lucrase pentru Austin înainte şi singurul avantaj pe care-l avea el acum era timpul. Vor fi găsiţi. Tot ce putea face Dylan era să aleagă locul şi să aşeze femeia, de va putea, într-un loc sigur, înainte ca Austin să-i dea de urmă. Dacă avea să fie doborât, voia să fie doborât singur.

El îşi fixă ochii spre limuzina neagră parcată în faţa clădirii. Rodrigo, noul „agent de securitate” în imperiul lui Austin, deschise uşa din spate pentru stăpânul lui, apoi se aşeză la volan şi porni

maşina.

Dylan se lăsă mai jos în spatele scaunului şi peste corpul Johannei, acoperindu-i gura cu mina.

— Pleacă. După ce dispar, o să plecăm şi noi. Ţine minte, zâmbi din nou foarte scurt, să nu deschizi uşa ta.

Johanna nu simţea nicî o dorinţă să deschidă uşa. Bărbatul era periculos, un criminal care o răpise. L-ar crede în stare de orice, în afară de viol. Ea nu crezuse iniţial afirmaţia lui în acest sens, cu intratul în chiloţi şi salvarea vieţii ei, dar pe măsură ce îl observase, crescuse senzaţia ei de ceva familiar. Când el zâmbi din nou, îi spori iar această senzaţie. Dacă l-ar putea duce la lumină, l-ar curăţa puţin, poate că l-ar recunoaşte.

Ce ar trebui să facă după asta rămânea un mister. Austin apăruse în apartamentul ei cu încă patru sau cinci bărbaţi. Nu putuse să-i numere bine, dar grupul i se păruse mare, cu siguranţă mai mare decât era necesar pentru o întâlnire prietenească. Apoi, Dylan Jones spusese că el încerca să-i salveze viaţa. Şi primul lucru pe care-l făcuse fusese să-şi spună numele, îşi reaminti ea. Faptul putea fi socotit în favoarea lui Dylan Jones, dacă ar şti cine este. Pe de altă parte, în ultimul an cât fusese angajată la compania Bridgeman Inc., Austin începuse să aibă întotdeauna în jurul; lui câţiva oameni, pentru protecţie. De ce anume era apărat, ea nu întrebase niciodată, dar grupul de bărbaţi pe care-i adusese puteau fi doar obişnuita lui suită.

— Gata, şopti bărbatul de deasupra ei, ca pentru sine, privirea lui urmărind ceea ce ea nu

putea vedea din poziţia ei. Plecăm.

El se ridică şi o trase şi pe ea în poziţie şezând. Distanţa între ei era încă mică, dar fiecare centimetru o ajuta să aibă o oarecare atitudine mai calmă. Oricine era Dylan Jones, era într-un fel amestecat în problemele lui Austin. Nu era un maniac psihopat. Avea un motiv să o răpească, deşi, dacă o făcea ca să-i salveze viaţa, aşa cum afirmase, sau să o folosească ca pe un obiect de târguială cu Austin, asta nu ştia. Dar nu era o coincidenţă faptul că el ajunsese doar cu câteva minute înaintea fostului ei şef.

— Unde mă duci? întrebă ea cu o voce nesigură.

— Laramie, spuse el, candoarea lui surprinzând-o.

— Wyoming?

— Ultima oară când am controlat, era acolo. El întinse mâna pe sub volan, după firele care ieşeau dintr-o parte ruptă a coloanei volanului.

Johanna îi urmări cu nelinişte crescută când scoase scântei şi uni firele împreună, pornind motorul. Sensul procedeului neortodox nu scăpă atenţiei ei.

— Asta nu-i maşina ta, spuse ea.

El nu comentă.

— Furtul de maşini e un delict, îi atrase ea atenţia, iar el râse, cu un sunet scurt, sec.

Nici sensul râsului nu scăpă atenţiei ei. Furtul de maşini era cea mai neînsemnată problemă a lui.

Cum putea ea să fi întâlnit un asemenea bărbat? Nu era avocată de procese. Nu fusese

niciodată în tribunal cu un criminal. Se asociase cu oameni din umbră doar când Austin începuse să călătorească, împreună cu grupul lui de paznici.

Răpitorul viră maşina în stradă, iar ea îi aruncă o privire nesigură. Profilul lui era în umbră, iar vânătaia de pe pomeţi <-părea mai neagră decât pielea din jur. Trecură pe lângă un felinar, iar lumina acestuia îi aruncă o dungă de luminozitate pe frunte, pe nas, pe gură şi bărbie. Lumina se împleti în şuviţele de sus ale părului lui blond închis şi prinse strălucirea ochilor lui şi oboseala din ei. Urmărindu-I cu privirea, ea clătină din cap inconştient. Memoria ei greşea. Intuiţia ei se rătăcise. Nu-I cunoştea pe Dylan Jones defel. Inspiră adânc liniştitor, şi expiră. Era momentul să obţină câteva răspunsuri.

— Cine eşti? întrebă ea, întorcând capul în aşa fel încât să se uite drept la el.

— Dylan Jones.

Semnaliza şi viră după colţ cu maşina.

Acesta era răspunsul pe care-l aştepta. Deşi hotărâse că impresia anterioară de familiaritate era falsă, o îndoială care o rodea o făcu să vrea să-şi confirme greşeala.

— Am senzaţia că te cunosc. De ce?

Folosi tonul de confruntare, lăsându-l să înţeleagă că nu era nimic plăcut în această senzaţie.

Un muşchi în maxilarul lui se încorda şi îi trebui un moment ca să răspundă, un moment în care ea simţi că s-ar putea să nu-i răspundă deloc.

— Ne-am mai întâlnit, spuse el, îh cele din

urmă. Recunoaşterea lui o izbi cu putere, ca un zid de cărămidă care se prăbuşeşte, deşi nu-l crezu niciun moment. Nu se putea să-l fi întâlnit vreodată.

— Unde? întrebă ea când îşi regăsi vocea.

De data asta, răspunsul lui a întârziat mult mai mult şi a constat doar din acel atât de familiar zâmbet, în acelaşi timp încordat şi plin de mister, adresat ei, de dincolo de micul spaţiu al scaunului care îi separa.

Ea se gândi că el minţea. Precis că minţea.

— Dacă îmi dai drumul acum, lucrurile au să fie mult mai uşoare pentru tine, zise ea, forţându-se să folosească tonul ei cel mai calm, mai profesional. Făcu un efort să vorbească aşa, un mare efort, dar nu obţinu absolut nimic.

Zâmbetul lui se accentua şi el îi aruncă o privire rapidă, confirmând în tăcere bănuiala ei. Nu era bun. Ea o să-i arunce toate legile în cap, în momentul în care se va ivi prima ocazie, iar el ştia asta.

Dylan o ştia, într-adevăr. O văzuse în acţiune. O să-i ia pielea şi o să i-o pună la uscat, dacă nu o va putea convinge că avusese motive, pentru ceea ce făcuse şi dacă Austin nu va da de el, mai întâi.

Se mişcă în spatele volanului, încercând să găsească o poziţie confortabilă. Era imposibil. O durea fiecare centimetru pătrat din corp.

— Opreşte maşina, făcu ea brusc, de parcă spera să-l surprindă şi să obţină o oarecare cooperare.

Nu s-a oprit.

— Nu pot face asta, spuse el, zăpăcit de

cererea ei.

— De ce nu, la naiba? ţipa aproape isterică. De ce să nu opreşti maşina asta afurisită şi să mă laşi să plec?

Dylan îşi permise un oftat scurt.

— Pentru că acolo, în spate, e un bărbat cu o puşcă.

— Este un bărbat cu o puşcă aici înăuntru, replică ea cu o voce ascuţită de frustrare şi cu nervi încordaţi.

— Da. Dar bărbatul ăsta nu o va folosi probabil împotriva ta, ca bărbatul celălalt.

Ca să o liniştească, el ştia că asta era al naibii de puţin, dar era tot ce se simţea în stare să-i ofere. Nu dorea ca ea să-l placă. Nu dorea recunoştinţa ei. Nu voia să-şi amintească de el.

Îşi riscase viaţa ca să o salveze pe avocata pe care Austin o considera vinovată de prăbuşirea imperiului său. Acum, el era un om mort. Dar ea nu trebuia să ştie nimic despre el. Abia la sfârşit, s-ar putea să afle că el i-a salvat viaţa.

— Te rog…

Cuvântul şoptit veni spre el în întuneric, surprinzându-l cu dorinţa intensă şi subminându-i hotărârea mai mult decât puteau s-o facă oricâte cereri. Vocea ei era atât de blândă, de răguşită şi dulce, aşa cum şi-o amintea dintr-o seară de demult, când îi şoptise acest cuvânt cu gura aproape atingându-i-o pe a lui.

Îşi aminti senzaţia curioasă a pielii ei sub mâinile lui, modul erotic în care i se oprise respiraţia când el se apropiase mai mult, tentat peste măsură să ia ceea ce voia. Parfumul ei îşi

găsise drum în jurul lui, mărindu-i plăcerea, ridicând nivelul anticipării. Fuseseră atât de aproape, sânii ei atingându-i pieptul, mâna lui cuprinzându-i obrazul, gata să o atragă într-o sărutare.

Johanna era o fată de la oraş, născută şl crescută la Chicago. Nu-i plăcea în mod deosebit sălbăticia, iar Laramie, Wyoming, era tocmai aşa ceva, după părerea ei. Kilometri întregi, nu văzuse altceva decât cer întunecat, stele şi câmpii întinse, aproape fără nicio lumină de când trecuseră graniţa Colorado-Wyoming. În Laramie erau lumini, dar nu suficiente pentru a calma inima unei orăşence.

Nici compania nu era mai bună. Dylan Jones amuţise înainte de a ieşi din Boulder şi să fie al naibii dacă ea va fi prima care să rupă tăcerea, mai ales după momentul ei de slăbiciune, de neiertat. Se simţea ca o proastă că se rugase de el. Nu era genul ei să se roage de cineva.

Privirea îi alunecă spre el. Pentru un bărbat care afirma că îi salvează viaţa, probabil, împotriva lui Austin, făcuse prea multe ca să o determine să nu se încreadă în el, începând cu răpirea ei sub ameninţarea puştii, o crimă pentru a cărei comitere va avea ea grijă ca el să putrezească în închisoare. îi provoca teamă, dar încerca serios să nu se axeze pe aspectele înspăimântătoare ale situaţiei ei, sau ale personalităţii lui.

El era tăcut, fantomatic şi imprevizibil ca un animal rănit. Într-unui dintre oraşele de la graniţa de nord a statului Colorado, el trăsese de două ori

în afara şosetei şi se dusese la staţiile de benzină. De ambele daţi, după ce traversase staţia aproape târându-se, se întorsese înapoi pe şosea şi îşi continuase drumul. Ea nu ştia ce anume căuta, dar găsise orăşelul Laramie.

Se opriră la un stop la marginea oraşului. Străzile erau aproape goale şi foarte liniştite. Unicul sunet pe care-! auzea era răsuflarea lui şi aceasta nu suna prea bine. Îndrăzni să arunce o privire rapidă în direcţia lui.

Imaginea de animal rănit îi reveni în minte. El stătea sprijinit în colţul lui, cu puşca băgată între scaun şi uşă. Respiraţia lui era aspră, iar faţa îi era palidă sub perii crescuţi din barbă şi sub vânătăi. Energia nervoasă radia din el ca dintr-o pisică.

— Ţi-e rău? întrebă ea.

Ochii lui negri, obosiţi şrhotăriţi, o priviră scurt. Apoi reluă conducerea maşinii, la fel de tăcut.

Dylan nu avea putere să vorbească. Toată energia pe care o avea era îndreptată spre conducerea maşinii. Avea nevoie de somn, hrană şi îngrijire medicală. Chiloţii îi erau uzi cu propriul lui sânge, bluza de bumbac la fel. Avea nevoie de un prieten, avea nevoie de ajutor, dar tot ce avea era o femeie pe care o răpise cu o puşcă.

El zări luminile unei staţii de benzină, de noapte, cu magazin, şi se îndreptă într-acolo, atent să folosească semnalizatoarele şi să rămână sub limita de viteză. Ultimele lui două încercări de a lua benzină şi alimente nu avuseseră succes. În prima staţie de benzină, era un poliţist, care

stătea spre spatele magazinului, la automatul de cafea. Dylan nu zărise maşina de patrulă, dar nici nu se învârtise pe-acolo s-o caute: Cea de a doua staţie îi dăduse pur şi simplu senzaţia că ceva nu e în regulă, motiv suficient ca să plece de acolo.

El intră în parcajul staţiei de benzină din Laramie, dintr-o parte, trecând încet prin faţa magazinului. Se întoarse la celălalt capăt al parcajului şi reveni, oprindu-se în faţa pompei celei mai apropiate de uşa magazinului. Şezu liniştit un minut, urmărindu-l pe funcţionarul dinăuntru. Bărbatul era tânăr, prea tânăr ca să cunoască prea multe despre tipul de necaz în care se afla Dylan şi prea tânăr ca să ştie ce să facă, chiar dacă îşi dădea seama. Era, de asemenea, în acea etapă de stângăcie şi neîndemânare, prin care trec uneori băieţii chiar după douăzeci de ani. Dylan îşi închipui că-l putea duce, fără să-i facă vreun rău.

— Haide. Vino cu mine, îi spuse femeii de lângă el. Deschise uşa şi puse un picior încălţat cu ghete, pe pavaj. Cu efort, îşi scoase şi celălalt picior şi se ridică încet, sprijinindu-se de uşa maşinii.

Ea ieşi după el, având pe faţă un aer pe care el îl recunoscu imediat. Era gata să sară, căutând orice şansă ca să scape de el.

— Nici să nu te gândeşti să faci aşa ceva, spuse el, înclinând puşca scurtă destul de departe de coapsa lui ca s-o vadă pe sub haină.

Johanna se uită repede de la puşcă la ochii lui.

— Ai un mod straniu de a încerca să salvezi

viaţa cuiva, spuse ea, menţinându-şi cu atenţie vocea lipsită de expresie.

— Am să fiu mai îngăduitor mai târziu. Acum sunt într-o situaţie disperată. Lungea cuvintele, fie din insolenţă, fie din epuizare. Ştii să pui benzină?

Ce nu ştia ea despre această operaţie, îi explică el. Ea ţinu furtunul în rezervor, în timp ce el se sprijinea de maşină, de parcă nu avea forţa să stea în picioare, lucru pe care îl dovedi când ea termină de pus benzină.

— Vino aici, zise el, când ea închise pompa.

Ea considera că erau destul de aproape şi era gata să-i spună asta, când el vorbi din nou.

— Vino aici. Tonul lui era adânc şi întunecat, din nou foarte nervos.

Ea tot mai ezita.

El ridică puşca spre ea.

— Vino aici.

Ea păşi mai aproape, jurându-se că el o să plătească scump pentru fiecare crimă pe care o comitea împotriva ei. Când fu aproape, el îşi trecu braţul drept în jurul umerilor ei şi îşi sprijini greutatea de ea. Automat, braţul ei îi înconjură talia, ca să nu cadă amândoi, şi un plan i se contura imediat în minte.

Bărbatul era aproape de colaps. Tot ce trebuia să facă era să aştepte ca el să leşine, apoi să fugă. Atunci’ar fi putut pur şi simplu să plece, să se ducă la cea mai apropiată secţie de poliţie şi coşmarul ar fi luat sfârşit. Trupul lui tremura de efortul pe care-l făcea să meargă până în magazin. Bluza şi pantalonii erau umezi de transpiraţie, îi era cald şi se simţea lipicios. Doamne, simţea că

va muri în braţele ei şi ea era bucuroasă.

Îl ţinu în timp ce se împleticeau prin culoarul magazinului, trecând pe la standul de prim ajutor, apoi cumpărând sandvişuri gata preparate, lapte, suc de fructe, câteva fructe proaspete, cafea solubilă şi o testea de ace de cusut. În raionul de igienă personală o întrebă pe ea ce avea nevoie.

— Asta depinde de cât de mult ai de gând să mă ţii ostatecă, îi spuse ea, cu o condamnare glacială.

El îi susţinu neclintit privirea.

— O săptămână.

— Şi apoi, ce va fi? El o împinse înainte.

— la ce-ţi trebuie.

Ea avea literalmente mâinile ocupate ca să-l ţină drept şi să ia produsele pe care îi ordona să le pună în căruciorul lor. Ea încercă de câteva ori să nu-l mai ţină, sperând că va cădea jos, poate chiar în stare de inconştienţă, dar de fiecare dată el o ţinea mai strâns şi o împingea înainte.

La raionul de dulciuri, el se opri.

— Haide, ia ceva.

Ea se uită la el uimită.

— Ce anume?

— Cel puţin o duzină de dulciuri diferite erau la îndemână. Ea nu ştia dacă le voia pe toate sau doar câteva.

— Nu ştiu, spuse el cu o grimasă de durere. Orice vrei. Ceva cu ciocolată. îţi place ciocolata.

— Nu ştii nimic despre ce-mi place, îl informă ea cu răceală.

El zâmbi însă sarcastic auzind asta, cu o expresie greu de deosebit de grimasa lui, dacă nu

ar fi fost strălucirea maliţioasă din ochii lui.

— Ştiu că-ţi place ciocolata, domnişoară Lane. Preferabil în cutii aurii. Austin i le furnizase mereu, un fapt pe care era clar că Dylan Jones îl ştia. Dar faptul că el considera că această cunoaştere era suficientă ca să o facă să acţioneze, o descumpănea.

Cum ea nu făcu nicio mişcare spre dulciuri, o făcu el în locul ei, golind câteva cutii în căruciorul lor.

— Încerc să fac situaţia cât se poate de plăcută, mormăi el, descumpănind-o mai mult. Oricât de deplasată era afirmaţia lui, ea îl credea. Nimic din gesturile lui nu-l făcea mai plăcut. Părea că nu-i pasă dacă ea îl plăcea sau nu, ceea ce, în mod paradbxal, o făcea să se simtă mai în siguranţă. El voia ca ea să aibă ciocolată, pur şi simplu pentru că îi plăcea ciocolata.

Totuşi, nu avea de gând să-şi slăbească hotărârea doar pentru nişte dulciuri. Singura ei speranţă era să-i semnalizeze vânzătorului că are nevoie de ajutor. Când se apropiara de casă, Dylan o trase mai aproape sub braţul lui şi o atinse pe gât. Ea îngheţă, pe moment.

— Haide, iubito. Vorbele lui erau foarte lungite, rostite cu un timbru senzual, pe care l-ar fi crezut imposibil la el. Buzele îi atingeau obrazul în acelaşi timp în care puşca îi atingea coapsa.

Ea se aplecă înainte şi începu să golească lucrurile din cărucior pe tejghea, scoţându-le şi lăsându-le să se îngrămădească şi să cadă peste ţigările şi dulciurile expuse în jurul casei de marcat. Cu ciocolată sau fără, nu avea dreptul să o

atingă astfel.

Funcţionarul le adresă la amândoi un zâmbet larg, uşor, faţa lui fiind deschisă, prietenoasă şi pistruiată, potrivită cu părul lui roşcovan.

— Bună, oameni buni, zise el, pescuind o rolă de leucoplast din vasul cu gume de mestecat. Sper c-aţi găsit tot ce-aţi vrut. Sandvişurile astea au fost aduse de dimineaţă, sunt garantat proaspete.

Nici Johanna, nici Dylan nu comentară nimic despre sandvişuri. Johanna, pentru că nu avea intenţia să mănânce un sandviş turtit, vechi de o zi, dintr-un asemenea magazin. Dylan, pentru că nu-i păsa cât de vechi sau proaspete erau sandvişurile, avea să se bucure de fiecare îmbucătură.

— Sunteţi de pe-aici, oameni buni? întrebă funcţionarul, continuându-şi sporovăială prietenească şi adunând cumpărăturile.

— Nu, spuse Dylan, apăsându-se în ea, în timp ce băga mâna în buzunarul pardesiului lung. Johanna deschise gura să vorbească, să spună orice, ca să menţină conversaţia, dar funcţionarul n-avea nevoie de ajutorul ei.

— Vremea a fost cam fierbinte în vara asta. Sper că aveţi aer condiţionat ca să vă fie răcoare, încotro mergeţi?

— În pat, spuse Dylan, scoţând mâna din buzunar şi punând trei cutii de prezervative pe tejghea.

Conversaţia muri de o moarte ruşinoasă. Funcţionarul se făcu roşu ca racul şi privirea lui trecu de la cutii la sinii Johannei, la coapse, înapoi la sâni şi, în cele din urmă, la casa de marcat.

Şi faţa Johannei era roşie, dar nu de jenă. Ea nu-l văzuse luând cutiuţele, dar era nevoie de ceva mai mult decât de un prezervativ sau chiar o duzină din acestea, ca să se simtă jenată. Ea era furioasă, pur şi simplu, şi, de îndată ce Dylan Jones va termina cu salvarea vieţii ei, hrănind-o cu ciocolată ieftină, îl va pune la colţ pentru faptele lui penale.

Dylan plăti mărfurile cu bani gheaţă şi o atinse cu puşca. Prezervativele îşi făcuseră datoria, închizându-le la toţi gura suficient de mult, ca funcţionarul să-şi termine treaba, nu prea repede. Muşchii de la piept şi umăr îl dureau şi îl ardeau din cauza greutăţii armei. Capul lui pulsa un ritm de stacatto al durerii. Gura îi era prea uscată ca să scuipe şi tot ce dorea să facă era să cadă în genunchi^ şi la podea, preferabil într-un leşin de moarte. În schimb, juca un rol cu care era prea familiar, şi la care se pricepea foarte bine: s-o facă pe durul. El o împunse din nou când ea nu se mişcă, apăsând ţeava puştii în genunchiul ei.

Ea îi aruncă o privire mortală, cu ochii îngustaţi de furie. El îşi îngustă, la rândul lui, privirea, ca avertisment, şi o împinse mai tare.

— Haide, iubito, lungi el cuvintele. Avem o noapte lungă şi grea în faţa noastră.

Funcţionarul rânji, iar privirea lui căzu din nou pe sânii Johannei, iritându-l al naibii pe Dylan. îi spuse tânărului ceva crud, două vorbe scurte, menite să-l pună la punct. Zâmbetul băiatului dispăru şi se apucă să-şi reaşeze dulciurile.

Johanna se aplecă peste tejghea.

— Vreau să folosesc telefonul, spuse ea tare

şi clar, atrăgându-i atenţia funcţionarului. Dylan trebui să o admire pentru că nu se lăsa, dar asta îi mărea iritarea. Ea nu se lăsa. Acum, n-o să se lase nici el.

O secundă, îşi concentra forţa ca să inspire, apoi o smuci mai aproape, nu prea blând, şoptindu-i la ureche:

— Dacă îl tragi pe băiat în treaba asta, o să aibă de suferit.

Johanna rămase nemişcată la intenţia violentă din vocea lui. Strânsoarea lui deveni mai puternică în jurul braţului ei, în contrast vădit cu blândeţea respiraţiei pe pielea ei. Ea tremură, ca o reacţie instinctivă.

Dylan Jones spusese că nu voia să-i facă niciun rău. Spusese că încerca să-i salveze viaţa. Dar tocmai îi arătase al naibii de clar că nu va accepta intervenţia unui străin.

Ea intră în maşină înaintea lui şi îşi găsi locul în mijlocul banchetei, lăsându-şi capul pe spate. Nu ştia dacă Austin venise în apartamentul ei ca să-i facă vreun rău sau nu, dar avea o bănuială. Ar fi fost insuportabil de naiv să gândească altfel. Nu mai vorbise cu ea de patru luni. Apoi, brusc, compania particulară pe care o încropiseră împreună era menţionată în toate ziarele şi el voise să o vadă cât mai repede.

Singurul lucru care nu se încadra în treaba asta, care nu avea sens, era bărbatul de lângă ea. El închise uşa şl scoase un sunet jos, ca un geamăt. În mod surprinzător, după ce se rugase în magazin să cadă pe jos mort, ea simţi compasiune. îşi reprimă repede emoţia absurdă. Nu era în

situaţia de a simţi compasiune pentru un bărbat care o răpise, o ameninţase şi făcuse totul ca să o umilească.

— De ce faci treaba asta? întrebă ea. El porni motorul şi debloca frâna de mână. Maşina demară.

— Lucrezi pentru cineva? Ce îţi iese din asta? Ea continua cerând răspunsuri la întrebări. îmi datorezi o explicaţie.

— Taci din gură... te rog, zise el cu o voce dureros de obosită. Se uită în ambele direcţii de circulaţie, înainte de a ieşi pe şosea.

Johanna îi aruncă o privire urâtă, pe care el nu o văzu, şi îşi încrucişa băţoasă braţele pe piept. Ea încetase să vorbească nu pentru că aşa îi ceruse el, ci pentru că nu voia să-şi risipească energia ei sau pe a lui. El nu avusese bunăvoinţa să leşine în magazin, unde ea ar fi fost în siguranţă. Nu voia să i se întâmple asta când era la volanul maşinii şi cu ea înăuntru.

Nu trebuia să se îngrijoreze. El mai conduse doar câţiva kilometri, apoi trase în parcajul unui motel de autostradă, cu nume cunoscut. Ea nu protestă când o trase înăuntru să se înregistreze. Cunoştea rutina perfect, iar cealaltă opţiune fusese o rolă mare de leucoplast pe care i-o arătase. Ea nu ezită nici când îi ordonă să intre în jcamera şaptezeci şi doi. Se aflau într-un motel şi ea nu avea nicio îndoială că îl va putea depăşi în ce priveşte starea de conştientă. După părerea ei, era un miracol că el încă mai era pe picioare.

Locul era curat, în culori asortate, bine potrivite. Era mai mult decât se aşteptase. După cum arăta, s-ar fi aşteptat ca el să aleagă o

magherniţă plină de purici, într-o fundătură, undeva. ••

a puse punga de cumpărături pe' birou în timp ce el controla baia, cu sacul de molton ţinut strâns în pumn. Aruncă iute o privire şi se întoarse din nou spre ea.

— Dacă vrei să foloseşti baia, acum ai şansa s-o faci. Poţi închide uşa, dar dacă o încui, o fac să sară în aer din ţâţâni.

Întotdeauna domn, se gândi ea, sarcastic, ocolindu-l în drumul spre baie. Ea zărise imediat telefonut din cameră şi avusese o dorinţă copleşitoare să-l sune pe Henry. Luând legătura cu partenerul ei, ar căpăta un sentiment de siguranţă şi avea mare nevoie de aşa ceva. Spre deosebire de răpitorul ei, Henry era civilizat şi distins. Adevărat că era puţin cam zăpăcit şi aproape excentric în obiceiuri, dar era la fel de demn de încredere pe cât era ziua de lungă şi era un avocat al naibii de bun. Avea nevoie de un avocat al naibii de bun ca să înceapă imediat un proces contra lui Dylan Jones. îl va îngropa pe nefericit în mandate judecătoreşti.

Dylan se aşează pe un fotoliu în faţa băii şi îşi sprijini puşca pe genunchi, promiţându-şi că se va ridica peste un minut. Avea încă multe de făcut, până când confortul şi somnul aveau să-l fie la îndemână. Închise ochii pentru un moment şi inspiră adânc de trei ori. De fiecare dată simţi o durere diferită. Doamne, cât era de obosit.

Înăbuşindu-şi un geamăt, se aplecă într-o parte, în fotoliu, şi trase spre el punga cu cele cumpărate. Rupse punga de hârtie cu o mână,

drept la mijloc, revărsând conţinutul pe birou. Prima lui alegere din grămadă a fost o cutie cu lapte, ceva sănătos şi hrănitor. Între înghiţituri mari, devoră unul dintre sandvişuri şi trei batoane de ciocolată, hrănindu-se cu o cantitate mai mare de zahăr fără să-i vină rău. Întotdeauna când sângera mult, avea greţuri.

Apoi, înghiţi patru aspirine şi trei antibiotice, întrebându-se de ce oare, dintre toţi băieţii răi pe care îi cunoşea, el trebuia să fie unicul care nu „avea o rezervă de droguri ca să-i servească într-o situaţie de urgenţă, pentru că era sigur că se afla în faţa unei situaţii de urgenţă. Privirea lui căzu pe ustensilele de cusut. Pentru o clipă, se uită în altă parte. Avea timp mai târziu, pentru ce avea de gând.

Apucă o sticlă cu băutură vitaminizată şi îi răsuci dopul. După ce bău jumătate din ea, o puse deoparte şi se uită la ceas. îi va mai acorda cinci minute.

Ea deschise uşa la cea de a treia bătaie a lui şi se uită la el urit, cu o sprinceană ridicată în sus, cu un dispreţ suveran.

El ar fi râs, dacă ar fi avut puterea.

— În regulă, lungi el vorbele, fiind de acord cu toate lucrurile urâte, înjositoare, pe care le gândea ea despre el.

Ea încercă să se strecoare pe lângă el, dar el îi bloca uşa cu puşca.

— Nu-i musai să pleci, spuse el. Am nevoie doar de un duş şi eu nu sunt timid.

La început, Johanna nu înţelese, dar cum începu să priceapă ce voia el să spună, obrajii i se

înroşiră ca focul. Probabil că nu vorbea serios.

Dovedind că era cât se poate de serios, el intră în baie şi închise încet uşa după el. Auzi încuietoarea intrând în lăcaşul ei.

— Lasă-mă să ies de aici, spuse ea cu o voce înceată şi un pic nesigură.

El clătină din cap.

— O să am nevoie de ajutor.

— Poţi să te duci dracului.

El îşi scoase pardesiul lung, gemând de durere.

— Nu-ţi fac baie, îl avertiză ea, făcând un pas înapoi.

— Nu, n-o să-mi faci, fu el de acord. Dar eşti mai în siguranţă aici, unde pot să ţin un ochi la tine, iar după ce termin, o să am nevoie de ajutor.

— Ajută-te singur.

Ea mai făcu un pas înapoi şi se lovi de chiuvetă. Puţină teamă îi alergă prin terminaţiile nervoase.

Pardesiul îi căzu grămadă la picioare şi privirea ei se izbi de trupul lui. Era ud complet, bluza lui neagră de bumbac era lipită de muşchii netezi, solizi şi de peretele dur al abdomenului. Pantalonii porneau de la mijlocul şoldurilor înguste şi cuprindeau lungimea picioarelor lui în doc negru, moale, până jos, la ghete.

Se mişcă să sprijine puşca cte' perete, atrăgându-i din nou privirea spre armă şi braţul lui. Fâşii de muşchi i se mişcau sub piele, dar steaua albastră tatuată la jumătatea drumului între cot şi încheietura mâinii îi atrase atenţia. Inima ei începu să bată prea repede când se uită

la desenul ce nu se ştergea, marcându-i pielea. Mai văzuse tatuajul ăsta, expus de mâneca ridicată a cămăşii lui albe impecabile, la Chicaco.

Împotriva voinţei ei, privirea i se plimbă înapoi pe tors şi se opri pe faţa lui. Lumina era foarte bună în baie, albă şi tăioasă, subliniind curbele obrajilor şi unghiul mai ascuţit al maxilarului. Se uită în ochii lui şi îngheţă. În acele adâncimi întunecate, dure, era ceva ce simţise prea intens ca să uite vreodată.

Mâinile lui se duseră la catarama curelei, iar panica Johannei ajunse la apogeu. Ştia cine era el.

Dylan îşi dădu seama de momentul în care îl recunoscuse. Mâna îi rămase pe cataramă şi privirea i se desprinse de a ei. Ar fi dorit ca ea să nu-şi fi amintit.

O voce batjocoritoare din capul, lui îl numea mincinos. îşi făcuse o carieră din a rămâne invizibil, dar unei părţi a lui îi plăcea să se gândească la faptul că, indiferent cât de mult se acoperea, era tot Dylan Jones. îi plăcea să creadă că nu era singura persoană care „vedea sub aspectul de băiat rău, pe băiatul bun de dedesubt. îi plăcea să creadă că, atunci când un bărbat şi-a dezvăluit sufletul şi aproape şi-a riscat viaţa pentru un sărut, femeia pentru care şi-a riscat-o va ţine minte.

Ei bine, îşi amintea. îşi ridică privirea de îndată ce termină cu catarama şi îşi deschise cureaua. Amintirile şi neîncrederea erau scrise pe faţa ei frumoasă, palidă, şi asta îl îngrozi mai mult decât atunci când credea că el era un străin.

— Tu, gâfâi ea, cu un glas nu mai puternic

decât o şoaptă.

El înjură în tăcere, întrebându-se ce să facă în continuare.

După o ezitare de o secundă, el zise:

— Nu trebuie să fii atât de speriată. Sunt de la FBI.

Cel puţin aşa credea el, că mai era la FBI. Trecuse ceva timp de când nu mai auzise vreo veste de la cineva de pe partea cealaltă a legii, de la cineva de pe partea dreaptă a ei. El respira, trăia şi, probabil, va muri de partea cea rea a legii. El acceptase faptul acesta cu săptămâni în urmă.

Ea dădu încetişor din cap şi se îndepărtă mai mult de el, băgându-se între măsuţa de toaletă şi cadă. Era un loc la fel de bun ca oricare altul, după modul lui de a gândi.

— Dacă vrei să şezi lângă chiuvetă, mie îmi convine, spuse el îndreptându-se spre ea, ghetele scârţâind uşor pe podeaua băii.

— Vreau să plec.

Ea încercă să plece de acolo, dar nu era niciun loc unde să se ducă. El văzu că panica reapăruse în ochii ei.

Nu încăpea îndoială, era un erou dat naibii.

— Şezi pe măsuţă, îi comandă el, cu vocea groasă, cu răbdarea ajunsă la capăt.

Nu avea nici timpul, nici forţa să o convingă de nimic şi de fapt nici nu era nevoie; era deja băgată la colţ. Se întinse după mâinile ei, privind-o urât, cu speranţa că asta o va ţine liniştită.

— Dacă te împotriveşti, tu eşti cea care o să suferi şi nu vreau să-ţi fac niciun rău.

Vorbele lui probabil i-au pătruns în conştiinţă,

pentru că, atunci când îşi puse mâna pe încheieturile mâinilor ei, ea nu se opuse. Făcu un laţ din curea şi îl trecu peste mâinile ei. Strânse laţul cu o mişcare rapidă, destul de repede şi de tare ca să-i amintească cine era la conducere.

— Dane… Numele şoptit venind din gura ei îl luă pe nepregătite. Înjură, şi degetele îi tremurară când făcu un nod din curea. Aşa îi spusese ea în noaptea aceea, Dane, ăsta era numele pe care îl cunoştea ea.

— Mă cheamă Dylan Jones.

Şi zău aşa, îşi voia îndărăt numele.

— Dane Erickson, zise ea, vocea ei căpătând o oarecare forţă.

El nu avea energia să o contrazică. Se aplecă şi scoase leucoplastul din buzunarul pardesiului. In câteva minute, o legă de ţeava duşului cu o bucată de leucoplast dublu şi răsucit. Putea să stea în picioare dacă voia, dar îi lăsase destul loc să şadă pe măsuţă, o amabilitate pentru care se îndoia că ea îi va mulţumi.

Expirând lung, lăsă rola de leucoplast pe jos şi controla ca puşca să-i fie la îndemână cât va fi sub duş. Nimeni nu va ajunge la ea, înainte de a trece peste el.

În ciuda spaţiului mic în care se aflau, el reuşi să-i ignore prezenţa, în timp ce se lupta să iasă din haine. În primul rând, îşi scoase ghetele, apoi ciorapii. Înainte de a încerca lucruri mai dificile, se aplecă peste cadă şi dădu drumul la apă.

Johanna stătu nemişcată în locul prescris pentru ea, redusă la tăcere de realitatea situaţiei. Fusese răpită de garda de corp a lui Austin, de

Dane Erickson, iar el se dezbrăca în faţa el, scoţându-şi hainele bucată cu bucată.

Ea înghiţi greu, urmărindu-l şi simţindu-se complet mortificată prin fiecare por din trupul ei. Nu se aşteptase să-l revadă tocmai pe el, dintre atâţiî bărbaţi.

Culoarea îi înfierbântă obrajii. Dane Erickson fusese întotdeauna impecabil aranjat, nu ca bărbatul acesta, cu părul murdar, zburlit, neras şi cu faţa vânătă şi tăiată. Totuşi, era Dane. De necrezut! Trebuia să-l oprească să se dezbrace. Nu putea sta acolo să se uite la el cum rămânea gol. Nu la el.

— Nu, nu poţi face asta, se bâlbâi ea. Caracterul imediat al problemei ei copleşi complet preocuparea de a fi fost răpită.

El o ignoră şi trase de bluză, scoţând-o din pantaloni.

Disperată, încercă o nouă tactică.

— Orice s-a întâmplat între tine şi Austin, asta n-ar trebui să mă implice pe mine. Eu am problemele mele cu el. El n-o să fie mulţumit că m-ai luat.

— Nu-mi pasă de ce-l nemulţumeşte pe Austin. În ciuda grijii lui în legătură cu ciocolata, Johanna avu impresia clară că lui nu-i păsa nici de ce o nemulţumea pe ea, de faptul că nu-i plăcea să vadă dezbrăcându-se un bărbat cu care se făcuse de râs.

Şi, într-adevăr, el era acela. Zâmbetul îl demas-case, dar ea fusese prea speriată să pună împreună sentimentele cu faptele reale. Dylan Jones avea aceleaşi mişcări de o graţie controlată,

aceeaşi eficienţă, aceeaşi detaşare şi ameninţare care îi făceau pe Dane să fie altfel decât ceilalţi oameni din jurul lui Austin. Odată, în încercarea de a o impresiona, Austin îi spusese cât de mult avusese de plătit pentru Dane. Cei liniştiţi şi periculoşi, îi spusese el, cer întotdeauna cele mai mari preţuri pe serviciile lor. Dacă mai sunt şi inteligenţi, preţul ar trece prin acoperiş. Lecţia, bineînţeles, nu voise să demonstreze cât de bun era Dane, ci mai curând, cât de puternic era Austin. El cumpăra bărbaţi ca Dane şi putea cumpăra o femeie ca Johanna. Atunci, însă, ea ştiuse că greşea în privinţa ei. Acum ştiacă greşise şi în legătură cu Dane.

Bărbatul din faţa ei era clar că nu fusese cumpărat niciodată, nici măcar la preţul extraordinar al lui Austin. Gemând încet, el se îndreptă, mâinile alunecându-i în faţa pantalonilor. îi aruncă o privire rapidă.

— Nu-ţi recomand să te uiţi, spuse el cu un ton plat.

Îngrozită că fusese prinsă uitându-se, ea închise strâns ochii. Dumnezeu să o ajute. Într-adevăr, o păţise de data asta. Fusese răpită de un bărbat care avea motiv să creadă că s-ar putea ca această experienţă să-i facă plăcere. Logic, ştia ca munca pe care ea o făcuse pentru Austin era motivul răpirii ei. Când se gândea însă la răpitorul ei, ştia că imaginaţia ei era şi ea vinovată.

Aceasta, împreună cu o curiozitate ieşită din comun, o condusese la o regretabilă indiscreţie pe care era sigură că el nu o uitase. Iar dacă prin vreo şansă exterioară el uitase, conştiinţa ei

sexuală incontrolabilă, înfloritoare, trebuia să-i aducă aminte.

Nu era o conştiinţă sexuală plăcută. Ba, dimpotrivă, era deosebit de neplăcută şi împovărată de vinovăţie. Era conştientă de fiecare respiraţie a lui în camera mică, de fiecare mişcare pe care o făcea şi exact unde îl ducea fiecare mişcare, în timp ce era gol sub duş.

Lucrul cel mai groaznic era că şi-l imaginase gol cel puţin de o duzină de ori, în ultimele săptămâni la Bridgeman Inc. El avea felul de trup care provoca asemenea gânduri unei femei şi o făcea să-şi imagineze tot felul de lucruri. Niciuna dintre celelalte juriste sau secretare nu păruseră să-l remarce, cel puţin nu în acelaşi grad, sau cel puţin aşa spuneau, de câte ori Johanna avusese curajul şi nonşalanţa de a-l menţiona pe noul paznic particular al lui Austin. Câteva dintre femeile mai puţin atente nici nu ştiau despre cine vorbea.

Avusese talentul unui cameleon de a se integra în mediul înconjurător, devenind invizibil. Dar Johanna îl remarcase din primul moment când apăruse lângă stăpânul său şi nu se putea desprinde de conştiinţa existenţei lui. Ultima dată când îl văzuse, avusese o dovadă suficientă a unei atracţii care mersese prea departe.

Ea analizase evenimentele din noaptea aceea într-o sută de feluri diferite şi nu găsise niciodată un motiv pentru acţiunea lui. Descoperise numeroase motive pentru propriile ei acţiuni, dar niciunul dintre ele nu o arăta într-o lumină foarte bună. „O avocată disperată se dă la un paznic

doritorera lucrul cel mai aproape de adevăr. Doar că, în cele din urmă, el nu fusese doritor iar ea nu fusese niciodată mulţumită că se dăduse la el.

Lucrase târziu în biroul lui Austin, controlând un ultim contract necesar pentru a doua zi, când el intrase la fel de încet ca întotdeauna. Se întrebase adesea cât timp se uitase la ea. Desigur, dacă ar fi ştiut, asta n-ar fi schimbat nimic din ce se întâmplase.

Aproape că o sărutase… aproape, iar ea nu uitase cât de plăcut simţise acest „aproape”.

Se simţise obosită de prea multă muncă şi se simţea prea singură, prea abandonată în noapte. Ultima persoană căreia era pregătită să-i facă faţă fusese Dane Erickson. De la început, el o intrigase, o atăsese şi era prea al naibii de bine, cu duritatea străzii abia ascunsă.sub lustrul sofisticării, de parcă ar fi venit în biroul elegant al lui Austin tocmai din partea cea mai sălbatică a oraşului.

Johanna se lăsase pe fotoliul luxos, de piele, al lui Austin şi îşi întinse picioarele în sus să se odihnească pe un colţ al biroului din lemn de tec. O grămadă de documente juridice stăteau în poala ei. Din fericire, din ce văzuse până atunci, hârtiiie erau în ordine. Austin Bridgeman începuse să se joace cam repede şi să ia prea uşor legea. Nu ştia la ce să se mai aştepte de la el, de aceea decisese să plece. Analiza contractelor în atât de scurt timp fusese un ultim mulţumesc din partea ei pentru posibilităţile pe care i le dăduse el/

Răsfoia hârtiiie, frecându-şi ceafa cu o mână şi căscând. Avea nevoie de exerciţiu fizic sau de

un masaj. Toată tensiunea din viaţa ei părea că i se adună în gât şi umeri. Muşchii erau acolo mai tari decât barele de fier. Mama ei considera că muncea prea mult şi avea nevoie de un soţ şi de copii. Tatăl ei considera că trebuia să vină să lucreze pentru Lane, Lane şi Sullivan, sau să-i dea un ginere pentru firmă, iar sora ei considera că tot ce avea nevoie, de fapt, era un iubit. De la iubiţi, îi explica ea, provin soţii.

Iar din limbajul vag provin procesele în justiţie, se gândi Johanna, trăgând o linie la un paragraf şi făcând corecturi pe marginer După încă un căscat, ea îşi sprijini bărbia în mână şi continuă să citească.

Să lucreze mai puţin sau să lucreze pentru tatăl ei – oricât îl iubea şi îl admira – nici nu intra în discuţie. Ea mersese pe urmele lui, dar nu voia să păşească exact în aceleaşi locuri. O viaţă cu un iubit nu părea să fie nici asta pe aproape, deşi se gândise la asta în ultima vreme mai mult decât de obicei. Din nefericire, omul la care se gândise nu intra în discuţie.

Mai dădu o pagină, un mic zâmbet curbându-i buzele. Era cu totul pe dinafară în acest domeniu. Prea multe zile lungi şi un număr egal de nopţi singuratice i se urcaseră la cap. Un paznic personal cu ochii negri ca miezul nopţii, cu părul blond şi rare zâmbete, pline de păcat, ar da întregii ei familii un atac de cord colectiv. Dar, oricum, familia şi curtezanii potriviţi au fost problema ei tot timpul, „cât a fost în căutarea unui Domn Potrivit. Bărbaţii aproape perfecţi o lăsau rece, iar când găsise un bărbat care îi încălzea

imaginaţia, acela era cu totul nepotrivit.

Ea discutase despre asta cu un psiholog, întrebând-o pe doctoriţă dacă era vreo revoltă latentă reziduală din adolescenţă, de care nu scăpase. Două şedinţe mai târziu, nu căpătase un răspuns definitiv, dar Johanna plecase de la tratament, hotărâtă să pună capăt pejitoriilor familiei. Toate astea o lăsaseră cu prea puţine de făcut, în afară de a ignora întreaga problemă a vieţii ei amoroase inexistente.

Apoi, Austin angajase alt paznic personal.

Degetul ei se opri la jumătatea paginii. Citi din nou paragraful, încercând să se concentreze. Bărbatul acela avusese acest efect asupra ei încă din ziua în care sosise şi nimeni nu putea fi mai nepotrivit pentru o Lane din Chicago decât Dane Erickson. Din nefericire, nimeni nu o atrăsese până atunci atât de tare.

Cu eforturi, reuşi să termine paragraful şi trecu la următorul. Un nou căscat, şi concentrarea ei se mută la un subiect mult mai plăcut.

Dane Erickson era atât de serios de fascinant. Nu doar că era bine făcut, deşi emana un magnetism sexual pe care îl găsea imposibil de ignorat. Când intra el într-o cameră, devenea conştientă imediat de prezenţa lui şi în mod invariabil se trezea că-l caută. O prinsese uitându-se fix la el, nu doar o dată, spre jena ei. Scurtele dar, puternicele zâmbete pe care i le adresase cu acele ocazii erau gata să o ameţească. Era de aşteptat să fie mai presus de asemenea reacţii, ca înmuierea genunchilor.

El era în siguranţă, dincolo de limitele ei, nu

doar din cauza ocupaţiei lui. Legăturile în cadrul serviciului erau neplăcute, dezastruoase, iar Austin spusese despre el că e periculos. Tocmai asta era p parte din atracţia lui, era sigură, dar era şi un motiv destul de serios pentru ea ca să asculte de bunul ei simţ. Nu va avea loc nicio relaţie emoţională între ea şi Dane Erickson, indiferent de câte ori îi va veni această idee în minte.

Oftând de oboseală, puse creionul jos şi îşi frecă baza nasului. Lucra prea mult. Era timpul să plece acasă.

Atingând un panou de pe birou, putea stinge toate luminile în cameră, în afară de lampa de pe masă. Puse jos documentele şi se învârti cu scaunul ca să se uite peste oraş. Vederea din biroul lui Austin era minunată, unul dintre numeroasele lucruri pe care ştia că le va ţine minte şi care uneori îi va lipsi.

Pleca din Boulder, Colorado, la un nou parteneriat cu un vechi prieten, iar Dane Erickson va rămâne un mister. Cu atât mai bine.

La naiba, se gândi ea. Aşa se întâmpla întotdeauna în viaţa ei. Slujba era pe primul loc şi bărbaţii fascinanţi pe ultimul. Resemnându-se în faţa inevitabilului, ea întoarse scaunul din nou spre birou.

— Domnişoară Lane!

Ea înălţă capul, cu surprindere, descoperind că obiectul fascinaţiei ei sta în uşă. Contractele îi alunecară din mână pe suprafaţa mesei de lucru.

— Domnule Erickson. Reuşi să vorbească cu greu, apoi se uită în jos şi se ocupă de hârtiile

împrăştiate. Eu… ă… n-am ştiut că munca dumitale te reţine la birou atât de târziu.

— Nici eu nu ştiam că şi a dumitale te reţine. Ea îl simţi că vine mai aproape în cameră şi un val de excitare îi alergă prin vine. Faţa i se încălzi, în ciuda bunului ei simţ, avu o senzaţie de anticipaţie în tot trupul.

— Am văzut luminile, continuă el. M-am gândit că trebuie să vin sus şi să controlez lucrurile. Nu mă aşteptam să te găsesc pe dumneata.

— Nu mă aşteptam să fiu găsită, recunoscu ea, cu un râs uşor. Ar fi trebuit să termin însă de acum câteva ore.

El tot se mai apropia, iar ea se ridică, instinctiv, în picioare. El o făcea nervoasă într: un mod periculos, pe care nu îndrăznea să-l exploreze. Pentru prima oară, erau singuri într-o cameră, iar acest lucru avea asupra ei un efect dramatic.

Ea se uită în sus, dar privirea ei nu merse mai departe de gura lui. îl privi fix, copleşită de posibilităţile faptului de a se afla singură cu el, iar în timp ce se uita fix, el zâmbi. Curba lentă a gurii lui şi cuta ce se adâncea în obrazul lui promiteau o teribilă combinaţie de obrăznicie şi emoţii, fără de care nu era sigură că putea trăi.

— Am să te conduc la maşină, spuse el, apropiindu-se de birou, mai aproape decât fusese vreodată… destul de aproape ca să se atingă.

— Nu, nu, se bâlbâi ea, adunându-şi hârtiile cu amândouă mâinile ca să nu facă ceva grăbit şi, cu siguranţă, regretabil. Nu e necesar. Maşina

este în garajul de parcare al conducerii. Acolo e întotdeauna cineva de serviciu.

— O să fii mai în siguranţă cu mine. Convingerea din vocea lui era negată de un zâmbet care implica mult mai mult decât o simplă plimbare până la parcare.

Mâinile ei se strânseră pe documente şi, împotriva judecăţii ei sănătoase, îşi ridică privirea spre ochii lui şi îi spuse adevărul.

— Nu sunt chiar atât de sigură de lucrul ăsta.

În secunda următoare, înţelese că rostirea adevărului fusese o greşeală. El nu avea de gând să-l socotească o vorbă în vânt sau un flirt uşor. El luase adevărul în sensul lui real.

El şe apropie şi ridică mâna spre talia ei, zâmbetul dispărând. Doar atingerea lui ar fi fost suficientă ca să o surprindă, dar el merse mult mai departe decât o atingere. El îi susţinu privirea cu a lui şi o apucă de bluză, deja pe jumătate trasă afară din fustă. O eliberă de tot, şocând-o şi în acelaşi timp, excitând-o.

Nu cunoscuse niciodată un bărbat a cărui primă mişcare să fie aceea de a dezbrăca femeia dorită. Dar, oricum, nu cunoscuse niciodată un bărbat ca Dane Erickson. Pulsul ei se acceleră, când el îşi băgă degetele sub bluza ei şi îi mângâie talia. Mâna lui era fierbinte.

Ea se uită în jos la locul unde o atingea, văzând întunecimea braţului lui pe fundalul mătăsii bluzei ei. Cămaşa lui era tot albă, frumos răsucită de la manşete în sus, dezvăluind un secret. Un tatuaj îi marca pielea între încheietura mâinii şi cot, o stea de un albastru deschis,

conturată cu o nuanţă mai închisă. Ea ridică mâna la umărul lui şi simţi forţa braţului lui trezindu-se sub degetele ei în timp ce o trăgea mai aproape de el.

— Dane, şopti ea blând, cu ochii înapoi spre ai lui…

Îi şoptise numele, îşi amintea Johanna, ceea ce făcuse ca umilinţa ei să fie completă, când el s-a întors şi a plecat.

Un val de jenă i se ridică în obraji. Fusese clar atrasa de paznicul personal al lui Austin, împotriva tuturor regulilor comportamentului profesional, împotriva oricărui dram de bun simţ.

Ea îi auzi pantalonii căzând pe podeaua băii, culoarea obrajilor ei devenind mai aprinsă. Care bun simţ? se întrebă ea. Era clar că nu avea bun simţ, nici cât dăduse Dumnezeu unei gâşte, dacă fanteziile ei romantice se refereau la relaţia dintre ea şi un paznic personal plătit şi, pe deasupra, cu tendinţe criminale.

El gemu şi ea deschise repede ochii. îi închise la fel de repede, inima bătându-i brusc cu putere. Doamne, Doamne. Era rănit. Văzuse sânge, o grămadă de sânge, îi pătase chiloţii şi i se uscase pe stomac, unde îşi ridicase bluza de bumbac.

El înjură, părând foarte dezgustat de ceva şi ea auzi perdeaua de la duş trasă cu o mişcare bruscă. Înjurăturile crescură când intră sub duş. Ea expiră cu un oftat tremurat şi deschise încet ochii, apoi îi deschise mai larg. Un nou val de jenă o cuprinse, din vârful picioarelor până în vârful capului.

Cel care o capturase calculase greşit poziţia

leucoplastului pe ţeava duşului. Perdeaua nu ajungea pâna la perete în partea căzii unde era ea. Dacă nu închidea ochii sau nu se răsucea deosebit de mult în direcţia opusă, nu era posibil să nu-l vadă pe el şi eforturile lui. Era încă decent acoperit cu bluza de bumbac şi în chiloţi, dar ea ştia că situaţia aceasta nu va mai dura mult timp.

Ea se uita uimită cum îşi ridica el, centimetru cu centimetru, bluza de pe tors, atent la o rană care, probabil, îi produsese toată sângerarea aceea. Spatele lui avea muşchi netezi, bine definiţi, o linie dezvăluită jncet pe pielea transpirată, de la talie la umeri. îl atinsese acolo odată, îşi aminti ea din nou jenată, pusese mâna pe umărul lui şi îi simţise muşchii sub degete strângându-se şi alunecând, atunci când o trăsese mai aproape.

El înjură şi înjură din nou, încet dar vehement, când îşi trase bluza peste cap. Când o scoase, o lăsă să alunece în cadă cu un plescăit şi se aplecă înainte în stropii de apă, înconjurând cu încheietura mâinii capul duşului. Un geamăt jos, masculin, îi ieşi din piept când îşi lăsă capul sub apă, ca aceasta să-i alunece pe păr şi pe faţă.

El păru brusc vulnerabil şi în mare nevoie de protecţie, tocmai el, bărbatul care era plătit ca să protejeze. Din cantitatea de roz ce colora apa de la picioarele lui, ea ghici că indispensabilii erau la ’fel de lipiţi de el cu sânge, cum fusese bluza. Logica îi spuse că era doar o chestiune de timp până când vor cădea şi aceia.

Mai puţin timp decât crezuse, îşi dădu ea seama, când el băgă degetul mare într-o latură a

indispensabililor şi începu să-i tragă în jos. Trebuia să întoarcă privirea acum. Prudenţa i-o cerea. Decenţa insista. Le ignoră pe amândouă.

Dylan îi simţi privirea, aşa cum o simţise întotdeauna, ca o atingere fierbinte pe piele. îşi dăduse seama de greşeală de prima dată, când mişcase perdeaua de la duş. Ar fi putut să-i taie legăturile şi să o aşeze altfel, dar, aşa cum spusese, el nu era timid şi putea paria pe o mie de dolari că ea nu se va uita.

Aşa încât pierduse o mie de dolari imaginari. Faptul de a-l privi nu o şoca, iar ea nu era capabilă să facă ceva care să-l şocheze pe el. Oricând, ea putea să se uite în altă parte, în timp ce opţiunile lui erau mai puţine. El avea nevoie să se cureţe şi să fie îngrijit şi trebuia să facă asta înainte de a adormi în picioare sau de a leşina.

Cu ţeluri bine fixate în minte, se ţinu bine de capul duşului şi se spălă cu mica sticlă de şampon. Luă săpunul frumos ambalat şi se folosi de dinţi pentru a-l desface. Scuipă hârtia şi aceasta zbură în cadă. Strâmbându-se, trecu săpunul pe piept şi pe burtă. Avea mai multe _ semne decât crezuse şi o tăietură superficială sub braţul drept. În jos, era bine. Fundul era şi el în bună stare, doar cam turtit ca o clătită după două zile de condus continuu prin ţară.

Reancorându-se cu grijă de capul duşului cu mâna stingă, îşi ridică piciorul stâng şi se săpuni pe coapsă şi pe pulpă.

— La naiba, mormăi el, descoperind încă o tăietură în piele. Johnny, micul bastard, reuşise ceva treabă rapidă cu acel cuţit al lui. ••

ylan mai găsi o tăietură pe coapsa dreaptă. Toate micile dureri se uniseră cumva într-o singură mare durere. Acum ştia pe unde era fiecare. Tăietura cea mai mare, adâncă, de pe piept, îşi menţinuse o personalitate proprie în ultimele două zile.

Terminând cu inventarierea trupului, care includea încă o tăietură pe umărul drept, îşi trecu mâna prin păr, şamponându-se şi în acelaşi timp căutând eventuale răni. Inevitabilele lovituri se transformaseră în cucuie, dar nimic important. Avea un cap al naibii de tare.

Se răsuci ca să-şi clătească părul de şampon. Apoi îşi aminti că ea îl privea.

Clipind prin apa care îi curgea pe faţă, el îi întâlni privirea uimită. Ochii ei căprui erau larg deschişi şi uimiţi în urma călătoriei rapide pe care o făcuseră în sus, pe trupul lui.

El rânji, în ciuda efortului.

— O să avem o problemă aici, dacă nu ai grijă, spuse el tărăgănat.

Johanna rămase fără glas, prinsă în colţul ei cu o roşeaţă de vinovăţie pe obraji. Când el se întoarse din nou, ea îşi lăsă capul pe braţe şi gemu încet.

Dylan auzi sunetul înăbuşit şi fu surprins constatând că reacţionase fizic. Cine ar fi crezut că putea fi excitat în erecţie în starea lui? Atenţionarea ei în privinţa „problemelor” fusese mai mult o glumă sau o speranţă? El nu era omul de fier. Totuşi, ea scosese un sunet blând şi el îl luase imediat drept o reacţie pe care o putea obţine de la ea cu gura pe trupul ei, oriunde pe

trupul ei, deşi unele locuri anume îi reveneau în minte.

În secundele care i-au trebuit ca să-j înregistreze jena şi să o capitalizeze, observase o mulţime de lucruri în legătură cu anatomia ei. Bluzele de mătase au un mod al lor specific de a se mula. Dacă adaugi aburi şi umiditate, ele devin minunat de indecente. Avea sânii plini şi frumos formaţi, curbaţi ca să se potrivească în palma unui bărbat. Avea sutien de dantelă. Pielea ei umedă strălucea ca un şaten de culoare crem.

El îşi dădea seama că se simţea din ce în ce mai bine, o situaţie pe care ar fi crezut-o imposibilă în urmă cu cinci minute. Femeia era un tonic, prezenţa ei era un balsam calmant pe rănile şi durerile lui.

Un rânjet îşi făcu loc pe faţa lui. îi salvase viaţa. Ea era vie datorită lui. Iar el câştigase.

Johanna îşi freca încheieturile cu mâinile libere. Pielea nu era marcată sau dureroasă, el fusese foarte atent ca să nu se întâmple aşa ceva. Nu-şi revenise complet de pe urmele duşului lui, se îndoia dacă îşi va reveni vreodată, iar acum el îi propunea ceva încă şi mai groaznic. Ea dădu din cap când el îi explică ce voia de la ea, deşi nu avea intenţia să se supună.

— Cred că trei sau patru cusături ar fi de ajuns, spuse el, privind-o pe sub sprâncenele ridicate, de parcă ea ar fi fost un copil pe care el încerca să-l convingă să-şi mănânce legumele.

Ea aprobă din nou din cap, gândindu-se tot timpul că era avocată, la naiba, nu infirmieră. Oare el nu ştia asta?

După duş, el ieşise din baie cu un prosop în jurul taliei şi se întorsese îmbrăcat cu o pereche de pantaloni gri deschis şi nimic altceva. Adusese sacul lui, obiectele de prim ajutor şi ustensilele de cusut. Se spălase pe dinţi, se bărbierise şi se pieptănase înainte de a o elibera, fiecare dintre acţiuni făcându-l să semene tot mai mult cu bărbatul de care îşi amintea.

Dane Erickson, Dylan Jones, n-avea importanţă. El voia ca ea să facă imposibilul cu pacheţelul acela de ace şi aţă.

— Cred că dacă îţi pui în gând s-o faci şi o faci repede şi curat, va fi cu mult mai uşor pentru amândoi.

El continuă să vorbească, privirea lui trecând de la ea la acul pe care-l steriliza, iar ea dădea mereu din cap.

— Lasă destulă aţă la ambele capete, ca să legi. Să faci fiecare cusătură separat.

— În regulă.

În niciun chip ea nu avea de gând să înfigă acul în carnea lui. Privirea ei alunecă în jos pe pieptul lui, pe lângă tăietura de sub claviculă. Era frumos, mult mai frumos decât şi-l imaginase cândva, tot numai muşchi netezi şi piele aurie. Dar erau urme ale unei vieţi dure, tăieturi şi vânătăi şi acea rană groaznică de cuţit. Nu putea face aşa ceva.

— Să nu te frământi că-mi faci un rău. N-am să ţip, n-am să te doresc, n-am să-ţi fac nimic.

Un râs uscat însoţi declaraţia lui.

— Bine. Vocea ei era albă, inima îi bătea într-un ritm neregulat.

— Bănuiesc că nu ai penicilina la tine, nu? Sau anestezic?

El râse din nou, un sunet blând, grav, de care ea se îndoia. Ea ştia că el încerca să o facă să se relaxeze, ca să poată face treaba necesară. El era cel rănit, dar ea era cea care tremura ca o frunză.

— Nu. N-am anestezic, răspunse ea automat, fără să încerce să se alăture umorului lui trist. Nu avea să-i ofere nici măcar un zâmbet, cât de mic.

El o răpise, o trăsese prin noapte cu o puşcă lângă cap şi ea îi ura din cauza asta. O pusese într-o situaţie nespus de jenantă în timpul duşului, şi îl ura pentru asta. Apoi devenise curajos şi indiferent în legătură cu ce trebuia făcut ca trupul lui să se ţină întreg şi îi trezise respectul. O făcuse să simtă compasiune pentru el şi nu ştia ce să mai gândească. îşi aminti ce o făcuse el să simtă, cu luni în urmă, când i se spunea Dane Erickson şi când ea se simţea în siguranţă, în spatele biroului ei de şefă, iar lucrul acesta o speria. Era singurul lucru care o mai speria. Noaptea fusese plină de ameninţări şi de violenţă, din momentul în care el o înhăţase, dar pe ea nu se vedea niciun semn de brutalitate. El îi spusese de două ori că nu voia să-i facă niciun rău şi era un bărbat care obţinea tot ce voia. Nu avea să-i facă niciun rău, nu cu mâinile sau cu puşca, sau cu oricare din zecile de arme pe care le avea în sacul lui laolaltă cu hainele.

— Eşti gata? întrebă el, trăgând o aţă lungă printre degetele unse cu o cremă cu antibiotic.

— Nu, spuse ea moale, încordându-şi maxilarul, emoţiile dispărându-rbrusc. Naiba să te ia, nu sunt gata. Nu mă poţi obliga să fac asta.

El îşi înălţă capul şi privirea lui trecu repede peste măsuţa de toaletă, unde lăsase puşca.

— Nu, repetă ea, conştientă de acest gest şi de semnificaţia lui. Nu mă sperii.

— Aş putea.

Îşi lăsă privirea să revină la ea. Ameninţarea era reală în adâncimea de mahon a ochilor lui.

Johanna ştia că se juca cu focul. Austin îl numise pe Dane liniştit şi periculos, iar ambele descrieri erau reale. Dar un avocat nu era folositor nimănui dacă se lăsa manevrat. îl înfruntă direct, cu bărbia ridicată.

Dylan observă încăpăţânarea crispându-i buzele moi, văzu umerii ei băţoşi şi îşi lăsă ochii în jos lăsând-o să câştige. Nu avea de gând să o împuşte şi, în cele din urmă, ea înţelese asta. Dar el tot avea nevoie de ajutorul ei. Era dur ca orice tip, poate mai dur decât cei mai mulţi, dar să fie al naibii dacă îşi închipuia că se putea coase singur.

— Te rog, spuse el. Cuvântul ieşi aspru şi suna străin, iar el îşi dădu seama ca trecuse multă vreme de când ceruse cuiva ceva. În câteva secunde, îşi dădu seama că nu trecuse totuşi destul de mult timp.

Urmă o tăcere lungă, tensionată, care se întinse între ei umplând spaţiul strâmt. Lui Dylan îi părea rău că o rugase. Al naibii de rău. Nu-i păsa dacă arăta ca un fiu de căţea nemernic, dar ura să fie privit ca un prost.

— Ieşi afară, spuse în şoaptă, întorcându-se cu spatele la ea.

El se ocupă cu pregătirile aşteptând ca ea să iasă, fără să-i pese cât de departe se va duce. El i-

a salvat viaţa o dată, iar asta era mai mult decât sperase să reuşească. Ea îl văzuse pe Austin cu gorilele lui. Era destul de deşteaptă să se ducă la poliţie.

Poate.

Poate că nu.

La naiba. Chiar dacă se ducea la poliţie, ei nu o puteau proteja, nu aşa cum putea el. Ea nu va rezista nici patruzeci şi opt de ore fără ca Austin să-i dea de urmă, şi îndată ce o găsea, nu mai trăia mai mult de două ore.

— El se întoarse să-şi retracteze comanda şi o prinse ridicându-se de pe marginea căzii, unde şedea. Când ea se întinse spre măsuţa de toaletă, el îi prinse încheietura mâinii. Privirile li se întâlniră şi el o trase, ridicând-o în picioare.

— Mi-am schimbat părerea, spuse el.

— Şi eu, replică ea, cu vocea nu mai puţin furioasă decât mai înainte. Ea trase de încheietura mâinii.

El o ţinu exact atât cât era necesar să-şi restabilească autoritatea.

Acceptând în tăcere, el se aşează pe etajera de lângă chiuvetă, iar Johanna tuă acul în mână. Ştia ce avea de făcut… oarecum.

Ea se uită la pieptul lui şi la tăietura curată, arcuită, dintre claviculă şi sân. Să gândească logic la cusătură şi să înfăptuiască un asemenea lucru în realitate erau de fapt două experienţe complet diferite. Acesta a fost primul lucru pe care-l realiza. Al doilea a fost faptul că a simţit cât de moale era pielea lui sub degetele ei. Ea îl atinse uşor cu vârful degetelor, dar moliciunea şi căldura

lui se înregistrară de parcă l-ar fi mângâiat cu palma desfăcută.

La naiba. Dintre toţi bărbaţii care lucrau pentru Austin, de ce trebuia tocmai el să fie acela care să constituie o parte a crizei ei personale?

Ea se îndepărtă de el şi îşi feri ochii.

— Unde este foarfecă? Nu vreau să încep treaba asta până nu am foarfecă la îndemână.

— Aici.

Arătă foarfecă ce stătea lângă bandajele sterile şi alte tuburi cu unguent cu antibiotic.

— Bun, mormăi ea încet, întorcându-se la locul ei, în faţa lui. Genunchii lui erau de ambele părţi ale şoldurilor ei, fără să le atingă, dar vizibil prezenţi. Să coşi pe cineva era o treabă ce se făcea de aproape. Nu se putea să evite să-l atingă, de vreme ce folosea acelaşi spaţiu intim.

Ea îşi impuse să facă imposibilul, forţându-se să nu leşine. În ciuda a tot ce-i făcuse el, ea nu voia să-i facă rău. Nu voia ca laşitatea ei, lipsa de*” experienţă sau incapacitatea ei să-i producă şi mai multă durere. Se aştepta să fie greu de trecut acul prin piele.

Şi chiar aşa era.

Dylan blestemă, cu o vorbă aspră. Ea împinse mai tare, forţând acul să treacă şi înjurăturile lui deveniră o înşiruire de vorbe spuse încet, un pomelnic fără sfârşit. El îşi încleşta dinţii ca să reziste.durerii şi tendinţei de a leşina. Dacă ar fi leşinat, ea ar fi fost la uşă într-o secundă. Jocul ar fi fost pierdut şi ar fi murit amândoi.

Aţa trecu prin piele mai puţin dureros. Uşurarea fu ceva tangibil care îi cuprinse

simţurile.

— Miroşi la fel, spuse el aspru, exprimând primul gând care îi veni în minte, simţind nevoia să-şi audă sunetul propriei voci, ca să continue să reziste.

Concentrarea ei slăbi un moment, dovedindu-se în ezitarea mâinilor înainte de a Jega cusătura.

— E parfumul tău, explică el.

Chiar şi după o singură cusătură, nu mai considera că a fost o idee chiar atât de grozavă. Transpiraţia îi brobonea fruntea, muşchii îi zvâcneau şi i se crispau, dar îi plăcea şă o aibă aproape. II ajuta să se lupte cu slăbiciunea care încerca să-l cuprindă.

— Ştiam întotdeauna că ai fost în biroul lui Aus-tin. Parfumul tău rămânea acolo mult timp după ce plecai, foarte subtil, dar eu ştiam întotdeauna. Mă înnebunea.

Ea ridică acul pentru a doua cusătură, dar el nu era pregătit. El o apucă din nou de încheietura mâinii, când ea era gata să-i găurească iar pielea.

— Nu!

Era ceva tăios în vocea lui.

— Dar trebuie, şopti ea, fără să pară mai sigură decât se simţea el.

Făceau o pereche frumoasă, se gândi el, vânător şi vânat, când ar fi trebuit să fie îndrăgostiţi. Ar fi vrut totul de lî ea.în afară de asta, să folosească îndemânările lui cel mai puţin salvatoare împotriva ei, să o oblige să împartă cu el o apropiere pe care, cândva, fusese gata să i-o ofere.

— M-am întrebat întotdeauna ce am pierdut, spuse el, cu vocea răguşită de o dorinţă pe care nu avea dreptul să o simtă.

Ochii ei căprui se ridicară s'ă-i întâmpine pe ai lui.

— Ai fost la destule dintre acele şedinţe, ca să ştii că nu ai pierdut nimic.

Ea înţelesese greşit, era mai bine aşa. Nu era acum momentul să-i spună câte nopţi stătuse treaz, gândindu-se cum ar V\ fost dacă i-ar fi mângâiat pielea, ca gura ei să fie aproape de gura lui. Legătura lui cu ea se schimbase irevocabil de la seducere la supravieţuire; totuşi el nu era gata să renunţe la amintiri în favoarea durerii care îl aştepta.

— Am fost la destule ca să ştiu că Austin te voia la pat. Erai în siguranţă, să ştii. Nu l-aş fi lăsat niciodată să se apropie mai mult decât atât cât să te simţi bine.

Ea îşi lăsă genele în jos.

— Nici măcar Austin Bridgeman nu obţine întotdeauna ce vrea.

— Chiar aşa, doamnă consilier? întrebă el, ţinându-i în continuare încheietura mâinii.

— Dacă aş fi obţinut întotdeauna ce aş fi vrut, n-aş fi fost aici, făcând asta. Aş fi fost în siguranţă, acasă.

— Singură? Sau cu cineva?

Se gândise la această posibilitate. Nu se întâlnea cu nimeni, la Chicago. Dar plecase din Chicago de patru luni.

Johanna ignoră întrebarea lui şi se rugă ca el să o elibereze, pentru că nu-l putea ignora şi pe

bărbat. Întrucât ea era cea care îi provoca durere lui, acest lucru deschisese porţile compasiunii şi odată cu această condamnabilă compasiune, apăruseră şi celelalte sentimente pe care ea nu dorise să le scoată la suprafaţă.

Privirea ei căzu spre poala Iui şi obrajii i se colorară. De la duş, ea ştia cum arăta el acolo. îşi aminti de seara în care o ţinuse strâns şi cât de mult îl dorise. îşi aminti de golul pe care-l lăsase în urma lui, când se răsucise şi ieşise din biroul lui Austin şi ruşinea pe care o simţise pentru că îi oferise ceva ce el nu voia. Într-un moment liniştit, surprinzător, dorinţa îşi bătuse joc de ea, cu un bărbat care ar fi trebuit să rămână un străin pentru ea.

— Îmi pare rău, spuse el, dându-i drumul. Asta nu-i treaba mea.

Ea se pregăti să facă a doua cusătură, apoi nu fu în stare să continue.

— Ai mai fost rănit, spuse ea, oprindu-se cu acul în mână.

— Am fost împuşcat. Mi-a rupt muşchii, dar s-au vindecat bine.

— Poate ţi-ar trebui un nou gen de muncă. El îi aruncă un zâmbet rapid, surprinzător.

— Aşa-i, lungi el cuvântul, umplându-l cu sarcasm şi ironie.

— Am să fac asta din nou, spuse ea blând, susţinându-i privirea. Ridică acul şi zâmbetul lui dispăru aşa cum apăruse. El aprobă din cap.

Ea încercă să nu audă zgomotul inspiraţiei lui sau să nu vadă tremurul involuntar al muşchilor lui. La capătul celei de a doua cusături, el îi luă

mâna din nou în mâna lui.

— Trebuie să-mi mai acorzi un minut. Vocea lui era o şoaptă hârâită, între respiraţii grele.

O durea pentru el, o durea pentru el atât de tare. Ultima cusătură îl făcuse să pălească vizibil. Liniile uşoare din colţurile ochilor deveniseră riduri adânci. Genele îi erau plecate, ascunzându-i pe jumătate ochii, iar gura îi era strânsă de încordare, dar ea trebuia să continue.

— Totuşi, mai am nevoie de un minut, doamnă consilier.

Dylan nu-i lăsă mâna liberă, ci o ţinu mai strâns, apăsându-i degetele în palma lui. Pielea ei era atât de moale, era o plăcere să o simtă cu pielea lui. Totuşi, mai mult decât de moliciunea ei, avea nevoie de forţa ei. Era ameţit şi îi revenise greaţa.

El închise ochii şi simţi cealaltă mână a ei pe frunte.

— Eşti fierbinte, spuse ea, apăsându-şi palma şi degetele pe fruntea lui. Să-ţi dau nişte aspirine.

— Am luat deja patru şi încă trei tablete din celelalte.

— Cum ai lăsat să ţi se întâmple aşa ceva? Tonul vocii ei şi blândeţea mâinii ei îi spuneau că nu era o întrebare de complezenţă.

El deschise încet ochii şi se uită la ea, se uită la ea, pur şi simplu. Era zguduitor de frumoasă, tot ceea ce visase săptămâni şi luni meritând preţul pe care-l plătise pentru a-i salva viaţa. Era poate singurul lucru care merita preţul pe care-l va plăti, până la urmă.

Johanna îi susţinu privirea cât putu de mult,

fără să cedeze total în faţa dorinţei pe care o văzu în ochii lui. El era periculos şi blândeţea atingerii lui nu era potrivită cu realitatea tristă a situaţiei lor. El era totuşi un străin, îşi zise ea, un străin dur, obosit de lupte, cu tendinţe de cruzime, care făcuse din ea victima unei crime... şi care, probabil, că îi salvase viaţa.

— Am să mai fac treaba asta doar o dată, promise ea, şi simţi un nod de regret în gât când el închise ochii, acceptând în tăcere.

Când ea termină a treia şi ultima cusătură, puse deoparte acul şi aţa şi luă tubul cu antibiotic. Mâna începu să-i tremure când stoarse unguentul pe rană. Ceea ce-i făcuse arăta îngrozitor şi el încă nu deschisese ochii. Un doctor ar fi folosit cel puţin de două ori atâtea cusături. Cicatricea avea să fie strâmbă şi mai lată decât ar fi fost necesar.

Ea îşi aminti că făcuse doar ce-i ceruse el, dar ar fi preferat să fi făcut altceva. În ciuda tremurului mâinilor, puse un strat de bandaje sterile pe rană, cu siguranţă şi metodic.

— Să nu te mai uzi din nou, spuse ea, netezind cu degete nervoase marginile leucoplastului. N-ar fi trebuit să faci duş. Ar trebui să te vadă un doctor, dar să nu menţionezi numele meu. M-ar aresta pentru practicarea medicinei fără licenţă.

Vocea lui obosită se auzi deasupra ei.

— Ai făcut o treabă bună.

Ea se uită repede în sus, îngrijorată de slăbiciunea pe care o auzi. Dacă leşina, ea o să trebuiască să-l ducă la un spital. Nu se putea şti ce infecţie masivă se putea instala în urma

cusăturii ei, de parcă ar fi fost vorba de o cămaşă sfâşiată. N-ar vrea să aibă moartea lui pe conştiinţă.

— O treabă afurisit de bună, repetă el, vocea lui căpătând o forţă surprinzătoare şi slăbindu-i îngrijorarea cea mai mare.

— Sunt avocată, spuse ea, reamintindu-şi deliberat ei, dar şi lui, cine era şi implicând subtil faptul că avocaţii fac întotdeauna o treabă bună, mai ales dacă avocata era Johanna Lane. A fost nevoie de mult curaj din partea ei; se simţea ca un măcelar. Acum, când trecuse ce era mai rău, avea nevoie să-şi recapete distanţa şi să uite saltul ei în compasiune şi saltul lui în mărturisiri, pe care era mai bine să le dea uitării. îşi întoarse atenţia spre strângerea obiectelor de prim ajutor.

— Avocatul particular al lui Austin Bridgeman!. spuse el ridicându-se cu grijă în picioare ca să stea lângă ea, dovedindu-i că îi subestimase puterea. Era ceva ce va fi înţelept să nu mai.facă.

El era prea aproape de ea în acel spaţiu închis. Pieptul lui gol era la distanţă mai mică de o mână de ea. Pantalonii îi stăteau prea fix pe şoldurile strâmte. Pântecele era neted, cu păr negru în formă de săgeată în jos, înspre pantaloni. Ea făcu un pas mai departe de el.

— Fosta avocată, spuse ea fără suflu, punând bandajele nefolosite în cutia lor. N-am mai lucrat pentru Bridgeman de patru luni.

— Îmi amintesc când ai plecat, spuse el, dându-i un bandaj pe care îl uitase. îmi amintesc exact când ai plecat.

La fel îşi amintea şi ea, şi obrazul i se încălzi din nou. El nu putea să facă mai clar înţelesul sau mai vizibil saltul înapoi în intimitate.

Dylan urmări cum i se colorară obrajii şi avu un sentiment de victorie. El o făcuse să-şi amintească ceea ce ea nu uitase niciodată: când îl văzuse ultima oară în biroul lui Austin.

El o urmărise din coridorul întunecat. Urmărise jocul luminii pe picioarele ei şi i se strânsese stomacul. Ea era gata să plece. El ştia lucrul ăsta de o săptămână şi prima lui reacţie de uşurare cedase locul regretului.

Lucrurile aveau să fie dificile la Bridgeman Inc., înainte de sfârşitul anului. Dacă rămânea, ar fi fost şi ea târâtă în jos. Dar dacă va pleca, el nu o va mai vedea. Această înţelegere îl durea într-un mod care nu-i era obişnuit. În viaţa lui, apăruseră şi dispăruseră câteva femei. Nu ştia de ce simţea nevoia să se agate de una pe care nu o avusese niciodată, doar pentru că era frumoasă, vulnerabilă şi avea mai multă nevoie, decât îşi dădea seama, de un prieten ca el. Ea era curată, dar Austin nu era, şl cu cât va rămâne mai mult timp asociată cu el, cu atât se va murdări mai mult. El nu voia să i se întâmple aşa ceva.

El observă oboseala din jurul ochilor ei şi ••bluza de mătase necaracteristic de mototolită şi pe jumătate ieşită din fustă. El dorea să-i uşureze o parte din povara pe care o ducea, dar Johanna Lane era teritoriu interzis, în ciuda privirilor timide, fierbinţi, pe care le interceptase din partea ei. El lucra la un caz, avea un nume fals şi, oricât ar fi fost ea de atrasă spre el, era, de asemenea,

destul de deşteaptă ca să se ţină la distanţă. El însemna necazuri şi ea ştia lucrul ăsta. El văzuse decizia ei de a-l privi fără să-l atingă, de fiecare dată când îi prindea privirea.

Ea dădu deoparte de pe faţă o meşă mătăsoasă de păr blond ca mierea şi brusc el se întrebă de ce ar fi fost nevoie ca să facă să-şi schimbe părerea. Cu voie sâu nu, el dorea ca ea să-l atingă.

Ea întorsese atunci scaunul din nou spre birou şi el intrase mai mult în cameră, – Domnişoară Lane!

Ochi speriaţi îi întâlniseră pe ai lui în partea opusă a covorului elegant şi a mobilei scumpe. îi trebuiseră doar câteva secunde ca să-l recunoască, iar surprinderea ei se transformase într-o subtilă emoţie pe care o simţise chiar la patru metri distanţă.

— Domnule Erickson, spusese ea, lăsându-şi privirea în jos şi făcându-şi de lucru cu hârtiile de pe masă. Lucrezi târziu.

— La fel şi dumneata. El intrase mai bine. În cameră, mai aproape de pata blândă de lumină ce înconjura biroul şi persoana ei. Am văzut luminile, dar nu m-am aşteptat să te găsesc pe dumneata.

Ea râsese, un sunet blând de autosubestimare şi îi aruncase o privire rapidă.

— Trebuia să fi plecat de mult.

— Am să te conduc la maşină, spusese el continuând să traverseze camera şi oprindu-se la birou. Erau aproape, mai aproape decât fuseseră vreodată. Destul de aproape ca să se atingă.

— N-o să fie nevoie, spusese ea, adunându-şi

hârtiile. Este în garajul de parcare al conducerii.

— O să fii mai în siguranţă cu mine. El n-avea de gând s-o lase să plece singură. Ocazia era prea coaptă. Aşteptase prea mult.

Ea ridicase încet pleoapele ca să-i întâlnească privirea, iar el simţise cum îl cuprind fiorii.

— Nu sunt chiar atât de sigură de lucrul ăsta, spusese ea blând.

Ea avusese dreptate, dar Dylan nu se aşteptase vreodată s-o audă recunoscând asta. El lăsase tăcerea să se prelungească, spunându-şi că era nebun, dar nu putea rezista. Cu cea mai simplă mişcare a mâinii, ajunsese la talia ei şi trăsese afară restul bluzei albe de mătase. Materialul era ca o cascadă între degetele lui; cu moliciunea şi căldura trupului ei.

El îi susţinuse privirea, văzându-i reacţia în masca de culoare care se întindea pe faţa ei. îi auzise respiraţia devenind mai slabă. Ea îşi umezise buzele şi muşchii lui se contractaseră. Fusese atât de uşor s-o facă să-şi schimbe părerea. Nu fusese nevoie de nimic.

Acceptarea atingerii lui fusese o seducere caldă a unei inimi care trăise în afara graniţelor adevărului mai mult timp decât voia să-şi amintească. El îşi trecuse degetele peste pielea mătăsoasă a taliei ei şi se forţase să nu meargă mai departe.

O dorea cu o durere pe care o simţea zvâcnindu-i în vene la fiecare bătaie a pulsului. Fiecare moment cât ea îi permisese să o atingă era o dovadă că şi ea îl dorea. Dar el era o forţă de distrugere.

Privirea lui alunecase spre buzele ei şi tentaţia făcuse să i se usuce gura. Se băgase până peste cap, mult peste cap, şi dacă nu pleca, avea să se înece în dulceaţa ei fierbinte.

— Dane… şopti ea, dorindu-l, dar dorea bărbatul care nu era el.

El închisese ochii şi înjurase încet, apoi, cu o voinţă de fier, se întorsese şi ieşise…

Amintirile nu-i făceau bine. Acum, că era singură cu el, iar el era mai departe ca oricând de ceea ce dorea.

— De câtă vreme eşti la FBI? întrebă ea, de parcă şi-ar fi dat şi ea seama că ceea ce ar fi putut avea împreună nu le mai era la îndemână.

— De doisprezece ani.

— Ai vreun document de identitate?

O tăcere scurtă, blestemată, precedă răspunsul lui.

— Mi-am lăsat insigna în pantalonii ceilalţi.

Johanna puse deoparte unguentul cu antibiotic şi luă leucoplastul. Ştiuse că minţea despre FBI. El era exact ceea ce gândise ea că este, nimic mai mult. Mâinile începură din nou să-i tremure.

— Ce vrei cu mine? întrebă ea. Ce vrea Austin?

— Austin te vrea moartă.

, Ea îşi aplecă bărbia în piept. Ceea ce spunea el era imposibil, de neînchipuit, totuşi ştia că el îi spunea adevărul.

— Şi tu?

— Eu te vreau vie.

Nu avea niciun sens.

Ea se uită în sus şi îi întâlni privirea pătrunzătoare în oglindă. El o urmărea cu privirea, aşteptându-i reacţia. Acum, când era curat şi bărbierit, era uşor să-şi amintească de ce îl găsise atât de atrăgător, atât de periculos de atrăgător. Faţa lui avea o atracţie ştrengărească, în ciuda tipului foarte serios de maliţiozitate pe care o exprima. El nu o făcuse niciodată să se simtă prost, ca alţi paznici personali ai lui Austin. Nu, modul în care o făcuse să se jeneze fusese foarte particular şi exclusiv, şi mai făcea încă acest lucru. Probabil că era nebună.

— Âustin ştie că l-ai trădat? întrebă ea.

— l-am lăsat un mesaj la Lincoln, Nebraska, spuse el rece,

— O să te omoare şi pe tine?

— De îndată ce pune mâna pe mine.

— Şi cu mine ce se întâmplă, atunci? Nu voia să pară în întregime egoistă, dar propria ei supravieţuire era pe primul loc pe lista priorităţilor ei.

— Sper ca până atunci să te duc într-un – loc sigur.

— Unde?

— Încă nu ştiu.

Nu-i plăcu răspunsul acesta. Nu-i plăceau metodele lui. Un oftat tremurat îi scăpă, când îşi acoperi faţa cu mâinile şi îşi lăsă din nou bărbia în piept. Era pierdută.

— Trebuie să mă laşi să plec. Trebuie. E singura şansă pe care o am, dacă pot ajunge la poliţie.

— Nu. Cuvântul unic era succint.

— De ce nu? întrebă ea, întorcându-se spre el, furia trezindu-i-se la viaţă.

Ochii lui deveniră duri. Explicaţia lui fu scurtă, la obiect şi expusă fără scuze sau loc de a fi dezbătută.

— Pentru că Austin poate obţine orice informaţie pe care o deţine poliţia. Pentru că, dacă intri într-o secţie de poliţie la ora două noaptea, înainte de ivirea zorilor eşti moartă. Mă înţelegi? făcu o pauză şi o fixă cu o privire atât de al naibii de serioasă, încât literalmente o făcu să tremure. Sper al dracului să înţelegi, pentru că, fie că vrei, sau mă crezi sau nu, domnişoară Lane, eu sunt şansa cea mai bună pe care o ai ca să ieşi vie din afacerea asta.

Ea îl ura. Era un criminal demn de dispreţ, fără principii. Era un bărbat fără onoare sau conştiinţă şi era paranoic. Erau destule dovezi pentru această afirmaţie. Tot ce avea de făcut era să se uite la mobilele motelului. El pusese rama unuia dintre paturi în uşă, apoi sprijinise salteaua pe geam, susţinută de un scaun. Era meschin şi crud şi neatent, şi era nebun dacă credea că o să-l lase să o lege din nou.

— Nu, spuse ea, cu mâinile strînse pumn în lături. Se dădu mai în spate, lărgind spaţiul între ea şi cureaua făcută laţ în mâinile lui mari.

— E pentru propria ta apărare, zise el calm, urmând-o cu un pas uşor, măsurat.

— Du-te dracului!

— Am nevoie de somn. Nu pot face asta, dacă eşti trează şi te învârţi prin jur sau ieşi afară de aici.

— Atunci bănuiesc că o să trebuiască să stai treaz.

La naiba cu bărbatul ăsta. l-a cusut pielea, a suferit împreună cu el la fiecare împunsătură de ac şi el îi mulţumeşte legând-o din nou? Peste cadavrul ei.

— Imposibil. Nu pot circula fără benzină.

El se opri la marginea patului şi stătu în faţa ei şi foarte repede o prinse din nou. Nu mai era niciun loc unde să fugă, în cameră.

— Asta-i problema ta.

La naiba cu compasiunea şi simpatia, se gândi ea. Să fie blestemată dacă îl mai lasă să o lege din nou. Chiar arăta de parcă circula fără benzină. Nu mai putea rezista mult.

— Problemele mele sunt şi problemele tale, spuse el. Sau, mai exact, problemele tale sunt problemele mele.

Repede şi eficient, făcu un laţ din curea.

— Nu e nevoie să fie, spuse ea încordându-se, situaţia devenind disperată. Nu poţi să ştii ce vrea

Austin, iar eu ştiu.

— Austin te vrea moartă. Asta-i tot ce vrea. Nu te incînta singură că poţi negocia cu el. Când ţi-ai pus semnătura pe Morrow Warner, ţi-ai semnat singură condamnarea la moarte.

Ea se albi şi inima i se opri o clipă. El rostise vorbele afurisite pe care nimeni nu trebuia să le ştie.

— De unde ştii de Morrow Warner?

— M-am uitat. Ridică din umeri, obosit. În fiecare seară când tu şi Austin lucraţi târziu, eu mă întorceam şi mă uitam la ce aţi lucrat voi. Dacă

te gândeşti, poţi să-ţi aminteşti că eu eram întotdeauna cel care eram de serviciu în serile alea. Sau poate nu-ţi aminteşti. În slujba mea, trebuia să fiu invizibil.

— Îmi amintesc, spuse ea.

’ îşi amintea prea bine cum îl urmărea cu coada ochiului şi simţea ceva ce n-ar fi trebuit să simtă. Ceea ce ai făcut era incorect şi împotriva legii. Dosarele acelea erau confidenţiale.

Ochii lui se îngustară pentru un moment, fără să-i vină să creadă, apoi buzele i se curbară într-un zâmbet sardonic.

— Nu uiţi niciodată că eşti avocată?

— Austin ar fi putut să te concedieze pentru că te-ai uitat în dosarele alea, zise ea, ridicându-şi bărbia în sprijinul afirmaţiei ei, deşi îşi dădea seama cât de prostească şi goală suna ameninţarea.

— Austin Bridgeman o să mă ucidă, domnişoară Lane, spuse el sec, orice urmă de zâmbet dispărând de pe faţa lui. Şi dacă nu sunt atât de bun pe cât cred că sunt, o să te ucidă şi pe tine. Atunci n-o să aibă importanţă ce ştie fiecare dintre noi. Tu te-ai amestecat bine şi adânc, organi-zând micuţa companie secretă a lui Austin şi acum vine plata fără amestecul tău. El ridică mâna şi arătă în spatele ei. Du-te pe pat şi întinde-te.

— Nu vreau.

Maxilarul lui Dylan se încleşta ca reacţie la refuzul ei fandosit. îşi auzi dinţii scrâşnind şi îşi simţi muşchii feţei încordându-i-se. La naiba cu femeia asta. Nu ştia ea, oare, că o putea frânge în

cinci locuri fără să transpire măcar?

Ea fusese unica lui fantezie, timp de şase luni lungi, chinuitoare, dar începea să creadă că îşi făcuse iluzii despre o femeie necorespunzătoare. Eleganta domnişoară Johanna Lane, cu rochiile ei de mătase şi picioarele îmbrăcate în mătase, nu era de presupus să fie bătăioasă. El ştiuse instinctiv că îi va fi mai greu când ea îşi va reaminti de el, dar abia acum începea să înţeleagă de ce. El se gândise că e din pricina acelei seri în care ajunseseră atât de aproape de sărut; îşi mai amintea şi acum dulcea presiune a trupului ei apăsat pe al lui, pentru că nu ar fi lăsat-o doar cu un sărut. Ar fi avut-o toată. În visele lui, o avusese nu numai o dată. El se gândise că toate aceste amintiri ale acelei călduri sexuale îi va face mai dificil să-şi amintească de treaba pe care o avea de făcut, mai dificil să-şi amintească de faptul că sfârşitul vieţii e un moment nepotrivit pentru o implicare cu o femeie.

Ceea ce nu luase în calcul era faptul că domnişoara Lane avea şira spinării de oţel, acolo fiind toată vigoarea ce compensa blândeţea pe care o simţise şi moliciunea pe care o văzuse la ea. Avocaţii se presupune că sunt duri pe hârtie şi duri în cuvinte. Dar Johanna îşi transformase mâinile, îngrijite cu cheltuială, în pumni, iar el se gândi că ar putea să-i şi folosească.

Pe undeva, între benzinărie şi baie, el începuse să-şi piardă controlul asupra situaţiei. Se pierduse cu totul în momentul în care ea l-a recunoscut. Trebuia să răstoarne situaţia şi să o aducă din nou pe un teren instabil, iar atât timp

cât ea avea de gând să se ducă la poliţie, el trebuia să o reţină.

El începu acţiunea de răsturnare a situaţiei, coborându-şi privirea de la ochii ei, la sâni. Se uita fix, în mod deliberat, urmărind ridicarea şi coborârea bluzei ei de culoarea piersicii, sperând să o descumpănească, înainte de â o avea pe genunchii lui rugându-l. Avea sâni frumoşi şi el mai putea vedea dantela sutienului. Această imagine lăsa cale liberă unor numeroase imagini nebuneşti.

El îşi ridică din nou privirea spre ochii ei şi mai făcu un pas înainte, strângând cureaua în mâini, amintindu-şi ce avea de făcut. Apoi îşi coborî genele lăsându-şi privirea să alunece în lungul trupului ei, cu momente de oprire pe curba şoldurilor şi joncţiunea coapselor. Pantalonii jeans i se potriveau ca o a doua piele, fără să arate forţat sau strînsi. Era subţire şi frumoasă, foarte feminină şi dintr-odată era gata să rişte totul ca să ajungă mai aproape de ea, să-i simtă căldura şi să o audă oftând.

Uitând de curea şi de treaba ce o avea de făcut, el mai înainta un pas, împotriva ţipetelor insistente ale bunului său simţ care îi spunea că el era cel care îşi pierdea echilibrul. El nu putea nega că, în adâncul lui, dincolo de lustrul civilizaţiei şi de codul de onoare, era o parte a lui care îi salvase ei viaţa, doar ca să o facă să fie a lui.

Johanna făcu o jumătate de pas înapoi, singurul care îi mai rămăsese. Camera devenea mai caldă, tensiunea creştea şi totul fusese făcut

doar cu o privire a ochilor lui negri ca noaptea, o privire lungă, fierbinte, sugestivă, care îi trasase vizual trupul şi o lăsase simţindu-se atinsă.

— Cred că ar trebui să ajungem la un compromis, spuse ea grăbită, simţind marginea patului apăsată pe spatele genunchilor.

— Compromis?

— Să negociem.

— Ce anume? întrebă el, vocea lui fiind un amestec de încredere şi speranţă plină de păcat.

Ea îşi umezi buzele uscate cu vârful limbii. El încă o mai dorea. Nimic din atracţia pe care o simţiseră nu fusese uitată şi revenea toată la viaţă, în condiţii atât de nepotrivite încât ar fi fost demne de râs, dacă nu ar fi fost atât de periculoase.

Bărbatul avea arme, puşca mereu prezentă, două sau trei revolvere şi, posibil, o grenadă sau două în sacul lui de molton. Ea nu putuse să vadă prea bine, dar văzuse destul ca să-şi dea seama că era un arsenal ambulant.

Când ea îl cunoscuse înainte, ca paznic personal al şefului ei, fusese atrăgător din punct de vedere fizic, misterios de sexual şi peste măsură de politicos – excepţie făcând o singură dată – şi fusese absolut de neatins.

Acum era duşmanul fostului ei şef, dar în niciun caz politicos, şi era al naibii de aproape de ea, ca să fie liniştită. Din nefericire, era în continuare atrăgător din punct de vedere fizic şi misterios de sexual.

— În privinţa banilor, spuse ea, mai curând ca să spargă tăcerea tot mai neplăcută decât ca să

facă o ofertă, ţi-aş fi etern recunoscătoare dacă ai vrea să iei bani ca să mă laşi să plec. Avea nevoie să plece de lângă el. El era pe jumătate gol şi în picioarele goale şi erau singuri, iar tot la ce se putea gândi ea era felul cum respira şi cum îi simţise pielea când îl atinsese. Ea încerca să-şi amintească de faptul că el era tipul cel dur, că fusese întotdeauna tipul cel dur, dar întreaga ei conştiinţă părea să se învârtească în jurul lui doar ca bărbat, ea fiind doar o femeie.

Dylan clătină încet din cap.

— Nu-ţi vreau banii, domnişoară Lane.

O voia pe ea. Dar, la fel ca în seara aceea, ştia că nu o va obţine. Se întreba ce naiba făcuse vreodată ca să merite să dorească exact această femeie, pe care nu o putea avea. Fusese mult mai intim fizic cu alte femei, fără să îndure nici a zecea parte din frustrarea şi dorinţa pe care le simţea pentru Johanna Lane.

El mai micşoră distanţa între ei, făcând ultimul pas, până putu să-i simtă respiraţia pe pielea goală şi să-i urmărească ochii întunecându-se într-un maroniu mai închis, străbătut de pete aurii şi verzui. El o răpise. Pe baza oricărei moralităţi, chiar şi a lui, ea era un fruct la fel de oprit acum, pe cât fusese cu şase luni în urmă.

Dar voia să o guste. Doar o singură dată.

— Nu, murmură ea, stând nemişcată în faţa lui, aproape neîndrăznind să respire, neîndrăznind să se uite în ochii lui.

Mâna lui îi atinse mijlocul, alunecă spre spate şi simţi cum ea inspiră repede. Ei îşi trecu gura pe obrazul ei, încălzindu-i pielea şi aşteptă ca ea să

mai spună o dată, nu. Ea tremura în tăcere.

El îşi coborî gura mai aproape de a ei. Ea întoarse capul şi vocea ei îl acuză cu un ton răguşit, fără suflu.

— Pentru asta m-ai adus aici? Să... să abuzezi de mine?

Un zâmbet dureros îi crispa gura, scurt timp.

— La asta te gândeai de fiecare dată când te-am prins făcându-mi inventarul? întrebă el, lăsând să treacă un moment, înainte de a înălţa capul. Că eu eram tipul de bărbat care o să abuzeze de tine? Sau te gândeai la altceva, domnişoară Lane?

Se gândise la altceva, îşi spuse Johanna, iar el ştia asta al naibii de bine. Nu-i va da satisfacţia unui răspuns, totuşi, nu acum, nu aici, în acest loc. Abia de îndrăznea să respire, de teamă să nu mărească atingerea lor sau să-l excite.

— Ai dreptate, spuse el, părând că renunţă, când se retrase câţiva centimetri. O să ne simţim amândoi mai bine, dacă nu te voi săruta niciodată.

Îşi lăsă mâinile la încheieturile mâinilor ei şi le trase laolaltă, prinzându-le în laţul curelei lui.

Îi trebui un moment ca să-şi dea seama ce făcuse, dar odată cu realizarea veni şi furia. Ea îşi trase mâinile înapoi, prea târziu însă ca să le elibereze.

— Eşti... eşti un ticălos! Ea se luptă, opunându-se legăturii într-o bătălie pierdută. Forţa lui mai mare învinse.

— Sunt mai rău decât atât, domnişoară Lane, spuse el, trecând din nou, calm, cureaua prin ea însăşi, înnodând-o în cele din urmă.

— Mincinosule!

— Acum te apropii mai mult de adevărata mea natură, spuse el bătându-şi joc de furia ei, cu o atitudine rece, care o înfuria mai mult.

Un sunet nearticulat de furie îi ieşi din gât.

Sunt împachetată, se gândi Johanna. Ba nu, reveni ea. A fi împachetată însemna a fi legată strâns, dar legăturile ei din curea şi leucoplast erau destul de generoase. Nu se putea mişca însă şi nu putea pleca. De lângă el.

Priponită, era un cuvânt mai potrivit. Priponită şi umilită. A umili părea să fie talentul lui deosebit. Nu era neîndemânatic nici la priponit.

Gemând somnoros, el se răsuci cu faţa la perete, şi o jumătate din ea se duse după el, braţul stâng şi piciorul sting, mai precis. Mina dreaptă era legată de capul patului.

— Cum naiba pot oare să dorm, dacă mă târâi peste tot patul? mormăi ea încet.

— Şi cum naiba pot oare să dorm eu, dacă vorbeşti toată noaptea, mormăi el ca răspuns, nu chiar atât de încet.

— Lasă-mă să plec.

— Taci din gură.

— Ticălosule!

Dylan gemu neputincios. Ea îl tortura, încercând în mod deliberat să-l înnebunească. De fiecare dată când era gata să alunece în neştiinţa somnului, ea începea să vorbească. Ea îi prezentase deja poziţia lui juridică deplorabilă, de delicvent. După estimarea ei, doar închisoarea pe viaţă ar acoperi crimele lui împotriva societăţii şi, mai cu seamă, crimele împotriva ei.

Ea avea o mie de mici comentarii ascunse în capul ei deştept şi frumos, o mie de mici plângeri, iar el nu va putea adormi până ce nu va asculta totul, sau până nu-i va astupa gura.

Era un gând, seducător în simplitatea lui. O cârpă de vase, o bucată de cearceaf. Un nod dublu. Tăcere binecuvântată.

El gemu din nou, mai moale, mai dureros. Nu mai avea suficientă putere ca să-i astupe gura.

Ajunsese la capăt. Avea iar dureri. Răgazul pe care i-l dăduseră sandvişul şi duşul rece. Ultimele picături ale energiei lui dispăruseră.

— Partenerul meu, Henry Wayland…

Dylan aruncă o înjurătură sub pătură. Doamne, cum îl mai ura pe partenerul ăsta Henry Wayland.

—… e bine cunoscut pentru credinţa lui în drepturile victimei. O să cerem daune şi o să le obţinem. Poţi să fii sigur, domnule Jones, că bunurile pe care le ai au dispărut, sunt toate ale mele.

— Mustang-ul, mormăi el.

— Ce?

— Mustang-ul meu. Asta-i tot ce am şi n-ai decât să-l iei.

Aşteptă să revină, dar ea nu spuse nimic. îşi căpătase tăcerea mult dorită, slavă Domnului. Tot ce a trebuit să facă, a fost să-i ofere maşina lui.

El îşi relaxa în mod conştient umerii şi scoase o expiraţie lungă, adâncă. O reţea de fire leneşe, întunecate de somn, începu să i se învârtească prin cap atrăgându-l, promiţându-i uitarea binecuvântată. Alunecă în urma lor, plutind tot

mai jos, coborând mereu în abisul primitor al…

— Nu-mi vine să cred că, din atât cât îţi plătea Austin, tot ce ai reuşit să acumulezi ca bunuri e o maşină.

Somnul fugi la auzul vocii ei false, judecătoare. Trupul lui se încorda pe moment, într-o stare de alertă mai familiară.

— E o maşină Shelby, clasică, spuse el în cele din urmă.

Veni din nou tăcerea, dar el nu se încredea prea mult în aceasta. Nu avea încredere în ea. Ea stătea şi îl aştepta, aşa cum stătuse el să o aştepte în coridorul apartamentului ei.

Prima lui senzaţie de vinovăţie îl izbi. Asta era problema cu tipul lui de activitate.' Era al naibii de greu să faci cuiva o favoare şi să fii şi drăguţ. Miza era întotdeauna, Rrea mare.

În locul unei scuze pe care nu era dornic să i-o ofere, se înjură în gând şi sejugă ca ea să fi terminat pentru noaptea aceea. îl ardea pieptul, îl durea capul, trupul îi era lovit şi ochii îl înţepau de nevoia somnului. Nu mai putea suporta mai mult.

— O!

Johanna clipi, somnoroasă, spre lumina care se strecura prin partea de sus a draperiilor. Se simţea languros vie şi zâmbi, întinzându-şi trupul în plăcerea neobişnuită a trezirii. Majoritatea dimineţilor, erau obişnuite şi previzibile, dar nu şi dimineaţa aceasta. O emoţie delicioasă răsuna în ea, o excitaţie inexplicabilă umplea aerul. Ea căscă, îşi întinse braţele şi descoperi limitele spaţiului ei.

Noaptea îi reveni în minte într-o clipă, iar

ochii i se deschiseră largi, ca să-l găsească pe Dylan Jones înfăşurat peste trupul ei. Langurozitatea îi dispăru într-un val de supărare şi autocritică. Unde era puterea ei? Unde erau instinctele ei de supravieţuire? Şi de ce credea el că va mai scăpa de data asta, la naiba?

Nu trebuia să fi adormit. Se asigurase singură că va fi imposibil, datorită condiţiilor. Dar de dormit dormise, şi încă bine, dacă incursiunile duşmanului erau o indicaţie în acest sens. Piciorul Iul zăcea normal şi confortabil pe pulpa şi pe coapsa ei stângă, cu genunchiul ei băgat în spatele genunchiului lui. Pieptul lui era ghemuit în şoldul ei, iar mâna Iul era bine aşezată între picioarele ei, chiar bine de tot. Ea nu-şi putea imagina ce minte lubrică era necesară ca să îndrume subconştientul unui bărbat adormit să mângâie o femeie în locurile ei cele mai intime.

Dacă ar fi avut cea mai mică ocazie, l-ar fi împuşcat pentru toate ororile şi umilinţele, la care a supus-o, iar acum, această ultimă, îngrozitoare jenă, de a fi pipăită în somn. Dar o mână a ei era încă legată de capul patului, iar cealaltă era prinsă cu a lui, lângă abdomenul lui tare ca piatra, atingându-l şi neatingându-l alternativ, odată cu mişcarea blândă a muşchilor, din cauza respiraţiei.

Respiraţia lui… Dumnezeule. Respiraţia lui se juca tachinator pe pielea sensibilă a cefei ei, unde îşi îngropase capul lângă umărul ei. El era cu totul peste ea, atingând-o în locuri unde înainte îndrăznise doar să se uite. Trebuia să plece de lângă el, înainte ca altceva îngrozitor să se întâmple.

Ea se chirci, la amintirea serii anterioare, şi deveni şi mai furioasă pe ea însăşi. Cum naiba de şi-a permis să adoarmă? Şi cum dracu' avea să plece de lângă el?

El avea armele şi afurisita aia de rolă de leucoplast, cu care era gata oricând s-o lege. Privirea ei alunecă fără voie peste umărul lat care se odihnea sub bărbia ei şi urmări liniile curbate ale muşchilor în jos, pe braţ. El era puternic, recunoscu ea, dar ea era deşteaptă, destul de deşteaptă să-l evite pe Austin, fără ajutorul dubios al lui Dylan Jones. Ea nu putea să stea ascunsă, să citească ziarele şi să aştepte ca Austin să fie arestat.

Ar putea aştepta o veşnicie ca Austin să fie arestat, se gândi ea cu dispreţ. Aici era adevărul problemei. Făcuse o treabă bună pentru Austin Bridgeman, poate chiar prea bună.

Dylan gemu uşor şi se mişcă în somn, iar ea simţi contractarea şi relaxarea lentă a fiecărui muşchi al lui, ca un val de căldură ce îi mângâia toată lungimea trupului. I se uscă gâtul şi încercă să rămână perfect nemişcată, perfect detaşată, în timp ce simţurile îi erau înnebunite.

••Avea probleme, acel gen de probleme pe care, după cum era cunoscută, le evita. Johanna Jones nu umbla să se încurce cu bărbaţi, cu niciun fel de bărbaţi, nici emoţional şi nici fizic. Ea nu acceptase niciodată teoria surorii ei mai mari, care suna aşa: „E o lume a bărbaţilor, aşa că ia-ţi un bărbat şi mergi mai departe", o teorie pe care mama ei o ridicase la o înaltă filosofie a femeii ca soţie, mamă, ajutoare, gazdă şi sclavă la un potent

benign dar autocrat şi anume tatăl Johannei, cel mai renumit avocat de procese din statul Illinois.

Johanna era altfel. Johanna era deşteaptă. Johanna va fi ca bunul şi bătrânul ei tată. Dar, Doamne, dacă bunul şi bătrânul ei tată ar putea-o vedea acum!

Privirea ei urmări venele proeminente din partea interioară a antebraţului lui Dylan, până unde mâna lui mare, pătrată, se odihnea atât de intim pe ea. Un mic sunet de nefericire îi scăpă. Se luptă cu dorinţa de a-l trezi brutal. Dată fiind poziţia lui actuală, asta nu i-ar ajuta ei cu nimic şi ar fi preferat să fie scutită de jena ca el să ştie cât de aproape fusese de ea în timpul nopţii. Nu dorea să-l trezească doar ca să se uite în ochii lui negri ca noaptea, doar la câţiva centimetri distanţă. Şi aşa, poziţia ei era destul de.com promisă ca să nu mai trebuiască să suporte fie dispreţul lui rece, fie – mai rău încă – privirea lui fierbinte.

Naiba să-l ia. Era răpitor şi salvator. Bărbatul trăia prea mult pe marginea prăpastiei, fără un teren ferm. Nif era niciun loc unde să te simţi confortabil cu el.

Nici n-ar trebui să fie! spuseră în cor sensibilităţile ei ofensate. O răpise sub ameninţarea puştii… şi îi salvase viaţa… şi o legase din nou. îi scăpă din nou un geamăt. Doamne, ar fi dorit ca el să-şi mute mâna şi să nu mai respire în urechea ei.

Un sunet uşor, susurat, îi atrase atenţia din nou spre fereastră. Salteaua alunecă în jos pe lângă fereastră, împingând scaunul din faţa ei şi permiţând luminii soarelui să intre în cameră.

Asta o trezise, îşi dădu ea seama. Camera fusese în întuneric total, când Dylan stinsese lumina ca să doarmă. Acum putea să vadă, iar ce văzu, îi dădu o licărire de speranţă, prima. El, fiind atât de aproape în partea ei de pat, ar putea fi norocul de care avea nevoie. Dacă ar fi tras-o în partea lui, ea n-ar fi văzut unde ascunsese telefonul, ca să nu mai vorbim de posibilitatea de a ajunge la el.

Folosind lungimea ce i-o lăsase la legături, îşi duse mâna dreaptă în jos spre firul telefonului care se târa pe sub pat. Telefonul făcu un mare zgomot când îl trase afară, pe covor, şi era sigură că el se va trezi dintr-o clipă în alta. Oricât de enervant era gândul acesta, ea trăgea mereu de fir. Poate că se va trezi, dar poate că nu, îşi spuse în sinea ei. Dacă se va trezi, va fi furios. Dar mai fusese furios pe ea şi mai înainte, şi totuşi ea supravieţuise. După cum afirma el, aceasta era însăşi raţiunea răpirii: supravieţuirea ei. Nu voia ca Austin s-o omoare.

Ei bine, nici ea nu voia. Măcar acest lucru îl aveau în comun.

Telefonul apăru la vedere, pe podea. Ea se mişcă mai aproape de marginea patului, oprindu-se doar când el gemu în urechea ei. Inima ei se opri o clipă, în valul de panică ce a urmat, apoi porni iar cu un ritm accelerat.

Ţinându-şi respiraţia şi întinzându-şi degetele până la limită, reuşi să scoată receptorul din furcă. Acesta căzu pe podea, cu zgomot. Ea îi aruncă lui Dylan o privire cu coada ochiului şi apoi, cu grijă, se aplecă peste marginea patului şi

formă numărul de la biroul lui Henry.

Ar fi fost mai repede, şi mai uşor să formeze 911, dar un avocat în situaţie de criză nu vrea nimic mai mult decât un alt avocat şi, în ciuda metodelor lui" deplorabile, JoHanna îl credea pe Dylan. Faptul că Austin avea legături la poliţie, care se puteau infiltra şi obţine informaţii chiar şi de la o secţie atât de îndepărtată cum era Laramie, Wyoming, nu era mai incredibil decât ceea ce citise în ziare. Trafic de influenţă, extorcare, asasinat. Nimic nu părea să fie străin de fostul ei şef, cu excepţia integrităţii lui Henry Wayland. Henry era un bărbat în care o femeie putea avea încredere, spre deosebire de Dylan Jones, în care puteai avea încredere atât cât voia el.

Ea termină de format numărul şi reuşi să apuce receptorul. Ca să fie singură în timpul convorbirii nu se punea problema, iar dată fiind liniştea din camera de motel, nu ştia ce-l va legăna mai bine în somn pe răpitorul ei, o şoaptă sau o voce normală, liniştită.

Se hotărî în favoarea unei voci normale liniştite, mai mult pentru că nu credea că putea trece de secretara lui Henry cu o şoaptă care să sune misterios. Doamna Hunt nu acceptase încă schimbarea în ierarhie adusă de venirea la firmă a Johannei.

— Cu Henry, te rog, spuse ea când se făcu legătura cu biroul. Sunt Johanna. E urgent.

— Un moment, răspunse doamna Hunt, după o uşoară ezitare acuzatoare.

Johanna închise ochii şi se rugă ca bătrâna

târfă să-i facă legătura şi Henry să o accepte.

Henry avea şi el ceva dificultăţi în a se obişnui cu noua sa parteneră egală în firma sa. Ştia că el prefera să aibă dimineţile liniştite şi clienţii după-amiezile. Ştia că prefera ceaiul la ora zece dimineaţa, în locul unei crize. Ştia că prefera ca ea să vină la timp şi secretarele să vină devreme şi, desigur, doamna Hunt era întotdeauna acolo.

— Ţi-ai găsit o dimineaţă dată dracului, ca să întârzii tocmai acum! spuse el intrând pe fir şi ea ştia că el aştepta o explicaţie al naibii de bună, în ciuda.faptului că ea deţinea jumătate din parteneriatul lor. Nici n-o să-ţi vină să crezi ce se întâmplă aici. Toţi…

— Eu sunt în Laramie, Henry, îl întrerupse ea. Motelul Colonial Inn. N-am prea mult timp. Un bărbat, Dylan Jones, alias Dane Erickson. Controlează-I, pe dinăuntru şi pe dinafară, de jos în sus şi de la coadă la cap. Vreau să ştii totul despre…

— Un bărbat? repetă Henry schimbând tonul. Eşti în Laramie, Wyoming, într-o cameră de motel cu un bărbat? Suna neîncrezător, cum era şi cazul, având în vedere interesul lui îndelungat faţă de lipsa totală a unei vieţi amoroase la ea.

— Nu e ce crezi, Henry. Sunt legată de pat. Ceea ce Henry răspunse la asta fu deosebit de orice combinaţie de cuvinte pe care le auzise vreodată din gura partenerului ei, fie chiar şi în anii de facultate. Era mai curând ceea ce se aştepta să audă din gura lui Dylan Jones.

— Nu cred asta. Henry înjură din nou şi ea

putu, practic, să vadă expresia îndurerată de pe faţa lui şi felul în care îşi freca baza nasului sub ochelari. Te întâlneşti cu un bărbat străin, cu două nume, te lasă singură într-o cameră de motel, Dumnezeu ştie unde, legată de pat, iar eu am găuri de gloanţe pe pereţi!

— Găuri de gloanţe? Ce vrei să spui cu găuri de gloanţe?

— Vreau să spun găuri de gloanţe, Jo-han-na. Ca şi când cineva a trecut pe aici cu un automat Uzi. S-a intrat prin efracţie în birou, aseară. Ţăndări. N-a mai rămas nimic din dosarele tale şi al naibii de puţin din ale mele.

— Dumnezeule! Nici nu visase vreodată că Austin va merge atât de departe. Că va fi atât de disperat.

— Trebuie să fie vorba de cazul James, zise Henry. Iar dacă ticălosul crede că o să ne sperie cu…

— Henry, îl întrerupse ea.

—… tactica armelor şi…

— Henry.

—… intimidare, o să descopere că a făcut-o de oaie cu un avocat cu care nu-i merge. Am să-l bag la apă atât de repede, că o să ameţească.

— Nu e vorba de cazul James, Henry, spuse ea, exasperată, apoi îngheţă când bărbatul de peste ea se mişcă în somn.

Dylan murmură ceva ininteligibil şi îşi mută poziţia mâinii libere, trăgând-o în sus de la joncţiunea coapselor ei la sânul drept. Johanna îşi ţinu respiraţia până la durere, apoi expiră brusc, încercând să ignore reacţia lui naturală de a

mângâia ceea ce acum îi umplea palma. Bărbatul acesta era prea crud pentru a o exprima în cuvinte. Ar fi vrut să-l lovească, dar nu îndrăznea. Trebuia să plece de lângă el, foarte departe.

— Ce vrei să spui că nu e cazul James?

Lui Henry, în mod normal, nu-i plăcea să fie corectat, iar atitudinea lui verbală îi spunea că dimineaţa aceea nu era diferită în această privinţă.

— Nu e James. E Austin Bridgeman, explică ea şoptind în telefon. Trebuie să fi citit ziarele ia sfâr-şitul săptămânii. Morrow Warner, compania, era pe prima pagină în ziare, cu un senator la remorcă, e a lui, a lui Bridgeman, iar eu sunt avocatul care a organizat-o.

— Bridgeman? repetă Henry. Cel pentru care ai lucrat la Chicago? O să trebuiască să vorbeşti, Johanna.

— Nu pot.

Henry înjură din nou, apoi se calmă forţat.

— Bine. Fă cum crezi. Spune-mi unde eşti şi am să swn la poliţie, să trimită pe.cineva acolo să te dezlege.

Suna de parcă nu credea în ce adâncimi se cufunda în numele prieteniei.

— Nu chema poliţia, Henry. – – La naiba, Johanna, n-ai auzit ce-am zis? Nu pot veni eu acolo în dimineaţa asta! Dumnezeule. Asta-i exact ce se întâmplă când te înhăitezi cu un străin oarecare din cauza unei devieri hormonale aiurite…

— Henry.

—… de o magnitudine care excită poftele…

— Henry. Sunt îmbrăcată complet şi aşa am

fost toată noaptea, aşa că nu te mai gândi la ce te gândeşti.

— Ar fi trebuit să mă chemi pe mine, Johanna.

— Asta am şi făcut. Fac. Chiar acum. Doamne, gândi ea, oare a fost întotdeauna atât de ipocrit? Henry, ascultă-mă, nu sunt singură. Bărbatul care m-a răpit este…

— Răpit? o întrerupse Henry, vocea lui devenind rece.

— Da. Notează numele astea: Dylan Jones şi Dane Erickson. A fost paznicul personal numărul unu al lui Austin, până în urmă cu câteva zile. El spune că m-a răpit ca să mă apere de Austin.

— Şi pentru ce naiba a făcut el asta? Care-i legătura dintre tine şi el?

Atitudinea lui Henry de a fi mai-sfânt-decât-tine devenise confuză.

Johanna se uită în jos la bărbatul care o ţinea aproape de trupul lui şi nu ştiu ce să răspundă. Care era implicarea lor, unul faţă de celălalt? Priviri furişate şi o promisiune de protecţie care necesitase trecerea a patru luni ca să fie pusă în practică? Ce anume văzuse el la ea ca să-l scoată din noapte ca pe un înger răzbunător şi să se interpună între ea şi pericol?

Privirea i se duse spre legăturile lui din jurul încheieturilor mâinilor ei. El făcuse compromisuri în felul cum o tratase. Încălcase legi cu fiecare pas, făcând mai multe pentru siguranţa ei şi asigurându-şi mai mult furia ei decât recunoştinţa veşnică.

— Nu sunt sigură, îi zise ea lui Henry. El afirmă că Austin mă vrea moartă şi, văzându-l pe

Austin şi hoarda lui noaptea trecută, nu e prea greu de crezut.

Urmă o tăcere la ambele capete, un lung moment îngheţat, timp în care Johanna îşi imagină cum arăta biroul ei, plin de găuri de gloanţe, o imagine care bănuia că era pe primul plan în mintea lui Henry. Atunci el vorbi:

— Spui că bărbatul acela este un paznic personal de profesie?

— Da.

— Atunci poate ar fi mai bine să stai cu el, până te poate duce la poliţie.

Jojiannei nu-i plăcea să recunoască faptul că nu exista niciun „poate”. Se uită în jos la bărbatul culcat atât de aproape de ea. Ceea ce făcuse el era îngrozitor, criminal, dar era şi un miracol. Nu văzuse niciodată pe cineva care să-l învingă pe Austin Bridgeman, până aseară, când un bărbat aiurit o băgase în colţul ascensorului, apoi o trăsese pe stradă, practic sub nasul lui Austin, fără să fie prins.

— El nu are încredere în poliţie, îi spuse ea lui Henry.

— Tipii ăştia n-au niciodată încredere.

— Zice că Austin are legături prea bune.

— Probabil că are dreptate, iar în cazul ăsta am rămas pe fir prea mult. Mai bine pleacă de acolo. Cheamă-mă la club când ţi-ai schimbat locul şi am să trimit poliţia după tine. Când vin ei, spune-i pazniculuitău să nu le stea în cale. Sau, mai bine, spune-i să se predea. N-o să tratez cu uşurinţă răpirea partenerei mele, fie că ţi-a salvat viaţa sau nu. La naiba, Johanna. Găuri de gloanţe

în pereţi!

Legătura telefonică se întrerupse, iar Johanna închise şi ea telefonul. Henry avea un plan. Mai bun decât al ei, recunoscu ea.

Atunci, de ce nu-l accepta?

Dylan se trezi într-o lume a durerii ce pulsa şi se zbătea, şi auzi o voce de femeie care îi rostea numele de undeva de aproape.

— Domnule Jones. Dylan. Trezeşte-te. Hai, trezeşte-te. Trebuie să plecăm.

Ea îl zgâlţâia şi îl mişca, iar el nu voia să fie zgâlţâit şi mişcat. Voia să fie lăsat în pace acolo unde era, adormit în ţara viselor, cu greutatea moale a sânului ei în palmă şi cu pântecele apăsat lângă coapsa ei. Se simţise atât de bine până când ea începuse să-l zgâlţâie şi să-l mişte.

— Domnule Jones!

Ea se mişcă din nou şi el îşi dădu seama că mâna ei era aşezată pe stomacul lui şi îl împingea. Era plăcut. Cu adevărat plăcut. Excitaţia începu să circule prin trupul lui, promiţându-i şi mai multă plăcere. El oftă şi, cu o mişcare înceată, naturală, se ridică şi se instala în căidura palmei ei.

Johanna se încorda, înnebunită. Mâna ei era prinsă şi Dylan Jones era atât de departe încât ea ar fi ţipat dacă el nu ar fi ales tocmai acel moment ca s-o tragă mai mult sub el şi să-şi încline gura peste a ei. El se mişca încet cu siguranţa şi precizia unui bărbat al cărui corp era bine antrenat pentru cerinţele fizice ale slujbei lui. Se mişca aşa cum se mişcă un bărbat care, în sfârşit, se trezeşte.

Nu putea fi tăgăduită greutatea lui care o

apăsa în pat, sau puterea braţului lui care o muta într-o poziţie mai confortabilă, lipită de el, sau măiestria gurii care o cucerea pe a ei. Încercă să-l împingă, dar se trezi că mâna ei atinge perna, când el îşi băgă degetele în părul ei, trăgând încheieturile mâinilor lor legate spre capul patului.

Naiba să-l ia. Se gândise de atâtea ori cum ar fi sărutările lui, încât ţi-era milă, iar acum, când în sfârşit o sărutase, totul era pe dos, îngrozitor de pe dos: locul, condiţiile, momentul. Nici în visurile ei cele mai aiurite nu-şi imaginase că, după ce o făcuse el să treacă prin atâtea până acum, să mai aibă curajul să se trezească şi să o sărute.

— Domnule Jones, gâfâi ea când el îşi înălţă capul un moment.

Singurul lui răspuns fu un geamăt şi reaşezarea gurii pe a ei, într-un sărut şi mai adânc.

Cu o uşurinţă uimitoare, el îşi strecură mâna peste şold şi peste coapsă, ca să-i îndoaie genunchiul şi s-o aducă mai aproape. Ea se luptă şi se frământă sub el, apoi îşi dădu imediat seama de greşeală, când răsuflarea lui deveni hârâită. Piciorul ei era legat de al lui, iar foitul făcea doar ca atingerea lor să devină mai intimă.

Ea nu se obosi să-i mai rostească numele când avu ocazia. Abia mai putea respira de furia care se aduna în ea. Dar rosti singurul nume care, garantat, îi va trezi frica de Dumnezeu.

— Austin, zise ea, şi mâinile lui se liniştiră, încet, înălţă capul, cu ochii încă închişi.

— Austin, repetă ea. Austin Bridgeman.

Ochii negri se întredeschiseră foarte puţin, cu privirea fixată pe gura ei, neclintită. Arăta de parcă ar fi vrut să o mănânce la micul dejun, la prinz şi la cină, apoi să o ia de la început. Ea simţi căldura excitaţiei lui alergându-i prin corp. Avea pielea caldă, aproape fierbinte la atingere. Respiraţia lui era neregulată, trupul lui era lipit de al ei, în modul cel mai senzual.

Furia ei, atât de îndreptăţită în urmă cu câteva momente, avea o situaţie incredibil de grea pentru că nu ardea până la cenuşă sub privirea lui lentă, intensă.

Pe sub genele lăsate, privirea lui se plimba pe sânii ei acoperiţi cu mătase. Arăta uimit şi excitat şi avea dureri. Johanna se încorda, pulsul îi bătea grăbit. Nu avea idee care dintre simţurile lui va câştiga. Momentul se lungi într-o anticipare de nesuportat, înainte ca el să-şi ridice privirea ca să o întâlnească pe a ei.

— Ce-i cu Austin? întrebă el, cu o voce gravă de somn.

— Am… am dat un telefon. Henry crede că telefonul lui ar putea fi ascultat.

— Telefon, spuse el plat. Privirea îi căzu pe podea şi la telefonul care se afla lângă pat. La naiba!

— Au intrat prin efracţie în biroul meu, noaptea trecută. Au rupt dosarele noastre şi au găurit pereţii cu gloanţe.

— La naiba, repetă el moale.

— Cred… cred că ar trebui să plecăm de aici cât se poate de repede.

— l-ai zis lui Henry unde suntem? Ea aprobă

din cap.

— l-ai spus cu cine eşti?

Ea aprobă din nou din cap, mai încet.

El îi susţinu privirea încă un moment, apoi ochii lui trasară o linie, încă puţin confuză, dar fierbinte, înapoi la sânii ei. Se uită fix la ea mult timp, adunându-se.

— La naiba! spuse el încet.

Opt

Dylan controla cu grijă parcajul motelului, înainte de a se apleca lângă un camion mic, negru, ruginit. Camionul eră parcat aproape de trotuar, la capătul locului, partea lui din faţă fiind ascunsă de un grup de boscheţi. Parbrizul era complet scos şi avea un cauciuc lipsă în spate, dar avea ce căuta el: numere de înmatriculare. În câteva minute, schimbă numărul din faţă.cu cel al maşinii cenuşii şi se duse la spatele camionului ca să facă acelaşi lucru. O lăsase pe Johanna în camera de motel, legată de pat.

După ce îşi regăsi cumpătul, avu destul bun simţ să se simtă jenat. Fusese tot peste ea. Ea nu se lipise de el din dorinţă. Fusese legată de el, încheietura mâinii ei fusese legată de a lui. Ea nu putea să se îndepărteze de el, chiar dacă ar fi încercat. Nu ştia la ce dracu' se gândise că se trezise excitat şi abuzase de avantajul lui, deşi nu se folosise de ea destul, ca să-i facă vreun bine.

Înjură în şoaptă. N-ar fi trebuit s-o lase legată de pat.

Ultimul şurub ieşi din plăcuţă şi făcu ultima schimbare. Ştia că poliţia din Boulder era deja pe cale să facă legătura între Mustang-ul lui şi

maşina cenuşie. Au să-l verifice în Illinois şi vor descoperi sau nu legătura lui cu FBI, asta depinzând de cât de multe voia FBI să afle poliţia. Partenerul de avocatură al Johannei va mai da şi el câteva informaţii poliţiei din Colorado şi era de presupus că Austin va pune mâna pe toate Informaţiile. Aşa încât cel mai bun lucru pe care îl avea de făcut Dylan era să găsească alte numere de înmatriculare pentru maşină şi să se resemneze că nu va fi bine primit la Chicago o vreme şi că ar fi mai bine să o întindă din Laramie.

Se duse înapoi la limuzină şi puse noile numere de înmatriculare din Wyoming. îşi ştergea urmele cât se poate de metodic. Schimbarea îi luase mai puţin de cinci minute. Mai adaugă cele cinci minute glorioase pierdute în pat şi cele câteva minute care i-au trebuit ca să-l trezească după telefon şi îşi închipui că, în cel mai rău caz, avea un avans de o oră şi jumătate faţă de Austin. Aseară fusese înaintea lui Austin doar cu câteva minute.

Johanna îl auzi pe Dylan intrând şi era sfâşiată între a-i arăta furia şi a-l ignora total. Ea îşi făcuse datoria. îi arătase încrederea ei. îl cususe şi îi spusese despre telefon, iar el o lăsase legată de pat. O să-l acuze de abuz şi cruzime emoţională şi de expunere indecentă. Dacă ea ar putea face ce voia – şi până aseară fusese al naibii de obişnuită să facă ce voia – el ar fi târât prin procese, dintr-o celulă de închisoare, tot restul vieţii lui.

Ea întoarse capul într-o parte când el se îndreptă spre pat, dar când o atinse, sări.

— Să nu mă atingi!

Vocea ei era mai rece decât gheaţa şi îi dădea de fapt o pauză.

— Vreau să-ţi dau drumul, spuse el după un moment, întinzând din nou mâna spre legături.

— Atunci fă-o fără să mă atingi.

El se opri din nou cu cuţitul la câţiva centimetri de leucoplast.

— Îmi pare rău.

Cu o lovitură rapidă în sus cu lama cuţitului, el o eliberă de pat. Închise cuţitul, apăsându-l de coapsă şi îl'băgă în buzunar, înainte de a întinde mâinile să-i dezlege cureaua din jurul încheieturii mâinilor. – – îţi pare rău? Se întoarse* spre el cu o furie aproape necontrolată. îţi pare rău? Pentru ce anume îţi pare rău, domnule Jones? Pentru că m-ai răpit în mijlocul nopţii şi m-ai tras, fără voia mea, peste frontierele statului? Că m-ai ameninţat cu o armă? Pentru dezgustătoarea exhibiţie pe care ai făcut-o la duş? Pentru…

— Dezgustătoare exhibiţie? o întrerupse el, mâinile oprindu-i-se din dezlegat. Un mic zâmbet îi înălţă colţurile gurii. Tu eşti cea care te-ai uitat, domnişoară Lane. Tot ce am făcut eu a fost un duş.

Roşeaţa înflori şi se răspândi pe faţa ei. El o privi încă un moment, apoi termină să o dezlege. Ea îşi trase mâinile şi îl făcu ticălos, în şoaptă.

El nuYiegă.

— N-am să-mi cer scuze că ţi-am salvat viaţa, indiferent ce-am făcut. El ezită un moment, iar când vorbi, vocea lui era mai calmă. Dar îmi pare rău că te-am lăsat legată când am ieşit afară şi îmi pare rău… îmi pare al naibii de rău de ce s-a

întâmplat.

Nu avea nevoie să explice mai mult. Roşeaţa ei căpătă o culoare mai caldă. Ignorând cele spuse, ea trecu pe lângă el ţinând capul sus. Ajunsă în baie, închise uşa trântind-o tare şi o încuie cu zgomot, revoltată. Dylan Jones putea să se ducă în iad. Ea avea nevoie de singurătate.

Îşi lăsă capul pe uşă şi închise ochii. Avea nevoie de mai mult decât de singurătate. El făcuse un lucru de neiertat. O făcuse teribil de conştientă de energia sexuală care fierbea între ei ca o oală gata să dea în foc.

Sub exteriorul lui nepăsător, el avea o dorinţă liniştită, intensă, pentru ea, pe care nu p apreciase pe deplin pânî când nu se trezise cu el în braţele ei. El acţionase din instinct, pur şi simplu, şi pasionat. Ea nu era tipul care inspira de obicei pasiuni spontane. Dar îi simţise dorinţa cu luni în urmă, în privirea lui mereu atentă şi în rarele lui zâmbete, iar o parte a ei reacţionase la acestea. Acum, o sărutase cu senzualitate şi cu o tandreţe carnală, pe care nu o va uita curând.

El, de asemenea, plecase de lângă ea, ceea ce fusese unicul lucru decent pe care-l putuse face în condiţiile date. Un oftat de neîncredere îi scăpă şi clătină din cap. În mai puţin de douăzeci şi patru de ore, îşi schimbase părerea despre el de la cea de puşcaş sălbatic, nebun, la cea de bărbat decent, pasionat. Şi acum era gata să-l declare sfânt, asta doar pentru că o sărutase şi ea simţise ceva, dincolo de furia la care ţinuse atât de mult.

O bătaie insistentă în uşă o trezi din reverie. Ea înălţă capul.

— Trebuie să plecăm. Acum.

Vocea lui venea prin uşa încuiată.

Ea nu era pregătită să-l privească în faţă, dar el avea dreptate. îşi frecă mâna peste ochi. Dumnezeule, nu-i plăcea când el avea dreptate.

După ore în şir de condus, întinderile goale din Wyoming începură să capete o oarecare culoare. Turme de antilope păşteau pe dealuri, coloritul lor maroniu confundându-se cu iarba uscată de căldură. Johanna urmări vulturii, planând în vânt, sub un cer gol, de vară. Observă fermele izolate, punctate la kilometri depărtare prin peisaj, şi se gândi la femeile care trăiau în ele.

— Eu n-aş putea să fac asta, spuse ea, pe jumătate pentru sine, privirea ei rămânând un moment fixată pe o casă deosebit de dărăpănată.

Dylan aruncă o privire şi văzu unde se uita ea. Casa dispăruse în urmă, în peisaj, în timp ce kilometrii dispăreau sub roţile lor.

— Ai putea face orice, spuse el.

— Asta nu, răspunse ea, aruncându-i o privire surprinsă. În ultimele paisprezece ore, o târâse după el la voia lui, făcând-o să se îndoiască dacă mai putea realiza ceva singură. Nu-şi putea imagina ce anume îl făcea să creadă contrariul.

; Ea oftă şi îşi trecu mâna prin păr, dându-l deoparte de pe faţă. Ea nu-l înţelegea. Bineînţeles că nu era nevoie să-l înţeleagă. La următoarea oprire, îl va suna pe Henry la club şi viaţa ei va fi din nou a ei proprie, dacă nu o prinde Austin mai înainte.

La naiba, ce încurcătură.

— Ţi-e foame? întrebă ea, făcând un efort să fie amabilă. Cred că a mai rămas ceva de la micul dejun… dacă ceea ce am mâncat poate fi numit „mic dejun”.

— Amabilitatea ei scăzu puţin spre sfârşit, dar, dată fiind mâncarea, nu se învinuia^

Ea luă punga cu alimente care era între ei şi scormoni prin ea. El o întrebă dacă a găsit ceva iar ea murmură un răspuns. Va trebui să abandoneze supărarea, îşi zise ea. Era legată de el încă un timp şi furia nu făcea decât să le macine nervii. Iar în acest moment, niciunul dintre ei nu-şi putea permite să-şi macine nervii. Ea se simţea speriată de moarte, iar el începea să arate chiar ca aceasta.

Ea găsi ce îi ceruse el şi luă delicat cartofii prăjiţi, reci, cu vârful degetelor.

— Ai mânca orice.

— Nu, nu orice, spuse el, aruncând cartofii în gură. Nu mănânc ardei umpluţi.

— Ardei umpluţi, mm. Numai gândul la ei îi lăsa gura apă. Brânză Monterey Jack, pesmet condimentat, salată proaspătă cu portocale pe margine. Ea mai luă un cartof prăjit şi îl privi neîncrezătoare. Aş fi preferat să nu vorbeşti despre asta.

— Da, fu el de acord. îi faci să pară aproape buni.

El se mişcă în scaun şi ea îi aruncă o privire pe furiş. Linii de oboseală erau adâncite în contururile colţuroase ale feţei lui. O peliculă de transpiraţie îi acoperea fruntea. Ea voia să-i spună să oprească, să-i controleze bandajele, dar ceva pe

faţa lui îi spunea că în felul ăsta nu va ajunge prea departe. El era în misiune şi fugeau. Infecţiile ce-i ameninţau viaţa şi rănile trebuiau să aştepte la rând. Totuşi, ea era preocupată. Mai mult chiar decât ar fi fost inteligent să fie.

— Cine te-a tăiat? întrebă ea. El îi aruncă o privire piezişă.

— Un tip din Chicago, spuse el, în cele din urmă. Am lucrat împreună.

— Vrei să zici că un alt paznic de-al lui Austin? El aprobă din cap.

— De ce? mai întrebă ea.

— Am avut păreri diferite.

— În legătură cu ce?

El îşi luă privirea de la şosea un moment, ca să se uite la ea.

— Douăzeci de întrebări, doamnă consilier?

Ea ridică din umeri şi se uită din nou pe fereastră, evitând privirea lui cercetătoare.

— O să ai nevoie de un avocat bun înainte de a se sfârşi treaba asta. Nu făceam decât să iau informaţiile de bază.

El chicoti.

— Când o să se sfârşească treaba asta, n-o să am nevoie decât de un preot.

Johanna nu ştia de unde naiba venise oferta ei. Ea nu avea intenţia să devină avocatul lui. Ideea era caraghioasă. Dar ştia că menţionarea unui preot nu era chiar atât de uşuratică pe cât părea, şi fu surprinsă cât de îngrozitor o făcea să se simtă.

— Poate că nu, dacă ai un avocat bun, se trezi ea spunând.

De undeva, el găsi puterea să zâmbească spre ea.

— Cine pe cine salvează aici?

— M-am oferit doar să te ajut, asta-i tot. Nu e mare lucru.

— Bun.

Zâmbetul lui se lăţi şi deveni crispat.

— E cel mai neînsemnat lucru pe care pot să-l fac, spuse ea, înţepată de refuzul net al ofertei ei.

— Nu, făcu el. Zâmbetul dispăru şi expresia îi deveni serioasă. Lucrul cel mai neînsemnat pe care poţi să-l faci este să stai liniştită când îţi spun eu' să stai liniştită şi să alergi al naibii de repede când îţi spun să pleci.

Ea ştia ce voia să spună: să fugă, dacă Austin îi ajungea din urmă, şi să-l lase să facă faţă duşmanului singur. Groaza din inima ei spori şi ameninţă să se reverse în lacrimi de frustrare. Să-l ia naiba pentru că o făcuse să simtă aşa ceva. ••Să-l ia naiba pentru că o sărutase. Să-l ia naiba şi pentru că îi salvase viaţa. Orice a fost, ceea ce îi atrăsese în seara aceea în biroul lui Austin se presupunea că dispăruse, se evaporase într-un trecut care era mai bine să fie uitat. Şi ar fi fost uitat, dacă ea nu l-ar mai fi văzut niciodată. El era un paznic personal, iar ea o avocată şi nu avea nevoie de un specialist în rachete ca să ştie că cele două elemente nu se pot uni.

Ea nu crezuse nicio clipă povestea lui cu FBI-ul. Dacă ar fi fost de la FBI, n-ar fi fost singur, luptându-se cu cel mai mare scandal care a lovit naţiunea în ultimele trei luni. Ar fi avut vreun ajutor, pe cineva, pe undeva, pe care să se poată

baza, în afară de ea. La naiba!

Continuară în linişte câteva minute, până când frustrarea nu o mai lăsă în pace.

— Ei bine, începu ea, cu un ton nu prea conciliant, cu îngrijorarea bine ascunsă de furie. L-ai omorât? Avem de-a face cu o crimă?

Dylan îşi ţinea privirea fixată pe şosea şi respira cu durere, inspira şi expira adânc şi încet. Pieptul îi pulsa. Voia să-i ignore întrebarea. Voia să treacă neobservată.

Ea se uită la el dur, arzându-l cu ochii ei căprui, îşi schimbă din nou poziţia pe scaun, încercând în ’zadar să fie mai’confortabil.

— Putem, probabil, dovedi autoapărarea, continuă ea cu afurisita aia de voce avocăţească. Trupul tău arată groaznic.

Dacă ea credea că-l face să se simtă mai bine, trebuia să se mai gândească.

— A fost autoapărare, spuse el scurt.

— Atunci, înseamnă că l-ai omorât.

Maxilarul i se încorda. O ura puţin, pentru că îl făcuse să recunoască asta. Ce credea? Că îi plăcea să omoare oameni? Că el nu era nimic altceva decât ce văzuse ea din el? O răpire, furt de maşină, fost paznic personal care nu are unde să se ducă, decât la fund?

Poate că ea avea dreptate.

Această posibilitate îl făcu să se simtă, evident, prost. Cât timp trecuse de când nu mai auzise nimic de la tipii cei buni? Două luni? Trei? Fusese înainte ca ultima lui legătură să fie găsită plutind în lacul Michigan. Atâta ştia.

Mai ’ştia că nu mai fusese pe teren stabil, de

când partenerul său, Charlie Holter, hotărâse să iasă din afacerea federală cu hoţii şi vardiştii. Charlie se pensionase şi se dusese la Seattle. El îi spusese lui Dyian să iasă şi el. Puteau să organizeze împreună un vas de pescuit, aşa îi spusese, să-l închirieze unor clienţi care plătesc bine şi să-şi petreacă zilele pescuind somoni în ocean. Puteau duce o viaţă bună şi oare nu o meritau? îşi puseseră amândoi viaţa în joc, pentru Unchiul Sam, pentru Dumnezeu şi pentru masele nespălate, de prea multe ori ca să mai ţină socoteală. Era timpul să fie răsplătiţi.

Charlie avusese dreptate. Dylan ar fi trebuit să iasă din FBI. Venise timpul răsplatei şi el, „probabil, va sfârşi plătindu-i lui Austin cu viaţa lui. Ce porcărie!

— L-am cunoscut? Pe cel pe care l-ai omorât? întrebă ea din senin.

— Nu cred, „spuse el, cu buzele strînse, sperând că va abandona subiectul.

— Cum îl chema? \

Dylan gemu. Acum, la ce naiba voia ea să ştie asta?

— O să apară în cadrul investigaţiei, continuă ea. Poţi tot aşa de bine să-mi spui.

El strînse mâinile pe volan.

— Nu-ţi mai spun niciun afurisit de lucru, mormăi el, aruncându-i o privire cu ochii intedeschisi. Aşa că, dacă eşti deşteaptă, n-o să mai pui întrebări.

El îi ţinu încă un moment privirea, ca o ameninţare mută. Ea îi încălca domeniul şi el voia să-i arate al naibii de clar că nu-i plăcea să fie

călcat.

— E meseria mea să întreb…

El îi tăie vorba cu o înjurătură scurtă şi smuci volanul spre dreapta, ieşind de pe şosea, şi simultan apăsă pe frână. Un nor de praf galben se ridică în spatele maşinii fiind împins înainte de vânt, până ce o învălui.

Johannei îi sări inima în gât.

— Doamnă, începu el, întorcându-se spre ea, cu o expresie tristă care îi încorda faţa.

— Nu-mi spune mie doamnă, se răţoi ea, apro-piindu-se de uşa pasagerului atât cât îndrăznea.

— Bine, domnişoară Lane.

Tonul lui era tăios şi avea o atitudine de pură condescendenţă.

— Şi nu-mi spune domnişoara Lane. îmi ştii numele.

Nu era nevoie să vadă sclipirea de furie din ochii lui, ca să ştie că îl împingea dincolo de zona de siguranţă.

Dylan îi ştia numele, aşa era. îl şoptise în somn şi se trezise cu el pe buze. Fusese o invocare către salvare. îl gravase în inimă şi în minte, pe două mii de kilometri prin prerie. Johanna.

— N-am nevoie de ajutorul dumitale, domnişoară Lane, spuse el, băgând din nou maşina în viteză.

Mâna ei se întinse ca să-l oprească.

— Minţi, Dylan. De acum încolo, probabil că ai nevoie de ajutorul meu, mai mult decât am eu de al tău, şi ştii lucrul ăsta.

Ea îi folosise numele. Tonul ei era liniştit,

intens, iar vorbele ei erau tulburător de adevărate.

Dylan înjură în şoaptă şi se uită în oglinda retrovizoare, înainte de a reintra în şosea. Naiba s-o ia, pentru că avea dreptate, chiar dacă avea dreptate doar pe jumătate. N-ar fi trebuit ca ea să vadă atât de clar prin el. Dylan Jones era îngropat adânc. Supravieţuirea lui depindea de obscuritatea vieţii lui, de calităţile schimbătoare ale valorilor lui. Nu-i plăcea ca ea să ştie că avea nevoie de ea, chiar dacă nu înţelegea cât de adâncă era această nevoie, chiar dacă ea nu-şi dădea seama cât de mult dorea el din ea.

Johanna se trezi în întuneric şi în tăcere şi cu o durere în umeri. Aerul din jurul ei era rece, dar ei îi era cald. Avu un minut de vagă dezorientare, înainte de a-şi da seama că era ghemuită pe scaunul din faţă al maşinii, acoperită cu pardesiul cel lung al lui Dylan. *

Închizând din nou ochii, ea scoase un oftat şi mişcă din cap. Muşchii i se revoltară. îi scăpă un geamăt care făcu ecou în liniştea din maşină, făcând-o să-şi uite durerile.

Era atâta linişte, prea multă linişte. Unde era el oare?

De parcă ar fi pus întrebarea cu glas tare, el îi vorbi:

— Eşti o fată bună. Haide. Trezeşte-te, domnişoară Lane. E mai mult decât timpul.

Vocea lui era blândă şi gravă şi liniştitoare. În starea ei de somnolenţă, i se părea sunetul perfect ca să se trezească, o invitaţie la căldură şi intimitate. Ea întoarse instinctiv capul ca să-l

caute. El era aplecat în uşa deschisă a şoferului, cu faţa la nivelul ochilor ei. Gulerul cămăşii lui era ridicat la întâmplare, făcându-l să arate mai tânăr decât părea atunci când o răpise. îl făcea de asemenea să arate că avea nevoie de o mână de femeie care să i-l aranjeze cu o atingere, o atingere pe care-şi dădu repede seama că nu îndrăznea să i-o ofere.

Un val de tristeţe o cuprinse, odată cu această înţelegere. Încet, se ridică în poziţie şezând, şi căscă, deşi încerca să se abţină. Simţea o vinovăţie odată cu pustiul din ea. Ea fusese aceea care adormise, căreia i se acordase luxul odihnei. Totuşi, el era cel rănit. El avea nevoie de ceva, de cineva, dar era ridicol să se gândească, fie şi un singur moment, că ea ar putea fi acel cineva.

— Am pus deja benzină în maşină, continuă el, ridicându-se cu o mişcare ţeapănă, dureroasă.

M-am gândit că, dacă oricum ar trebui să ne oprim, am putea lua o masă caldă.

Ea acceptă cu o mişcare a capului, nefiind sigură că-şi putea folosi vocea. Se opriseră. Erau într-un loc nou. Era momentul ca ea să-l părăsească.

Cincisprezece minute mai târziu, chelneriţa de la Elk Cafe le aşează pe masă două farfurii pline cu pui fript, cartofi piure cu sos, fasole verde şi biscuiţi cu miere. Johanna inhala aburii plăcuţi care ieşeau din mâncare şi închină o rugăciune de mulţumire. La masa de prânz, mâncaseră din nou, din mers, hamburgeri, iar ea nu credea că ar mai fi suportat acelaşi lucru şi la cină. Nu se simţise în

viaţa ei atât de epuizată.

— Unde suntem? întrebă ea, ieşind de sub pardesiul lui şi dându-i-l cu un gest care spera să fie perfect obişnuit. îl văzuse tremurând, când intraseră. Paloarea pielii lui o făcu să se îndoiască de faptul că ar fi capabil să se încălzească singur, dar trebuia să încerce.

— Pace, Montana, spuse el, acceptând pardesiul şi îmbrăcându-l. Mulţumesc.

— Eu îţi mulţumesc, zise ea, coborându-şi privirea ca să soarbă din cafea. Ea ştia că pardesiul nu fusese pe ea când adormise. Pentru Dylan, se gândPea, pardesiul nu era atât un articol de îmbrăcăminte cât era o acoperitoare pentru armă, fie că purta atât pardesiul cât şi arma asupra sa, ori le avea ghemuite alături de el lângă uşa şoferului. Se simţea uşurată văzându-l că poartă pardesiul în scopul normal al acestuia.

Se simţea uşurată şi din alt motiv.

Pentru prima dată de când o răpise, sau îi salvase viaţa, recunoscuse că nu avea puşca la el. Totuşi, era înarmat. Înainte de a părăsi maşina, el îşi trăsese cămaşa din pantaloni şi băgase un pistol în betelie. Fie că avea sens sau nu, revolverul nu părea atât de ameninţător. Ea nu avea o ură personală împotriva acestuia, aşa cum avea împotriva puştii, pe care o folosise ca să o ameninţe.

— Şi încotro mergem? întrebă ea, ocupându-se de mâncarea caldă şi făcând conversaţie. Ea n-o să mai meargă mai departe cu el. îi arătase clar că nu avea nevoie de ajutorul ei, iar Elk Cafe din Pace, Montana, părea un loc la fel de bun ca

oricare altul ca să pună capăt relaţiei lor, dacă ceea ce a fost între ei putea fi numită relaţie. În plus, Henry aştepta telefonul ei.

— Seattle, zise el.

Ea dădu un răspuns fără importanţă şi continuă să mănânce, încercând să scape tot timpul de imaginea lui, având grijă de ea şi înfăşurându-i pardesiul lui în jurul trupului adormit. Era un act de blândeţe, un lucru care îi era greu să i-l atribuie. Violenţa îi venea mai degrabă în minte.

La fel şi pasiunea.

I se colorară obrajii. Nu uitase ce simţise când el o sărutase în dimineaţa aceea. Fusese cald şi avea un gust bun, foarte bun, în ciuda furiei ei. îi plăcuse siguranţa limbii lui în gura ei, tandreţea fierbinte a buzelor şi dinţilor lui când îi atingeau pielea. Faptul că se bucura de sărutul lui fusese o parte din ceea ce o făcuse să se înfurie.

Îşi drese glasul, simţindu-se jenată în sinea ei, neîndrăznind să se uite la el până nu-şi alunga aceste gânduri interzise. Când fu sigură că avea totul sub control, îşi ridică privirea şi întrebă:

— Ce-i la Seattle?

— Un prieten, Charlie Holter, fostul meu partener. Am să te las cu el şi să sperăm că Austin o să mă urmărească pe mine.

Ea îl privi un moment, apoi îşi coborî privirea spre farfurie, o acţiune care să se potrivească senzaţiei de scufundare pe care o simţea în interior. Nu voia să se gândească să-l lase singur în faţa lui Austin. Situaţia era din vina ei. Pericolul în care se afla el era în prea mare măsură

responsabilitatea ei.

Naiba să-l ia. Nu trebuia să se amestece în problemele ei. Ea nu era deloc sigură de ce se implicase el şi nu era deloc sigură că îndrăznea să afle, ceea ce o făcea să se simtă vinovată şi confuză şi încă ceva ce nici nu voia să numească.

— Unde ai să te duci? întrebă ea, împingând mâncarea prin farfurie, pofta dispărându-i brusc. Trebuia să ştie ce avea de gând să facă, unde avea să se afle. Nu putea să plece, pur şi simplu, de lângă el şi să pretindă că problemele lui nu o mai priveau.

— Am să mă îndrept spre Mexico. Tăie o bucată de pui şi o muie în sos. Dane Erickson are o mulţime de legături acolo.

— Legături cu droguri, făcu ea, fără să se obosească să formuleze cuvintele sub formă de întrebare.

Ea ştia ce era el, un disimulat care a împletit duritatea străzii cu un simţ ascuţit al criminalităţii, într-o carieră de paznic personal în oraş. Trebuie să fie înţeleaptă să nu uite lucrul ăsta. Din nefericire, înţelepciunea părea că o părăsise direct proporţional cu timpul pe care-l petrecea împreună cu el.

Dylan se opri cu bucata de pui la jumătatea drumului spre gură, ezitând când înţelese sensul vorbelor lui. Cu o mişcare rapidă, înghiţi îmbucătura. Al dracului să fie dacă o s-o lase să-i strice pofta de mâncare.

Totuşi, se părea că ea nu acţiona în conformitate cu aceleaşi reguli de bază.

— Scuză-mă, spuse ea, împingându-se mai

departe de masă.

El îi apucă încheietura mâinii, înainte ca ea să aibă şansa să ia mâna de pe masă.

— Unde te duci? întrebă el încet.

Ochii ei săgetau de iritare şi îi răspunse foarte încet.

— La baie, dacă nu te deranjează.

Îl deranja. Nu ieşise din raza lui vizuală sau de sub controlul lui de douăzeci şi patru de ore şi aşa îi plăcea lui să stea lucrurile. Ea poate se simţea în siguranţă în pustietatea din Pace, Montana, dar el nu.

El îşi menţinu degetele bine înfăşurate în jurul încheieturii mâinii ei. îi ţinu privirea, provocând-o să-i contrazică ordinul de a rămâne aşezată. Apoi, simţi sub mână cum braţul ei se destinde.

— Dă-mi drumul… te rog.

Din nou acel cuvânt, rostit atât de blând, care îi submina instinctele şi îi accentua vinovăţia. Ştia că trebuia să o elibereze, dar înainte de asta, întări strânsoarea o clipă şi îşi lăsă degetul mare să alunece peste pielea, fină a interiorului încheieturii. Gestul era mai curând o mângâiere decât o ameninţare, mai mult decât intenţionase să dea. El îşi retrase mâna, dezgustat de incapacitatea lui de a-şi controla reacţiile faţă de ea.

Fără o vorbă, ea îl părăsi, iar el se lăsă pe spătarul scaunului. Mai avea de trecut o noapte, înainte de a o lăsa în grija lui Charlie. După asta, va rămâne doar el contra lui Austin.

Se uită pe fereastra care constituia faţada

restaurantului, bucuros că era aşezat mai în spate, într-un loc retras aLsălii de mese. Luminile strălucitoare ale parcajului staţiei de benzină de alături iluminau afară ca în plină zi. Cei din primul rând de separeuri erau, după părerea lui, ţinte vii.

El îşi controla ceasul, socotind.automat timpul. El nu voia să-i dea suficientă frânghie ca să se spânzure singură sau să-i dea cuiva o şansă să ajungă la ea. Până vor ajunge la Seattle, ea era în răspunderea lui. Până când ajungeau la Seattle, ea mai era încă a lui.

Elk Cafe făcea parte dintr-un complex comercial, ce includea o staţie de benzină, un magazin alimentar şi unul de cadouri. Johanna găsi telefonul lângă toalete, în spatele magazinului de cadouri. Vinovăţia o asalta din nou, în timp ce apăsa butoanele să telefoneze cu taxă inversă la clubul particular, unde ea şi Henry erau membri.

Vinovăţia era ridicolă, îşi spuse ea. Totuşi, fu nevoită să-şi spună mereu că era şi spre binele lui Dylan. Ea îl putea ajuta mai bine, folosind legea împotriva lui Austin, decât putea să-l ajute cu fuga lor. L-ar putea salva, eventual.

Să-l salvezi de Austin, doar ca să-l arunci în închisoare din motivele tale proprii. Cu asta îl amenințase, doar. Acum ştia că nu-l va băga într-o celulă de închisoare. Trecuse prin destule, din cauza ei. Mai mult decât destule.

Degetul ei se opri deasupra ultimei cifre din numărul de telefon al clubului. Gura i se încorda. Să-l ia naiba, pentru că îi modificase codul etic. Ştia diferenţa între bine şi rău. Sau, mai curând, ştiuse diferenţa. Dylan Jones făcuse ca întregul ei

sistem de valori să arate cenuşiu.

Nu ştia ce să facă, dar ştia ce ar fi făcut ieri, sau în orice altă zi, înainte ca el să fi revenit în viaţa ei. Apăsă pe ultima cifră şi îşi dădu numele computerului care răspunsese. Apelul fu acceptat de prima persoană care ridică receptorul. Clubul Boulder, de regulă, nu accepta apeluri cu taxa inversă de la membrii săi, dar Johanna ştia că Henry avusese grijă de toate amănuntele. Ceea ce nu se aştepta era că va vorbi cu un detectiv al poliţiei şi nu cu partenerul ei.

— Domnişoară Lane, sunt detectivul Campbell. Am aşteptat apelul dumitale. Eşti bine?

— Sunt bine, zise ea, încercând să-şi ascundă neliniştea. Henry Wayland e acolo?

— Da. Eşti tot cu Dane Erickson? E înarmat?

— Pot să vorbesc cu Henry, te rog? Neîncrederea lui Dylan în poliţie probabil că o molipsise, pentru că se simţea foarte neliniştită vorbind cu un detectiv, mai ales cu unul care punea întrebări despre el. Urmă un moment de tăcere.

— Domnişoara Lane, începu din nou detectivul Campbell, am fost îngrijoraţi pentru dumneata. Aş vrea să-mi spui unde te afli, ca să putem trimite pe cineva să te ia.

— Aş vrea să vorbesc cu Henry, te rog.

Un oftat dezgustat fu urmat de un zgomot înfundat de voci.

— Johanna, intră pe fir Henry, direct şi la obiect. Unde eşti?

— Ce se întâmplă, Henry? întrebă ea. Se aude de parcă o mulţime de oameni sunt în jurul

telefonului de la Clubul Boulder.

— Ce se întâmplă? repetă Henry cu vocea mai ridicată. Se întâmplă că ai fost răpită de un criminal dovedit. Dane Erickson are un dosar de un kilometru. Acum, vreau să nu mai analizezi situaţia şi doar să ne spui unde eşti, ca să te putem scoate dracului de acolo.

O femeie intră în alcovul care ascundea toaletele şi telefonul, iar Johanna se întoarse cu faţa la perete ca să menţină conversaţia particulară.

— Linişteşte-te, Henry. Sunt în siguranţă.

— Nu, nu eşti. Dylan Jones ai tău, alias Dane Erickson, Daniel Erickson şi Marty Barnes, a fost acuzat de furt de maşină, de intimidare, de trei atacuri la persoană. Până acum, n-a mers atât de departe până la răpire, dar i se potriveşte. E un bărbat periculos, Johanna.

— Ştiam că a fost hoţ de maşini.

— Mă asculţi?

— Da.

— A fost implicat în afaceri serioase cu droguri.

— În Mexico, ştiu.

— Poliţiei i-ar plăcea să-l înhaţe pe tipul ăsta, dar sunt mai preocupaţi de siguranţa ta. Trebuie să fi fost nebun azi-dimineaţă, când ţi^am spus să rămâi cu el.

Un bărbat ieşi din toaleta bărbaţilor şi ea se întoarse cu spatele în direcţia opusă, ţinând ochii în pământ şi vorbind cu voce joasă.

— N-am avut de ales azi-dimineaţă, Henry. Eram legată de el.

— Bun, zise Henry, părând uşurat că decizia nu fusese luată din cauza lui. Dar eşti liberă acum, slavă Domnului, trebuie să ne spui unde te afli. Nu te îngrijora pentru Dane Erickson. Nu va putea să-ţi facă niciun rău după ce te va lua poliţia. Ei ştiu cum să se poarte cu un bărbat ca el.

Bărbaţi ca el! Ea îşi trecu mâna prin păr.

Johanna nu ştia nici măcar de unde vin bărbaţii ca el, darmite cum să se poarte cu ei. Nu întâlnise niciodată pe cineva mai irezistibil sau atât de liniştit, serios, încrezător în capacităţile sale, şi înţelesese aceste lucruri din primul moment când el intrase în biroul lui Austin. Ea ştia de asemenea că nu-i plăcea ideea de a-l preda poliţiei.

— Henry, eu…

O mişcare la deschiderea alcovului îi atrase privirea. Se uită în sus şi inima i se opri o clipă. Când îi porni din nou, bătea prea tare. I se uscă gura. Dylan stătea sprijinit de perete cu mâinile băgate în buzunarele din faţă ale pantalonilor jeans, urmărind-o cu o privire tristă. Avea pardesiul aruncat pe un braţ, ca să ascundă revolverul de la betelie.

— E o minune că nu a făcut încă închisoare, continuă Henry, de parcă ea n-ar fi zis nimic. Tot ce pot crede este că are, probabil, un avocat al naibii de bun.

Dylan îşi schimbă uşor poziţia şi Johanna se încorda, stăpânindu-se. Henry mai spuse ceva ce ea nu înţelese. Întreaga ei concentrare era îndreptată spre Dylan şi spre ceea ce ar putea el să facă în continuare. Posibilităţile păreau

nesfârşite şi niciuna nu era prea plăcută.

Cu efort, ea îi susţinu privirea, până când căutătura lui leneşă, periculoasă, se schimbă într-una mai întrebătoare, mai puţin ameninţătoare. Atunci, ea fu obligată să se uite în altă parte. El îi dădea infinit mai multă iertare decât merita. Ea jongla cu viaţa lui, fusese prins în plasa ei, ea era cea care fusese prinsă asupra faptului, trădându-l.

Voia să-i spună că-i pare rău, dar vorbele nu ieşeau. Un – moment, se legănă cu ideea că îi rămăsese cel puţin o oarecare onoare, oricât de efemeră. Dar un sentiment trecător de onoare nu era suficient. El întorsese lumea ei cu susul în jos şi consecinţele trebuiau plătite. O singură vorbă şi ea s-ar elibera de el. Era singurul lucru de bun simţ pe care l-ar avea de făcut, dar nu-şi putea aminti vreodată când sentimentul de a avea bun simţ i se păruse atât de greşit.

Privirea i se întoarse la faţa lui. Era obosit, ameţit. Duritatea vieţii lui i se citea în ridurile adunate la coada ochilor şi în mişcarea inconştientă a mâinii în sus, pentru a-şi sprijini o coastă dureroasă. Ei respira încet, urmărind-o cu privirea, aşteptând ca ea să răspundă întrebării lui nerostite.

Era pe nisipurile mişcătoare ale emoţiilor şi se scufunda rapid. Avea nevoie să-l părăsească şi nu putea.

— El nu va supravieţui fără ea. Nimic nu putea fi mai simplu şi mai atrăgător. El îl salvase viaţa; ea trebuia să încerce să i-o salveze pe a lui.

— Ai dreptate, Henry, spuse ea lăsându-şi în jos privirea şi vorbind blând la telefon. Are un

avocat al naibii de bun.

— Jo…

Ea închise telefonul şi îl întâmpină pe Dylan cu un aer care spera să nu fie un aer de vinovăţie pură, nealterată sau de totală predare.

— Cred că ar fi mai bine să plecăm. Nu sunt sigură dacă au detectat convorbirea sau nu.

El nu răspunse imediat, lăsându-şi privirea să cadă în jos pe trupul ei şi să revină, înainte de a aproba din cap, şi se întoarse să plece.

Privirea o făcu nervoasă. Implica bunăvoinţa de a accepta o concesie pe care era sigură că el nu intenţionase să o facă. Totuşi, nu voia să-şi schimbe hotărârea.

La jumătatea drumului prin parcare, paşii lui se încetiniră. Ea crezu că are dureri şi se uită în sus spre el, îngrijorată. El nu-i întoarse privirea, dar o surprinse, luând-o de braţ şi oprind-o cu blândeţe.

— E ceva ce trebuie să ştii.

El părea straniu de jenat, chiar timid, neputând s-o privească în ochi cu obişnuita lui atitudine dominatoare.

— Nu le-am spus unde suntem sau încotro ne ducem. Ştii, spun adevărul, zise ea.

— De ce nu? întrebă el, aplecându-şi capul ca să se uite la ea, iar ea înţelese că asta era întrebarea la care voia să răspundă. Ai avut şansa

s-o faci. Eu nu te-aş fi oprit.

Ea se uită în sus la el un moment prelungit, apoi îşi coborî genele. Un val de îmbujorare îi apăru în obraji.

Se părea că acesta era singurul răspuns de care avea nevoie. îi lăsă liber braţul şi o atinse o dată, uşor, pe umăr, îndrumând-o spre maşină.

Johanna era stupefiată. Nu era sigură ce anume citise el în reacţia ei, dar era sigură că jena era o reacţie potrivită din partea ei. Ar fi trebuit să-i expună motivele ei într-o manieră directă, profesională. În loc de asta, fusese echivocă şi îi dăduse câmp liber să-şi găsească singur răspunsuri.

— Te cred că lucrezi pentru FBI, spuse ea, într-un târziu, încercând să-şi salveze reputaţia de femeie cu o inteligenţă deasupra mediei.

— Bun.

— Henry te-a verificat. N-a spus nimic de FBI, dar a zis că n-ai făcut închisoare. Am tras propriile mele concluzii.

— Corecte, adăugă el, întinzând mâna spre uşa pasagerului.

Prea târziu îşi dădu seama Johanna ce făcea. Ea inspiră brusc şi se răsuci, aruncându-se asupra lui, aproape trântindu-l. Fusese intenţia ei, dar el era prea rapid, prea sigur pe picioare. Braţele lui o cuprinseră ţinând-o strâns, iar ea îşi îngropa obrazul în pieptul lui, ţinându-şi respiraţia cât ar fi fost necesar unei explozii zgomotoase şi puternice care să pună capăt vieţii lor.

Explozia nu se produse. Inima lui continua să bată, un contrapunct puternic şi solid la respiraţia ei întretăiată. Căldura trupului lui continua să o învăluie ca un scut protector.

— La naiba, mormăi el, îmbrăţişarea lui devenind mai puternică. Naiba s-o ia. îmi pare rău,

Johanna.

Uşa nu explodase. El o minţise aşadar tot timpul. Ea nujştia dacă să plângă de uşurare sau să ţipe la el. În cele din urmă, nu făcu niciuna, nici alta. Se reculese cu toată demnitatea pe care putu să o adune, îl numi ticălos, într-o manieră elegantă, în şoaptă, şi intră în maşină.

El închise uşa, pentru ea, iar ea se crispa fără să vrea. Timp de douăzeci şi patru de ore, se aşteptase ca afurisita aia de uşă să facă explozie în orice clipă, iar ea nici măcar nu fusese armată.

— Îmi pare rău, spuse el din nou, după ce intră şi închise uşa în urma sa. Cred că aş fi putut să-ţi spun azi-dimineaţă.

— Ai fi putut! fu ea de acord, cu un ton plin de afront, realizând, uluită, cât de zdruncinată era în interior.

— Am făcut asta ca să te feresc să nu păţeşti ceva rău.

— Aşa spui despre fiecare lucru.

Pulsul ei continua să bată iute şi se temea că putea izbucni în lacrimi în orice moment.

Şezură în întuneric, în tăcere deplină, până când, în cele din urmă, el vorbi.

— Am fost rănit destul de rău noaptea trecută. Ştiam că nu aveam prea mult timp să te scot afară şi consideram că un meci de box în maşină nu ne-ar face bine nici unuia dintre noi.

Prima lacrimă sosi, nechemată şi nebinevenită, dar Johanna nu ştia dacă era pentru ea însăşi sau pentru el.

— Am fost destul de dur cu tine, recunoscu el. Aş dori… ei, aş dori să fi putut să fie altfel.

La fel ar fi dorit şi ea. O altă lacrimă alunecă tăcută pe obrazul ei, alăturându-se celeilalte. Ea dorea ca totul să fi fost altfel, pentru că, în urmă cu luni, când Austin îi făcuse cunoştinţă cu cel mai nou salariat al lui, ea se gândise că Dane Erickson era cineva foarte aparte. Acum ştia că avusese dreptate.

Cu coada ochiului, Dylan văzu strălucind umezeala de pe obrajii ei. Prudent, întoarse capul să o vadă mai bine. Ştia dintotdeauna că erau anumite nivele ale vieţii sufleteşti feminine care nu-i erau familiare, dar adâncimea ignoranţei lui îl izbi din nou.

Pentru ce plângea oare? se întreba el. Nu săriseră în aer. Ea înţelesese acum că nu era total nemernic. Ce era mai rău pentru ea trecuse. Nu-i aşa?

Plânsul ei molcom şi inspiraţia rapidă îi spuneau însă contrariul. Avea o senzaţie neplăcută că povestea cu plânsul abia începea. Când ea se smiorcăi, el înţelese că aşa era.

El scoase un oftat greu şi se uită prin parcaj. Ştia cum să se lupte cu ea şi Dumnezeu ştie că visase destul că face dragoste cu ea, dar lacrimile erau peste capacitatea lui de a face faţă.

Poate că ea s-a gândit că a făcut o greşeală că nu l-a dat pe mâna poliţiei. Se uită din nou la ea.

Nu, decise el. Era prea deşteaptă ca să nu-şi dea seama că făcuse cel mai bun lucru, atât pentru ea cât şi pentru el.

— Biroul i-a făcut lui Dane Erickson un dosar, îi spuse el, întorcându-se pe jumătate spre ea şi

| spunându-i ceea ce credea că era o parte a

problemei. Auzise suficient din convorbirea telefonică, pentru a şti că Henry Wayland nu pierduse timp şi verificase „referinţele” despre Dane Erickson. El presupuse, de asemenea, că FBI hotărâse să nu-i menţină acoperirea, lucru tipic pentru sprijinul pe care-l avusese în ultimele câteva luni.

— Prietenul tău, avocatul, probabil că a aflat, continuă el.

— Da. Ea îşi şterse obrajii discret cu podul palmei, dar el văzu gestul şi asta îl afectă în locuri pe care nu ştia că le poseda.

— Povestea cu drogurile a fost organizată tot de FBI, o linişti el. În general, sunt un cetăţean care respectă legile.

Johanna îi aruncă o privire neîncrezătoare printre lacrimi.

— M-ai impresionat întotdeauna ca o femeie cu instincte bune, continuă el; cred că vreau doar să ştii că poţi avea încredere în ce ţi-au spus despre mine.

Îndrăzneala lui o uimi.

— Ce te face să crezi că astea ar putea fi în avantajul tău? întrebă ea, cu neîncredere sporită, ridicându-şi sprâncenele.

El ridică din umeri şi întinse mâna sub volan.

— Eşti aici, nu-i aşa?

Firele pe care le răsuci între degete înviorară motorul, nemaifiind nevoie ca ea să răspundă. Pentru că, desigur, el avea dreptate. Din nou.

Cu dispreţ, ea îşi lăsă capul pe spătar şi închise ochii. Acţiunile ei vorbiseră de la sine. Nu era nevoie de gura ei mare care să confirme tot ce

gândea el.

Dylan-scoase maşina cenuşie din parcare, urmărind cu atenţie traficul. Poate că îşi susţinuse cauza prea direct. Era clar că o înfuriase din nou, avea un talent special al său, în privinţa asta, după cum îşi dădu seama. Dar ea nu mai plângea şi pentru asta îi era cu adevărat recunoscător. Era prea sleit ca să descopere slăbiciuni personale ca lacrimile Johannei Lane.

Câţiva kilometri mai departe, el ieşi de pe şosea şi o luă pe un drum de pământ spre munte, îndreptându-se spre ceea ce un indicator promitea a fi o staţiune rustică, nişte căsuţe familiale, restaurant, călărie şi pescuit de clasă mondială a păstrăvilor, cu ghizi profesionişti.

Cerul nu arătase niciodată atât de întunecat iar stelele atât de strălucitoare ca acum, sub o lună nouă în Munţii Stâncoşi. Dylan nu era chiar sigur unde se aflau, ştia doar că erau pe undeva în Montana în nord-vest, dar lua asta drept un semn bun. Dacă el nu ştia unde se aflau, atunci nici Austin nu ştia.

— Am crezut că mergem la Seattle, la prietenul tău, zise Johanna, imediat după ce el ieşi din şoseaua principală.

— Păi, mergem.

— Ieşim puţin din drum aici, nu-i aşa? întrebă ea, făcându-se ecoul gândurilor lui.

— Asta-i ideea, în general.

Trecură încă doi kilometri de tăcere, înainte ca ea să vorbească din nou.

— Cât timp ai locuit la Chicago?

— Cea mai mare parte a vieţii. M-am născut

acolo.

Dacă ea dorea să vorbească, el nu avea nimic împotrivă. îl ajuta să-şi ţină mintea departe de durere şi sfârşeală. Pace, Montana ar fi trebuit să fie locul lor de oprire peste noapte, dar ea distrusese această posibilitate cu telefonul ei.

La naiba, el nu o învinovăţea. Şi el ar fi făcut acelaşi lucru.

— Ca băiat de oraş, toate astea nu te deranjează? întrebă ea, nervozitatea din vocea ei făcându-l să se întoarcă şi să o privească.

— Ce anume, toate astea? întrebă el neînţelegând. El se putea gândi la trei sau patru lucruri diferite în situaţia lor, care îl deranjau al dracului, dar niciunul dintre ele nu avea nicio legătură cu faptul că se născuse la Chicago, Illinois. Nu avea nicio idee ce anume o tulbura, dar lista lui începea cu numele ei.

Ea era înfăşurată în pardesiul lui, ţinea spatele drept, stătea cu fundul pe marginea scaunului, cât putea de departe în partea ei de maşină. Asta îl deranja pe el din plin, pentru că o voia aproape de el. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât o dorea mai aproape, destul de aproape ca pielea lui să alunece peste a ei, ca respiraţia lor să se amestece, iar gustul ei să devină o realitate pe limba lui.

Grozav. Acum îl deranja cu adevărat, era înfierbântat şi îl deranja.

— Toţi copacii ăştia, pădurea, întunericul, stelele, spuse ea, îndepărtându-se de problema lui cu unul sau doi ani-lumină. N-am trecut pe lângă un oraş de peste o oră. Arată de fapt ca şi când ar

putea fi… urşi acolo, afară, dând târcoale.

— Eşti prea mare ca să-ţi fie frică de întuneric, doamnă consilier, zise el cu umor. Şi n-am auzit pe nimeni niciodată să se teamă de stele.

— Asta încă nu ţine seama de vreo opt milioane de copaci şi Dumnezeu ştie câţi urşi.

Ea încă nu părea deloc convinsă de raţionamentul lui sau de siguranţa ei.

El o privi gânditor, înainte de a vorbi.

— Nu se poate să te temi de copaci.

Ea rânji, ruşinată, spre el; era ultimul lucru la care se aştepta.

— Fie, recunoscu ea. E vorba de urşi. Sunt urşi acolo, afară, nu-i aşa?

El rămase tăcut un moment, apoi se întoarse să-şi ascundă zâmbetul şi înjură, cu un singur cuvânt, scurt. Un râs de o secundă îi scăpă şi apoi înjură din nou.

— Nu-mi vine să cred.

— Ce anume? «

— Urşi? întrebă el, neîncrezător, întorcându-se din nou spre ea. Jumătate din poliţiştii din Colorado sunt pe urmele noastre şi acum, dacă avem noroc şi ei îşi fac treaba, Federalii sunt după noi. Şi tu eşti îngrijorată din cauza urşilor!

— Ursul e un animal periculos, zise ea, ca autoapărare.

— La fel şi Bridgeman, îi replică el, fără să-şi poată abandona complet zâmbetul. Nu te îngrijora, domnişoară Lane. Nu te-am târât prin trei state şi prin Munţii Stâncoşi ca să las să te înhaţe un urs.

— Mulţumesc, spuse ea cu blândeţe şi cu

seriozitate.

El îi aruncă o privire rapidă, piezişă. Ea în Gă era băgată în colţul maşinii, dar poziţia ei era relaxată. I se strînse stomacul şi îşi reţinu o înjurătură. Nu trebuia să aibă atâta încredere în el.

Se întoarseră să se uite din nou la drum, înainte de a-şi face vreun rău, îndrăgostindu-se. Apoi, imaginea ei îi atrase din nou privirea spre faţa ei, spre curba elegantă a pometţilor şi a frunţii, spre suprafaţa satinată a pielii şi la petele de oboseală ce i se aşezaseră sub ochi şi înţelese că era prea târziu.

Proprietarul Staţiunii Rustice tocmai punea plăcuţa cu ÎNCHIS şi stingea luminile, când Dylan opri maşina. Primul gând al lui Dylan a fost că anunţul fusese cam exagerat în privinţa clădirii principale, o reclamă mincinoasă în privinţa termenului de „staţiune”. Dar „rustică ” era totuşi exact.

Un şir de căsuţe erau aşezate în curbă, de o parte şi de alta a casei principale, urmând cotitura râului, forma lor fiind abia vizibilă pe fundalul unui cer negru şi al pădurii. De partea cealaltă a drumului de pământ, erau o şură şi grajduri, structurile lor fiind mai uşor de văzut, aflându-se pe o păşune întinsă, plată, care capta lumina lunii şi o folosea ca să arginteze stâlpii gardului şi acoperişurile.

— Poate ar fi mai bine să vii cu mine înăuntru, spuse el, oprind maşina. E mai greu să refuzi o femeie în toiul nopţii, decât un tip care arată de parcă ar fi pierdut o bătaie într-un bar.

— Bine. Ea se strecură peste scaun spre el, dându-şi seama de greşeala făcută la jumătatea drumului. El se opri, când începu să o ia în altă parte.

— Vino pe aici. E în regulă.

O luă de mână şi o trase după el, când ieşi din maşină. El închise uşa în urma ei, dar nu dădu drumul mâinii ei.

— Încearcă să arăţi obosită, zise el.

— Chiar sunt obosită.

Johanna îl urmă, întrebându-se ce-i cu mâinile lor. Mica intimitate era curioasă şi plăcută totodată. Palma lui era caldă şi uscată, liniştitoare în noaptea rece, întunecoasă.

— Când intrăm înăuntru, am să-i spun administratorului că eşti soţia mea. Ar fi drăguţ să mă susţii.

— Dacă asta o să-mi aducă un pat şi o baie, am să-i spun că m-am căsătorit cu tine de două ori.

— O dată o să fie de ajuns.

Îi strânse mai tare mâna şi, cu degetul mare, o mângâie pe partea opusă.

Ca gest, nu era mult. Dar era de ajuns ca să-i amintească exact despre ce făcuse, închizându-i telefonul lui Henry. Era de ajuns ca să-i amintească de faptul că nu-l părăsise pe Dylan când ar fi putut-o face, când ar fi trebuit s-o facă.

El omorâse un om ca să-i salveze ei viaţa. Nu avea nicio îndoială în privinţa asta. Sosise la ea la uşă sângerând încă, în urma luptei. Conştiinţa acestui lucru o înspăimânta, la fel cum o înspăimânta orice act de violenţă, dar 6 lăsa şi cu un

sentiment adânc de datorie neachitată. Bărbaţii pe care Austin îi adusese cu el au distrus un apartament scump, cu o armă automată. Se îndoia din ce în ce mai puţin că n-ar fi făcut şi cu ea la fel.

Dylan i-a cunoscut pe oamenii aceia, ştia ce erau în stare să facă, şi totuşi s-a ridicat împotriva lor şi a lui Austin, riscându-şi viaţa ca s-o salveze pe a ei.

Ea dorea să-i dea ceva în schimb, dar nu ştia ce şi cum, cel puţin nu în limitele recunoştinţei pe care, încerca, fără succes, să o definească. Sprijinul ei, constând dintr-o minciună care să le permită să obţină un loc unde să rămână restul nopţii, nu era mult. Să-i ţină mâna era însă puţin mai mult.

În birou, patronul, Gus Orbison, după cum se prezentă el imediat, era bucuros să deschidă şi să închirieze încă o căsuţă peste noapte. Dorinţa bărbatului mai în vârstă de a-i ajuta avea mai multă legătură cu câştigul de bani şi cu transformarea surprinzătoare a lui Dylan în băiatul bun şi vesel, după cum înţelese Johanna, decât cu orice cantitate de căscaturi şi drăgălăşenii de nevastă din partea ei.

— Acum, spuse Gus, am o căsuţă superlux, pe care o închiriez cu şaptezeci de dolari pe noapte. Asta include lemnele de foc, o baie în loc de duş şi o fereastră cu vedere panoramică. Toate vor deveni superlux, una câte una, pe măsură ce băieţii şi cu mine le aranjăm.

— Sună frumos, Gus, îi zise Dylan bărbatului în vârstă, cu un zâmbet larg, şi băgă mâna în

buzunar după bani. Se întâmplă vreodată ceva interesant pe aici?

— Nimic nu se întâmplă pe-aici, în afară de un joc de cărţi în camera din spate. Dacă nu eşti prea bun, eşti binevenit să ni te alături, mie şi băieţilor. Se uită la Dylan pe sub sprâncenele dese, cenuşii, şi chicoti. Am câţiva cowboy deştepţi în vara asta, studenţi de la Spokane. Se pricep la cai, dar habar n-au de poker.

— Sunt prea obosit ca să despoi pe cineva în seara asta, dar poate mâine, spuse Dylan, numărând câteva hârtii.

— În seara asta e unica şansă, îl atenţiona bătrânul, acceptând banii. Ghizii de pescuit pleacă mâine în susul râului şi ei sunt un grup dornic de pescuit. Al naibii de dornic.

Dylan râse.

— Atunci, poate e mai bine să rămân la pescuit.

— Păi, ai venit unde trebuie, la pescuit. La jumătate de kilometru în susul râului, începe cea mai bună porţiune de apă din tot statul. Gus scoase o cheie de pe panoul din spatele lui. Numărul nouă este ultima căsuţă din capătul de sud. îi dădu lui Dylan cheia cu o mână şi făcu semn cu cealaltă. Nu puteţi greşi.

— Mulţumesc, zise Dylan. La ce oră se deschide restaurantul dimineaţa?

— Păi, avem ceva special pentru pescari la ora

patru dimineaţa. Un ceainic de cafea şi câteva cutii cu gogoşi pe care le pun de cu seară.

Servim un bufet complet de mic dejun la şase şi jumătate, când vine bucătarul.

— Grozav. Ne vedem atunci.

Dylan îşi puse mâna pe cotul Johannei şi o îndrumă din nou spre uşă.

— Eu nu mă trezesc la şase treizeci pentru micul dejun, îi spuse ea la uşa din faţă.

— Bine, fu el de acord – sau aşa i se păru ei. Putem aştepta până la şapte.

— La douăsprezece.

— Şapte treizeci.

— Lasă-mă să dorm până la ora nouă, şi împărţim costul căsuţei.

— Mai bine fii atentă, doamnă consilier, spuse el, adresându-i un zâmbet. O să-ţi fie greu să pretinzi Mustang-ul meu, dacă se află că îi rambursezi răpitorului cheltuielile de răpire.

— Am să-mi încerc norocul la tribunal, spuse ea cu un nou căscat.

Ajunşi la maşină, el îi deschise uşa, dar ea se dădu înapoi.

— Nu pot să intru în maşina asta, spuse ea. S-ar putea să nu mai pot să intru niciodată în această maşină.

Dylan ştia că ea îl tachina doar pe jumătate, pentru că şi el avea acelaşi sentiment. Era al naibii de obosit de cât a stat înghesuit în maşina aceea cenuşie.

— Bine. Hai să mergem pe jos.

Intră pe jumătate şi întinse mâna sub volan, să deconecteze firele de contact. Apoi scoase sacul de molton din spate. Dacă cineva avea să descopere o maşină furată la Staţiunea Rustică,

distanţa de şase sute de metri între birou şi căsuţa numărul nouă nu avea nicio importanţă.

Iar dacă Austin îi găsea în pădurile din Montana, Dylan prefera ca Johanna să stea într-o căsuţă superlux, decât să alerge spre o maşină ce arăta ca o cutie de conserve. Va trebui să controleze în jur, să vadă ce protecţie şi acoperire exista pentru el şi tipii cei răi. Noaptea trecută dormise cu puşca. În seara asta, îşi va controla toate armele.

— Te gândeşti foarte adânc, spuse ea, mergând alături de el. La Austin?

El aprobă din cap. s

— El are un avantaj asupra noastră. În timp ce noi dormim, el are destui oameni care să continue căutarea. O durere îi săgeta rana de cuţit, făcându-l să se crispeze. La naiba!

— Te simţi bine? Ea îi atinse umărul, cu un gest grijuliu, la care el nu se aşteptase.

— Daa, spuse el cu o voce mai dură decât intenţionase.

Încercă să-şi sprijine sacul de picior, în timp ce mergea, ca să uşureze o parte din greutatea ce-i apăsa pieptul. Uitându-se înainte, el văzu că era la jumătatea drumului spre căsuţă.

În momentul următor, ea se apropie şi îşi înfăşură mâna pe cureaua sacului de molton.

— Lasă-mă să te ajut.

Parcurseră distanţa în tăcere, umărul ei atingându-i bicepsul ia fiecare pas. Noaptea îi învăluia într-o întunecime cu parfum de pin, liniştea fiind v spartă doar de zgomotul respiraţiei lor. Dylan se încorda, încercând să nu se gândească la

apropierea ei. În seara asta, el era o ţintă uşoară pentru blândeţea ei şi, cu toate durerile lui, nu era destul de sfârşit ca să nu dorească să fie.

Privirea îi aluneca spre femeia de lângă el. O trecuse prin iad, şi nu se putea nega că acţiunile iui o marcaseră. Părul îi era în dezordine, pieptănat cu degetele şi zburlit. Nu avea niciun fir de machiaj pe ea, iar hainele ei arătau de parcă ar fi dormit în. ele mai mult de o singură dată. Totuşi, ce dorea el de la ea, ceea ce văzuse întotdeauna în ea, era dincolo de machiaj, de hainele scumpe şi de tunsoarea ei la modă.

N-ar fi trebuit să fie surprins noaptea trecută, când îl înfruntase. îl înfruntase pe Austin în multe situaţii dificile, ţinând mereu un picior bine înfipt în legalitate. El îl văzuse pe Austin urlând şi zbierând şi pretinzându-i imposibilul, şi o urmărise răspunzându-i mereu. Când Austin îşi dăduse seama că, mai presus şi dincolo de priceperea ei în domeniul juridic, ea era femeie, o urmărise de asemenea ajungând la decizia că, având în vedere interesul sexual al şefului ei, era timpul să-şi dea demisia.

Ea avea forjă, integritate... şi picioare minunate. Doamne, era un prost.

Spre deosebire de alte căsuţe, numărul nouă se deschidea spre râu, bucurându-se de privelişte prin fereastra unică. Dylan o seconda cu satisfacţie, când se plimbară în jurul căsuţei.

— Ce este? întrebă ea, surprinzându-l cu sesizarea subtilei schimbări în expresia lui.

— Locul ăsta, spuse el.

Ea se uită la clădirea micuţă.

— Ce-i cu locul ăsta?

— E construit ca o fortăreaţă. Gus şi băieţii nu au făcut decât să pună buşteni noi în jurul vechii căsuţe. Pereţii trebuie să aibă vreo şaptezeci de centimetri grosime. Arătă spre malul râului care ducea în pantă, spre apă. Noi avem terenul înalt, atât cât este, iar ei nu au loc de manevră. Dacă ne vor, va trebui să vină prin faţă şi nu cred că Gus o să se poarte frumos cu cineva care îi împuşcă fereastra cu vedere panoramică. El avea o puşcă în birou, în spatele tejghelei. Un bărbat ca el nu se teme să o folosească.

— Eu n-am văzut nicio puşcă, zise ea, ajutându-l să ducă sacul pe treptele de la intrare.

Lăsară sacul jos, în timp^ce Dylan băgă cheia în broască.

— Nu te uitai după aşa ceva, spuse el. Sper să ieşi din afacerea asta tot fără să te uiţi după puşti.

— Da, fu ea de acord, cu o voce moale.

El se uită în jos spre ea, dar ea îşi întoarse privirea.

— Trebuie să fie greu, zise ea, să trăieşti aşa cum trăieşti tu, mereu în gardă, aşteptându-te mereu la cineva care vrea să-ţi facă un rău.

— Ideea este să te faci tu primul rău, spuse el, deschizând uşa şi dându-se în lături.

— Da.

Vocea ei era şi mai moale, de parcă înţelegea prea bine cum acţiona el şi, mai mult, îi părea rău pentru el.

Asta îl enervă la culme.

Ea aprinse lumina în căsuţă. El o urmă cu sacul şi închise uşa, nu prea biând, în urma lor. Ea

se întoarse sperrată de zgomot. Privirea i se îndreptă imediat spre cămaşa lui şi rămase cu gura căscată.

— Sângerezi iar. Ea păşi spre el.

— Las-o baltă, mârâi el, apucându-i mâna întinsă spre el. Privirea ei surprinsă se ciocni de a lui, dar el nu cedă. Las-o, pur şi simplu!

Nu voia mila ei, sau să-l îngrijească de parcă ar fi fost un invalid. Ceea ce dorea şi dorea foarte tare… era sărutul ei.

— Dar eşti rănit, zise Johanna, stând foarte liniştită în faţa lui.

— N-o să mor din asta.

Oasele încheieturii mâinii ei erau mici şi delicate, simţea cum îi bate repede pulsul în palma iui.

— Şi aici tragi tu linia, nu-i aşa?

— Da. Aici trag eu linia.

Doamne, cât era de frumoasă. Cu mâna liberă, îi trasă curba rece, dulce, a maxilarului.

— Dar te doare, spuse Johanna, tremurând la atingerea lui, de compasiune şi de furie că, din cine ştie ce motive, el nu se îngrijise mai bine de viaţa lui. Încercă să-şi elibereze încheietura mâinii de răpitorul ei, dar el o ţinea strâns.

— Singura durere care mă îngrijorează este ce o să mă doară mai tare: dacă te sărut… sau dacă te las în pace, spuse Dylan, cu o voce care devenise răguşită, în timp ce îşi îndoia degetele ca să-i apuce bărbia.

Trecură secunde nesfârşite. Ochii lui deveniră mai întunecaţi când îi lăsă capul spre spate, arătându-i pe deplin ce hotărâse, ceea ce ştiau deja

amândoi. Ea avusese timp să i se opună, iar cum ea nu făcu asta, el îşi lăsă încet gura pe gura ei.

Dylan nu făcu nimic mult timp, nimic, decât să-i inhaleze parfumul şi să se piardă în sărutul cast, nimic altceva decât să-i ţină bărbia, ca să nu se îndepărteze. Acţiunea aceasta nu-i cerea niciun efort, o făcea cu vârful degetelor.

Buzele ei erau moi şi pline, pielea ei mirosea absolut feminin, era întru totul o femeie. Fiecare inspiraţie a parfumului ei era urmată de o spirală de dorinţă adâncă, din interiorul lui.

Blând, foarte blând, schimbă unghiul gurii lui asupra gurii ei, desfăcându-şi în acelaşi timp buzele. Cu cea mai uşoară mişcare, ea se sprijini de el. Nu era prea mult, dar era o încurajare mai mare decât se aşteptase şi mai mult decât avea nevoie.

Un geamăt, pe care nu intenţionase să-l elibereze, făcu ecou între ei, când el deschise gura şi i-o luă pe a ei. El omorâse un om ca să-i salveze viaţa. Căldura şi frumuseţea ei aveau să rămână şi după ce el nu va mai fi. Ea era fapta lui bună.

Aşa încât duse sărutul cât putu de departe, trăgându-i trupul lângă al lui, unde atingerea ei îi putea înlătura durerea. îi mângâie interiorul mătăsos al gurii cu limba şi visă la alte locuri secrete ale ei. îşi trecu degetele prin părul ei lung, blond ca mierea, şi îi jefui gura luându-i gustul oprit, gust pe care ea îi permitea să-l ia în fiecare moment cât stătea în îmbrăţişarea lui.

Fiecare oftat, fiecare mângâiere a limbii ei pe buzele lui era ca şi cum ai fi aruncat lemne pe foc. Plăcerea reacţiei ei îl ardea ca o lumină albă,

fierbinte. O dorea, o putea avea, acum.

Johanna se scufunda repede, nesigură de ce face, dar sigură că dorea ca el să o ţină aşa o veşnicie. Sărutul era o nebunie, iar ea era prinsă în mijlocul unei furtuni, de forţa bărbatului care îi cerea să-i cedeze şi mai mult din ea. În ciuda stării lui de slăbiciune, trupul lui era numai forţă şi muşchi încordaţi, puternic masculini şi îi scotea în evidenţă cele mai feminine nevoi, nevoi pe care era obişnuită să le ignore. Dar Dylan Jones, cel ce lucrase în ultima vreme la Bridgeman Inc. şi, puţin probabil, la FBI, un răpitor cu experienţă dovedită şi succes înspăimântător, făcea imposibilă ignorarea nevoilor ei.

— Johanna!

Îi şopti numele, gura lui alunecând pe obrazul ei spre ureche, mâinile băgându-i-se pe sub bluză ca să-i cuprindă sinii. Mângâind-o, îi muşcă blând maxilarul şi gâtul şi umărul prin bluza de mătase.

Nimeni nu o emoţionase atât de adânc sau atât de repede. El declanşa emoţii adânci în ea, pe care nu le simţise niciodată în toată bogăţia lor, nu simţise toată plăcerea şi toată durerea lor. El îi aducea atât plăcerea fizică arzătoare a trupului lui, care se mişca împreună cu al ei, căidura gurii lui, a răsuflării lui care îi încălzea pielea, precum şi durerea emoţională de a şti că dorea cu disperare ceva ce nu putea avea.

— Nu, şopti ea, mai curând trăgându-l spre ea decât împingându-l.

Îşi îngropa faţa în umărul lui şi simţi bătăile puternice ale inimii lui. Ochii i se închiseră cu o respiraţie întretăiată.

— Ai greşit. Doare mai rău când mă săruţi. Dylan nu se mulţumea cu aşa ceva. El inspiră, strângându-şi braţul în jurul ei. Ea îl ţinea de parcă ar fi murit dacă îi dădea drumul şi îl săruta cu aceeaşi pasiune. Femeile sunt deosebite faţă de bărbaţi şi aceste deosebiri sunt atracţia lor, moliciunea, misterul, modul în care dau şi primesc. Uneori, ele înţeleg lucrurile altfel decât bărbaţii, dar uneori nu înţeleg nimic. El nu credea că Johanna înţelegea unde ajunseseră în situaţia lor. Forţe mai puternice decât puterea voinţei lui şi obiecţiile ei îl obligau să-i explice în toate modurile posibile.

— O să fie mai rău dacă mă opresc, îi promise el, trecându-şi mâna în jos peste şoldul ei şi apăsându-se pe ea. Mult mai rău, jur.

Înainte ca ea să poată reacţiona sau să-l oprească, el îşi înălţă capul şi îi prinse din nou gura, cu degetele în jurul maxilarului ei, ca să o ţină pentru sărut. Folosi ocazia ca să-şi realizeze fiecare vis pe care-l avusese în legătură cu ea. îi spălă cu limba pielea fină interioară a buzelor, mimă actul dragostei în gura ei şi căzu tot mai adânc sub vraja ei, dorind şi având nevoie de tot mai mult din ea, până ce ea începu să dea.

Predarea veni în valuri dulci, clocotitoare: senzaţia mâinii ei în părul lui, sânii plini apăsându-se pe pieptul lui, uşoara ridicare a şoldurilor care îl chemau mai aproape, îl primeau.

Erajn acelaşi timp prea mult şi totuşi nu suficient, îşi ţinu răsuflarea şi înjură încet, trăgând-o

Glennî McReynolds mai tare spre ei, pentru a

mări plăcerea care se aduna în poala lui. Să ferească Dumnezeu să-şi schimbe părerea. Era deja trecut de punctul de la care se mai putea întoarce.

Johanna gâfâi când el se frecă-de ea şi o sărută neruşinat. Era asediată, atât trupul cât şi emoţiile ei. Braţul lui era ca un cordon de oţel, în jurul taliei ei, poruncitor şi neclintit, dar mâinile şî gura lui o atingeau şi o tachinau cu o tandreţe dureroasă.

Avusese ocazia să spună nu, cu ore în urmă, la Pace, în Montana. Privireape care i-o aruncase când îi închisese telefonul lui Henry fusese o atenţionare corectă şi totuşi ea venise cu el... pentru că dorise asta, să-l cunoască o dată în dragoste. Recunoştinţa era un aspect minor al motivaţiei ei. Destrăbălarea, şi mai puţin; Nevoia de el, de a fi o parte a lui, trecea peste puterea ei de a raţiona. Nu exista raţiune în faptul că-l dorea atât de tare.

Totuşi, ea îl dorea din toată inima.

Voia să-l mângâie şi să-l adore. Voia să-l sărute cu toată tandreţea pe care el o revărsa asupra ei. Voia să-i dea plăcerea că trăieşte.

Sub presiunea degetelor lui, închizătoarea pantalonilor ei cedă.

— Da, murmură ea, acoperjndu-i gura cu sărutări.

Fără ezitare şi cu prea puţină fineţe, Dylan o duse la pat, culcându-se cu ea printre perne. îi prinse capul cu palma, în timp ce continua să o sărute, mişcându-şi limba adânc, prelung. Victoria de a o avea, în sfârşit, sub et, era grozavă.

Plăcerea ricoşa prin trupul lui ca fulgerele de vară, atingându-l peste tot.

— Ridică şoldurile, şopti el printre săruturi, apoi, când ea le ridică, îi trase în jos pantalonii jeans. El se ridică să termine să o dezbrace, iar ea întinse din nou mâinile spre pieptul lui.

— Eşti încă rănit. Degetele ei îi atinseră pielea aproape de locul unde fusese tăiat.

— Da, ştiu, zise el, scoţându-i pantofii şi aruncându-i peste marginea patului. Dar hai să facem câte un lucru, pe rând. Vrei?

Se uită la ea pe sub gene şi îi adresă un zâmbet.

Senzualitatea ce se ascundea sub acest rar zâmbet al lui o dădu gata. Adusese înapoi pe chipul lui maliţiozitatea, acea maliţiozitate implicit sexuală pe care i-o promisese nu o dată, când privirile lor s-au întâlnit în biroul lui Austin. Zâmbetul lui fusese tachinarea, acel vino-ncoace pe care îl aşteptase în timpul lungilor tirade ale lui Austin. Zâmbetul lui Dylan fusese colacul de salvare pe care7 l căuta când Austinjncepuse să o vâneze ca pe o pradă de dormitor, în loc să o admire doar ca un favor în sala de şedinţe.

— Bine, fu ea de acord, ridicându-se şi ieşind din pantaloni.

Îi aruncă peste marginea patului, alături de pantofi. Un zâmbet al ei îi înflori gura şi începu să-i descheie cămaşa.

— Primul lucru pe care o să-l facem o să fie să ne îngrijim de tine.

Ea îi descheie cămaşa, iar degetele ei erau pe colţul bandajului, când el îi prinse mâna.

— Lucrezi puţin prea sus, doamnă consilier, spuse el, trăgându-i mâna mai jos peste pieptul lui. Cu cealaltă mână îşi descheie cureaua şi îşi desfăcu pantalonii.

— Trebuie să ne îngrijim-de tine, insistă ea.

— Ai dreptate. 0 sărută, mişcându-şi gura peste a ei, în timp ce îi trăgea mâna mai jos. Încet, o împinse înapoi pe pat şi îi luă mâna.

— Ai grijă de mine, Johanna.

Mesajul lui era clar, metoda lui de a i-l transmite era provocatoare şi cererea lui era de nerefuzat. Ea îşi umplu mâna cu fierbinţeala şi dorinţa lui, făcând-o să vrea să-l atingă şi să-l ţină, să-l mângâie până când plăcerea lui o va cuprinde.

— Dylan…

Ea îşi pierdu răsuflare^ cu un oftat prelungit iar el răspunse cu un geamăt.

— Da, o îndemnă el, ţinându-se de ritmul impus de ea.

El o dezbrăcă de lenjerie şi începu propria lui explorare senzaţională a trupului ei. Trecându-şi mâna peste pielea netedă, cremoasă, a curbelor ei de la sâni până la şold, îşi reaminti tot ce-i lipsise neavând o femeie şi îşi dădu seama de tot ce-i lipsise pentru că nu o avusese pe ea.

Dar acum era a lui, în seara asta.

— Johanna.

Oftă numele ei şi-şi trecu degetele peste părul moale de la unirea coapselor ei. Fiecare atom din trupul lui îi spunea să o ia, să se imprime în ea şi să ia mai mult decât credea ea că poate da. Ea era salvarea lui, nu de Austin, nimic nu-l putea salva de Austin, ci salvarea de a nu muri

fără alt motiv decât acela că rămăsese în joc prea mult timp şi fusese prins.

Johanna Lane putea să-şi amintească de el şi el dorea ca aceste amintiri să fie pasionat de vii, să dureze. Voia să-i dea ce avea el mai bun şi cât îi mai rămăsese din adevăratul Dylan Jones.

O apucă de încheietura mâinii atunci când, dacă ar fi lăsat-o să continue dulcea ei tortură, ar fi rămas ea nesatisfăcută iar el ar fi dorit să fi fost capabil să aştepte.

— Dylan? întrebă ea cu o voce mirată şi fără suflu.

— Vreau să fac dragoste cu tine, îi zise, trecându-i degetul mare peste sprâncene şi sărutând-o pe frunte. Şi vreau să fii goală, în momentul acela.

Colorarea obrajilor ei aduse din nou un zâmbet pe chipul lui. El se răsuci pe spate, ca să se descotorosească de pantaloni, apoi îşi scoase celelalte haine de pe el, înainte de a veni înapoi ca să o ajute să-şi scoată bluza şi sutienul.

— Eşti atât de frumoasă, murmură el trecându-şi mâna pe linia gâtului ei, spre sâni. îşi urmă apoi calea cu gura, şi îşi înălţă capul ca să-i vadă ochii. Am petrecut mult timp întrebându-mă cum arăţi fără îmbrăcăminte. Privirea lui alunecă de-a lungul trupului ei. Ştiu că mulţi fac lucrul ăsta, e în firea omului, dar cu tine e altceva. Am urmărit mişcarea şoldurilor tale când mergeai şi am fost impresionat că o acţiune fizică putea fi atât de lină, că o mişcare atât de relativ neînsemnată putea avea un efect atât de profund asupra mea. Ar fi trebuit să fiu imun, dar nu eram.

Şi, doamnă consilier, mâna lui alunecă spre şold, spre coapsă, n-aveam nici pe jumătate dreptate.

— Dylan, şopti ea, iar el o trase sub el, punându-şi trupul de-a lungul trupului ei.

— Ai fost importantă pentru mine din prima zi în care te-am întâlnit şi nu pot să-ţi spun de câte ori am dorit să te fi sărutat în ziua aceea.

— Nu sunt sigură că ne-am fi oprit la un sărut, mărturisi ea, uitându-se în sus la el, cu o timiditate surprinzătoare, având în vedere că erau cât se poate de apropiaţi fizic.

Un zâmbet lent, uşor, îi strâmbă gura.

— Pot să-ţi garantez că nu ne-am fi oprit la un sărut.

Mâna lui alunecă pe piciorul ei în sus, pe partea internă a coapsei, până atinse centrul moale al feminităţii ei. O mângâie acolo şi văzu o sclipire jucăuşă întunecându-i ochii şi îndepărtându-i timiditatea. Zâmbetul lui dispăru.

— Să nu mă uiţi, Johanna, zise el, cu voce înăbuşită, când o pătrunse, realizând contactul pe care îl dorise. Gâfâitul ei de plăcere era invitaţia de care avea nevoie ca s-o ducă mai sus.

Să nu mă uiţi… să nu mă uiţi. Cererea lui îi sfâşia inima Johannei, în timp ce trupul lui o făcea să uite totul, în afară de faptul că el era cu ea acum, în acest moment.

Ea îi dădu totul. Unde o atingea el, ea se deschidea şi îi dădea căldură şi îl primea cu bucurie. îl atingea la rândul ei şi cu degetele şi cu palmele şi îi spunea că e frumos. îi şopti vorbe de dragoste, pe care ar fi trebuit să le ţină secrete, dar nu retracta nimic. Ea îl lăsă să-i ia eul şi

mândria, pentru că îi dăduse viaţă. Bărbatul viselor ei era mai mult decât şi-l imaginase, mai curajos, mai tentant şi avea mare nevoie de dragostea ei.

Când îl simţi grăbit în ea, îşi înfăşură picioarele în jurul taliei lui şi îl ţinu. Tensiunea pe care o crease în ea creştea în valuri de intensitate până el ajunse în punctul în care încetini mişcarea şi crescu în putere şi graţie, umplând-o mai adânc, ducând-o mai departe.

— Dylan… Dylan.

Ea se agăţa de el, spatele arcuindu-i-se în cea mai pură eliberare fizică.

’ Dylan îi acoperi gura cu a lui, unindu-le şi luând în el sunetele predării ei şi adăugându-le la ale sale.

Era a lui. În triumf şi extaz, era a lui.

El o ţinu mult după ce ar fi putut să-i dea drumul. Era caldă şi dulce în braţele lui, trupul îi tremura, buzele i se mişcau într-o mângâiere blândă pe umărul lui şi în jos, pe bicepşi.

El devenise nemăsurat mai slab, pentru că o iubea. Starea lui de relaxare era atât de completă încât era periculoasă, totuşi nu-şi putea opri un zâmbet care se juca pe gura lui. Se simţea atât de bine. Întorcând capul, îi sărută pielea moale de pe gât şi îşi îngropa faţa în umărul ei.

Câteva momente mai târziu, respiraţia lui deveni

Durerea îi strânse stomacul. Ea plecase;

Dylan î£i aruncă picioarele peste marginea patului şi mormăi la durerea care îl săgeta în piept. Un prosop însângerat îi căzu în poală. Se

uită un moment la el, uimit, apoi îşi dădu seama că ea îl pusese, probabil, pe rana lui când dormea, înainte de a fugi la afurisitul ăla de „partenerul-meu-Henry Wayland” – sau la poliţie, sau cine ştie unde dracu’.

Înjură cu furie. Fusese păcălit cu cea mai veche şmecherie. Fusese dulce şi doritoare, iar el înghiţise momeala, cârligul, firul şi plumbul undiţei şi se pierduse în dragostea pe care o simţise. Naiba s-o ia!

Gândul că ea îl minţise cu o seară înainte îl durea mai mult decât ar fi recunoscut faţă de oricine, inclusiv faţă de el însuşi. îşi încleşta mâinile.

El nu putea greşi chiar aşa tare în legătură cu ce se întâmplase între ei. Avusese încredere în ea şi crezuse că nu va mai avea încredere în nimeni niciodată. Paranoia lui în sensul ăsta îi salvase viaţa nu o dată. Precauţia extremă era un obicei al lui bine stabilit. Să-şi asigure spatele era o regulă cardinală. Aceste tipuri de convingeri nu puteau fi încălcate de un chip frumos şi de nişte picioare grozave, chiar dacă aceste picioare erau înfăşurate în jurul lui. Era nevoie de ceva mai mult, pentru asta.

Nu, nu greşise în privinţa Johannei Lane. Ea nu l-ar fi părăsit… dar putea să fi fost luată.

Gândul abia se formă că îl şi înlătură. Austin nu l-ar fi lăsat pe el în viaţă, în nicio situaţie.

Atunci, unde naiba era ea?

Ridicându-şi capul, inspiră şi încercă să-şi încetinească bătăile inimii. Lumina de dimineaţă devreme, vagă şi ceţoasă, se răspândea prin

mijlocul căsuţei, arătându-i tot ce nu observase în seara precedentă: pereţii îmbrăcaţi în panouri de pin, căminul de piatră şi covorul albastru din faţa lui, lampa de cowboy pemăsuţa de toaletă, modelul cu frunze de toamnă pe perdele. Se uită afară la peisajul încadrat de fereastră şi văzu aburi şi ceaţă ridicându-se deasupra râului.

Mirosul de cafea îl făcu să întoarcă încet capul. O farfurie cu gogoşi şi un termos de cafea stăteau pe noptieră. Simţi că-i trece prima senzaţie de spaimă. Gus nu avea serviciu în cameră, mân-carea trebuia să fie ideea Johannei. Sacul de molton cu armele şi hainele era la picioarele lui, iar puşca fusese sprijinită de perete lângă capul patului, de parcă cine o pusese acolo avusese destul timp să organizeze lucrurile după plac, sau aşa cum credea că i-ar plăcea lui să fie organizate.

Gus nu s-ar fi atins de puşca lui. Pe de altă parte, Johanna ar fi ştiut exact unde s-ar fi aşteptat să o găsească, dacă ar fi avut nevoie de aceasta. Începu să se relaxeze, dar nu suficient ca să facă altceva decât să se roage să nu se fi dus prea departe, ca să o poată găsi al naibii de repede.

Se ridică în picioare, înăbuşindu-şi un geamăt. Nu-şi simţea picioarele prea sigure. Când întinse mâna după pantaloni, uşa se deschise, glanda lui suprarenală începând să secrete adrenalină.

Împins de instinct, întinse mâna după puşcă şi o răsuci, gata să tragă.

— Bună, zise ea blând, după ce o clipă de

groază se văzu pe faţa ei, lăsând-o palidă şi cu ochii căscaţi. Ea stătea pe jumătate în uşă. Mă temeam că asta s-ar putea întâmpla.

— Ce anume?

Ţinea degetul pe trăgaci şi pulsul îi alerga cu o sută de kilometri pe oră, într-un ritm neregulat, gata să-i frângă inima.

••– Că s-ar putea să mă împuşti din greşeală când mă voi întoarce înăuntru. Începusem să mă gândesc că am făcut o greşeală punând puşca undeva unde să poţi ajunge la ea. Dar am ştiut că vei fi mai în siguranţă dacă îţi va fi la îndemână. Se opri şi făcu un gest neajutorat cu mâna. Ar fi trebuit să bat sau aşa ceva, dar n-am vrut să te trezesc, în cazul că mai dormeai. Am stat afară acolo, la uşă, cinci minute înainte de a mă hotărî să-mi încerc norocul.

— Îmi pare rău. El puse puşca jos pe pat, în spatele lui, încercând să dovedească pentru amândoi că el controla situaţia. Nu sunt complet treaz.

— Te mişti cam repede pentru cineva care nu e complet treaz, spuse ea rămânând la uşă.

— Asta se numeşte uri supradezvoltat instinct de supravieţuire. Nu este un lucru prea plăcut cu care să trăieşti. îşi trecu mâna prin păr şi încercă să zâmbească. Poţi să intri. Nu părea să-l creadă.

— Mă face nervos să te văd cum stai în uşă, adăugă el, încercând s-o oblige să intre, înăuntru fiind mai în siguranţă.

Îşi dădu seama atunci.că era gol-goluţ şi, din felul cum se uita ea, putea spune că observase şi ea lucrul ăsta. Simţi brusc că temperatura din

cameră crescuse.

— Mai bine fii atentă, doamnă consilier, îi atrase el atenţia blând. După cum ai spus, pot să mă mişc destul de repede, pentru cineva care nu e complet treaz.

Tachinarea lui îi aduse un zâmbet pe buze. Se uită la el cu o sprinceană ridicată.

— Cred că, în cazul de faţă, aş putea să te întrec în dimineaţa asta, zise ea. Am băut cafea şi sunt complet trează.

— Da, dar eu am motivaţie.

— Şi eu, spuse ea, închizând uşa în urma ei şi traversând camera. Trebuie să mă uit la rana ta, în dimineaţa asta.

— Ceea ce am eu în gând e mai plăcut, o asigură el, urmărind-o cu privirea când trecu de pat şi intră în baie.

Ea purta una dintre cămăşile lui curate, băgată în pantaloni, cu gulerul ridicat. Era mare pe ea, dar îi plăcea cum arăta.’âi plăcea ca ea să-i poarte hainele.

— Nu mă îndoiesc. Ea dispăru în camera mai mică şi el auzi apa curgând în cadă. Ai de gând să vii aici, sau trebuie să vin să te iau?

Muşcă din gogoaşă şi întinse mâna după pantaloni, zâmbind larg. Ea era în continuare cu el. Era încă învingător.

Cu mai puţină dificultate decât anticipase, el reuşi să-şi pună pantalonii şi să-i încheie. Trăia pe bază de adrenalină de prea multă vreme şi seara j din ajun petrecută cu ea îl lăsase cu dureri, putând să simtă tensiunea îndelungată, de trei zile şi trei nopţi, strângându-i-se în noduri de oţel în

muşchi şi în încheieturi.

— Dylan, strigă ea.

El nu mușcă din gogoaşă şi îşi turnă o ceaşcă de cafea. N-o să se ducă acolo fără cafea.

— Dylan.

El se uită peste umăr şi o văzu sprijinindu-se de uşa băii, cu o expresie de hotărâre pe chip.

— N-ar fi trebuit să te străduieşti să-ţi îmbraci pantalonii, zise ea. Doar am să ţi-i scot din nou.

Un zâmbet îşi făcu loc pe buzele lui.

— Şi eu care credeam că azi n-o să fie ziua mea norocoasă.

Mai curând zâmbetul, decât vorbele cu subînţeles, o făcură pe Johanna să-şi piardă seriozi-i.itea. Zâmbetul senzual făcea promisiuni pe care ea ştia că el le poate ţine, dacă îi dădea o şansă cât de mică. Ea nu obosise sărutându-l în seara precedentă, nu de tot. Când el adormise în braţele ei, ea îl sărutase de zeci de ori, săruturi uşoare pe faţă, gât şi pe umeri, încercând să-i spună chiar şi în starea lui de vis, că ţinea la el.

Şi ea ţinea la el mai mult decât ar fi trebuit şi era înţelept. Dacă nu ar fi durut atât de tare, ea ar fi putut recunoaşte că-l iubea. Dar dragostea, supravieţuirea emoţională şi Dylan Jones nu prea se potriveau. Era mai bine să facă dragoste cu el şi să-şi spună că o făcea din compasiune şi pentru că nimeni nu o atinsese aşa ca el, nu pentru că îl iubea.

— Ai tăieturi pe picioare, zise ea. Vreau să le văd şi pe alea. Aşa că o să trebuiască să-ţi scoţi pantalonii.

El o porni spre ea, zâmbind în continuare.

— Sau o să te simţi jenată, sau o să ai necazuri.

— O să-mi încerc norocul.

— Îl încerci cam mult în ultima vreme, spuse el, oprindu-se exact în faţa ei. Întinse mâna şi îi mângâie obrazul cu dosul degetelor. Am fost îngrijorat când m-am trezit şi nu erai aici.

Speriat peste măsură ar fi fost mai aproape de adevăr, dar Dylan nu era să recunoască aşa ceva.

— Am ieşit să mă plimb. E foarte multă linişte afară şi e foarte, foarte paşnic. Zâmbi. Nu ştiu unde sunt toate animalele, dar n-am văzut nimic. Niciun Bambi. Niciun Thumper. Niciun Smokey.

— Dacă am avea timp, aş putea să ţi-i arăt.

— Credeam că eşti un băiat de oraş, născut şi crescut acolo.

— Da, dar şi băieţilor orăşeni le place să se ducă în pădure, atunci când pot.

— În caz că n-ai observat, la Chicago nu sunt păduri, îl informă ea, cu o înclinare înţeleaptă a capului.

— Tatăl meu locuieşte în Minnesota, în partea nordică.

— Şi mama? întrebă ea, cu o figură plină de curiozitate.

— Acum locuieşte în Florida. Dar când eram copil, am locuit amândoi la Chicago.

— Divorţ?

— Am socotit întotdeauna că expresia de „cămin sfărâmat” e mai potrivită pentru ce se întâmplă când un bărbat hotărăşte să-şi schimbe

nevasta obosită, de vârstă mijlocie, care i-a născut copiii, cu o parteneră de pat mai tânără. Cea de a doua doamnă Jake Jones e doar cu doi ani mai în vârstă decât sora mea cea mare. Lily nu l-a iertat niciodată pe tata pentru asta.

— Ai o soră? întrebă ea, evident surprinsă.

— Trei şi un frate.

— Vii dintr-o familie cu cinci copii? Privirea i se îngustă, de parcă întrebarea ar fi fost o acuzaţie pe care ea însăşi nu o credea.

— Da, spuse el, nefiind sigur de ce ştirea era atât de şocantă. Eu sunt cel mai mic.

Ea îl privi un minut cu o emoţie pe care el nu o putea defini şi care îi întuneca ochii. Apoi se întoarse cu spatele la el şi arătă spre toaletă.

— Şezi acolo.

Era o comandă, nu o cerere, iar el se conformă, în timp ce ea pregătea obiectele de prim-ajutor pe care le pusese în jurul chiuvetei.

— Şi unde sunt ei? Toate surorile şi fratele? întrebă ea, cu o voce încordată.

— Răspândiţi de pe o coastă pe alta. Lily mai e la Chicago, Kevin la Boston, Brenda e în Florida cu mama, iar Erin locuieşte la San-Francisco.

Ea desfăcu trei feşe sterile şi puse o rolă de leucoplast alături de ele.

— Şi te lasă să alergi aşa? Singur? Rănit, sângerând şi în pericol?

— Sunt un băiat mare, Johanna, şi asta nu e chiar meseria lor.

El era uşurat că nu o frământa ceva mai serios.

— Cineva ar trebui să te ajute.

Ea dădu drumul la apa caldă şi aruncă un prosop în chiuvetă.

— Tu mă ajuţi.

„Mă gândeam la altcineva”.

Ea se întoarse spre el, cu mâinile în şolduri.

— Mă gândeam la cineva care ţine la tine, cum ar fi o soră, sau un frate, sau cineva care e răspunzător pentru tine, ca de pildă afurisitul ăla de FBI pentru care tot îmi spui că lucrezi. Unde dracu’ sunt? De ce nu te ajută? De ce nu ne ajută pe noi?

Acum, ea ajungea aproape de un teritoriu periculos, punând întrebări despre statutul lui de derbedeu. El îşi pusese de o sută de ori aceeaşi întrebare în ultimele câteva luni şi găsise acelaşi răspuns de fiecare dată.

— Cred că nu au încredere în mine, spuse el, menţinându-şi vocea neutră.

— Nu au încredere în tine? Nu părea să-l creadă.

— Aşa cred. Râse puţin nesigur şi clătină din cap. Mi-au tăiat legăturile de săptămâni, acuzându-mă de ceva în care m-am străduit al naibii să nu mă bag. Nu ştiu ce anume.

— De ce n-ar avea încredere în tine?

— Au fost omorâţi câţiva oameni, dintre ai lor. Sunt sigur că ei au considerat că eu ar fi trebuit să pot să evit cele ce s-au întâmplat.

Tăcerea ei prelungită îi spunea ce gândea ea, chiar înainte de a vorbi.

— Tipul de la Chicago, cel care te-a tăiat, a fost unul dintre oamenii lor?

Ea îşi folosea vocea de avocat. Nu o învinuia,

nu prea mult, dar asta îl făcu mai atent.

— Johnny Shepherd, cunoscut şi ca Johnny Rechinul, nu era agent federal, spuse el. A fost peşte pe coasta sudică, înainte de a fi promovat să lucreze ca armură pentru Austin Bridgeman. Nimeni nu plânge în bere că l-a pierdut pe Johnny Shepherd, iar cel mai puţin dintre toţi, cei de la FBI.

— El e mesajul pe care i l-ai lăsat lui Austin la Lincoln în Nebraska?

El nu voia să răspundă unei întrebări atât de incriminatorii, iar privirea pe care i-o aruncă el îi spuse la fel de mult.

— Vei fi acuzat de crimă? reformulă ea întrebarea.

El îi susţinu privirea.

— Nu cred că vor găsi pe cineva pe care să-l acuze de asta.

Faţa ei păli şi se întoarse cu spatele, în timp ce prinse înţelesul vorbelor lui.

— Să nu mai spui aşa ceva.

.

— Sunt doar realist, zise el, ridicându-se în picioare şi răsucind-o încet cu faţa spre el. Singurul mod în care pot sta cu un pas înaintea lui Austin este să privesc faptele în faţă şi să le iau aşa cum sunt, bune sau rele.

— Sunt şi unele fapte bune?

— În afară de tine? Al naibii de puţine. El îşi strecură mâinile în sus pe braţele ei şi o trase mai aproape. Ceva nu mergea bine în cazul ăsta, încă de la început, şi n-am fost în stare să-mi dau seama ce anume. Când aşa ceva se întâmplă,

poate fi doar pentru că cineva cu mai mare autoritate decât tine nu vrea ca tu să-ţi dai seama despre ce este vorba. Reţin informaţii. Din cauza asta, au fost omorâţi ceilalţi doi agenţi, în locul meu.

— Păi, du-te la cineva cu mai mare autoritate decât persoana care crezi-că îţi ascunde informaţiile, zise ea, vocea ridicându-i-se plină de speranţă.

— Ultima persoană la care m-am dus a murit, spuse el direct.

Nu voia ca ea să nutrească speranţe pentru el. Nu voia ca ea să piardă din vedere realitatea. Dumnezeu ştie că el se străduia al naibii să nu piardă din vedere ce stătea înaintea lui. O minţise în legătură cu ce avea să facă după ce o va lăsa la Charlie. Nu se va îndrepta spre Mexico, sperând că Austin îl va urmări. Avea să se ducă el după ticălosul ăla. Era singurul mod de a o proteja pe ea. Era unica ei şansă de a mai apuca săptămâna următoare, ca să nu mai vorbim de şansa de a trăi până la o vârstă înaintată. Şansa lui proprie nu era la fel de bună. Ştia exact cât de bine apărat era Austin şi ştia exact ce avea de făcut ca să pătrundă prin acea pază. 1

Ea îşi lăsă capul pe pieptul lui cu un oftat şi închise ochii.

— E un semn rău când superiorii tăi încep să moară, un semn foarte rău. Trebuie să putem face ceva.

— Tu ţi-ai îndeplinit misiunea, spuse el, trecându-şi buzele peste tâmpla ei. Şi dacă ţi-ar plăcea, îşi aplecă gura la urechea ei, ai putea s-o

faci din nou.

Ea se uită în sus la el.

— Eu sunt serioasă.

— La fel şi eu, doamnă consilier.

O lumină sugestivă îi încălzi ochii şi îi aşează pe faţă o jumătate de zâmbet.

— Noaptea trecută nu a fost o datorie civilă. Nu sunt de la biroul procurorului districtual.

— Iar dacă fac din nou dragoste cu tine, asta nu-mi va modifica şansele, dar oricum, vreau s-o fac… vreau foarte tare.

Gura lui coborî peste a ei, fierbinte şi dulce şi trupul lui se lipi de al ei, clătinându-se încet, amintindu-i cât de bine fusese în noaptea aceea.

— De data asta, nu am să câştig, aşa-i? întrebă el între sărutări mai scurte.

— Nu, doar încă zece minute. Doar atâta îţi cer. Sunt îngrijorată pentru tine. Trebuie să văd ce daune ţi-am făcut şi să văd dacă pot face o treabă mai bună.

Ea se îndepărtă şi se întoarse să închidă apa la cadă.

— Nu cred să mai suport o nouă cusătură, îi spuse el. Eram foarte încordat în seara aceea şi să te pun să mă coşi mi s-a părut o idee deşteaptă. Acum sunt mai relaxat şi mi se pare că te-am pus să faci o nebunie.

— Îţi promit, fără cusături. Dar trebuie să dezinfectăm şi să bandajăm din nou.

Ea luă o cutie de tampoane de vată.

— Să-ţi spun ceva, doamnă consilier. O luă de mână şi o eliberă de tampoane. Dă-mi mie cele zece minute singur, aici, să mă curăţ. Apoi am să

te las să faci ce vrei cu mine.

— Ai nevoie de ajutor la pantaloni?

El se uită în jos şi o văzu făcând şi ea acelaşi lucru. Când privirile li se întâlniră, un zâmbet pe care nu şi-l putu opri îi înflori pe buze şi ei i se înroşi faţa.

— Dacă am probleme, îţi spun. Bine?

— Bine, făcu ea, ieşind din baie, înroşindu-se mai tare pe măsură ce zâmbetul lui se lărgea.

Dylan se uită în jos la femeia din braţele lui şi trasă cu mâna curba umărului ei. Ea îşi odihnea capul pe pieptul lui, respiraţia ei era în acelaşi ritm cu a lui, şuviţele moi, mătăsoase ale părului ei fiind împrăştiate pe el.

El făcuse baie, apoi o lăsase să-l repanseze după pofta" inimii, o indulgenţă care a fost răsplătită cu mângâieri tămăduitoare ale degetelor ei pe trupul lui. Faptul că făcuse dragoste cu el îl reînnoise complet. ••

l inspiră adânc, relaxându-şi muşchii, iar ea îşi întinse mâna spre pieptul ei. Doamne, s-ar putea obişnui să o aibă cu el, să se bucure de tandreţe toată viaţa lui! Era deja captivat de o asemenea plăcere.

Doar la sugestia acestui ultim gând, simţi excitaţia răspândindu-se din nou în el. Se ridică încet şi o rostogoli sub el.

Nu se putea sătura de ea.

Johanna şedea pe marginea patului şi termina să-şi încheie cămaşa pe care o împrumutase de la el. Dylan adormise la spatele ei, odihnindu-se încă într-un mic somn de dimineaţă, sau cel puţin aşa crezuse până când braţul lui veni în jurul taliei ei

şi o aduse din nou alături de el.

— Imposibil, spuse ea, clătinând din cap la el, înainte de a se apleca în faţă şi a-i da un sărut. Nu e posibil să…

Vocea ei se poticni, când îşi mişcă mâna peste cearceaf şi o puse între coapsele lui.

— Nu te subestima, doamnă consilier.

— Pe tine te-am subestimat, spuse ea, cu faţa îmbujorată.

El râse cu blândeţe de roşeaţa ei.

— Ştiu. Şi eu la fel. Un zâmbet, care era în acelaşi timp mândru şi autoironie, îi apăru pe buze. E aproape jenant să te doresc atât de mult.

— N-am vrut niciodată să te fac să te simţi jenat.

Ea îşi lăsă genele în jos şi îl mângâie pe sub cearceaf.

Dylan gemu şi strânse mai tare mâna pe talia ei, reacţionând la valul de senzaţii provocate de atingerea ei. El închise ochii şi o simţi alunecând în jos pe trupul lui. Apoi îşi ţinu respiraţia şi inima începu să-i bată tare. Ea îi luă tăria în gură, respiraţia ei încălzindu-l, limba ei trasând linii de umezeală şi fulgere în susul şi în josul lui.

Următorul lui geamăt veni din adâncul pieptului său, iar altul de undeva şi mai adânc, în timp ce ea îl ducea, încet şi deliberat, spre limitele fericirii. El plutea în pasiunea pură, dulce, a dorinţei, primind darul cel mai intim al dragostei ei, până când nevoia lui de a fi în ea deveni o pasiune arzătoare.

— Johanna, spuse el printre dinţi. Dar ea nu răspunse, şi atunci el întinse mâna şi şi-o trecu

prin părul ei, ridieând-o. Vino aici!

Când veni la el, ochii ei erau lucioşi, trupul îi era ca un foc lichid care îi încălzea pielea. Răsucindu-se pe o parte, o prinse sub el desfăcându-i picioarele cu genunchii, făcându-şi loc între coapsele ei. *

— Am să te fac a mea, îi promise el, apoi se îngropa în ea cu o mişcare adâncă, înfăşurându-se în căldura ei. îi prinse ţipătul de surprindere cu gura deschisă şi se împinse din nou în ea, cu trupul tremurând. Ritmul lui era puternic şi hotărât să o ducă dincolo de graniţele dragostei, ţelul lui nefiind altul decât acea dăruire totală pe care o simţea adunându-se în el însuşi. Niciodată înainte nu dorise atât de mult de la o femeie. Niciodată înainte nu dorise ca o femeie să fie atât de complet a lui.

Cu un alt bărbat, Johanna s-ar fi luptat contra unei asemenea pretenţii forţate. Dar el nu cerea nimic, lua totul şi era necruţător, lua totul cu o intensitate copleşitoare. El era Dylan, iar ea era a lui. El nu accepta nimic mai puţin şi nu voia nimic mai mult.

În inima ei, ea fusese gata şi dornică să-i dea totul, dar nu ştiuse cu adevărat ce însemna totul. Bărbatul de deasupra ei ştiuse şi o învăţa cu forţa trupului lui ce însemna să aparţii unui singur bărbat şi nu altuia.

El o domina cu forţa lui, ţinându-se deasupra ei cu mâinile strânse pumn lângă umerii ei. Invadarea lui trecea graniţa de la plăcere la durere şi invers.

— Dylan… opreşte-te.

Ea avea nevoie de timp, avea nevoie să respire. Avea nevoie de control asupra celor ce i se întâmplau.

El îi dădu o sărutare, o sărutare ca să-i fure inima şi sufletul. Dulcea plimbare a limbii lui prin gura ei era supraîncărcată de senzaţii şi de sfârşeala ei. Diferitele lui gusturi se amestecau într-unui singur, care i se răspândea ca un elixir magic prin pori. Când el îşi mută gura la sânii ei, ea îi strigă numele.

— Ah, Dylan. Da, da…

El îşi înfăşură pumnul în părul ei, obligând-o să-şi înalţe capul şi să-i întâlnească privirea.

— Uită-te la mine, Johanna, spuse cu greu, trupul lui căutându-şi împlinirea, transpiraţia umezindu-i pielea. Uită-te la mine şi ia-mă.

De luat l-a luat, că nu avea de ales, nici fizic şi nici emoţional. îl dorea din adâncul fiinţei ei, într-un loc pe care nu ştiuse niciodată că-l putea împărtăşi, până când Dylan Jones îşi croise drum înăuntru.

Apogeul lui veni cu un geamăt puternic, care făcea ecou în inima ei. Ea se agăţă de el în timp ce tremurul de eliberare îi zguduia trupul, care era acum complet al lui, în actul final al dizolvării.

— Să nu îndrăzneşti, şopti ea, lungi minute mai târziu, când el îi trasă cu mâna linia şoldului. Vocea ei era un simplu murmur venind de acolo de unde se afla ghemuită, lângă el.

— N-aş putea, o asigură el, răsturnându-se într-o parte şi coborându-şi capul lângă al ei.

El stătea culcat acolo liniştit, respirându-i parfumul şi mişcându-şi palma pe pielea ei. Era

atât de mătăsoasă şi moale! Senzaţia pe care i-o dădea era ceva ce nu se putea uita vreodată.

— Trebuie să ne pregătim să plecăm curând, spuse el după un timp. Incă mai avem un drum lung de parcurs, înainte de a ajunge la Seattle.

— Nu vreau să mă mişc. Ea se trase şi mai aproape de el. S-ar putea să nu vreau să mă mai mişc niciodată.

— Trebuie să-l sun pe Charlie să stabilesc un loc de întâlnire. Să-i spun când să ajungă acolo. Aş vrea să fac treaba asta cât se poate de curat şi de rapid.

Ea se mişcă, întorcând capul doar atât cât să-i întâlnească privirea.

— Prin „să faci treaba asta” presupun că era vorba despre mine.

El zâmbi şi ea se uită urât la el, înainte de a-şi lăsa din nou capul jos şi de a-şi recăpăta liniştea.

— Mi-am schimbat părerea, spuse ea un moment mai târziu.

— Despre sex? întrebă el, apoi adăugă bătăios. Nu cred că schimbându-ţi părerea, o să se schimbe prea multe. Cel puţin, pentru un timp.

— Nu. În legătură cu Charlie Holter, spuse ea. Nu mă duc cu el.

Mâna lui se opri pe şoldul ei.

— Ba da, te duci.

— Nu, nu mă duc, zise ea clar, ridicându-se într-un cot. Părul îi căzu pe umăr. Se uită în jos, la el. Nu eşti răspunzător pentru mine, Dylan, şi nici nu ai vreo autoritate asupra mea.

— Ba da, sunt şi am, doamnă consilier, zise el la fel de clar, cu o expresie care nu accepta nicio

argumentare.

— Merg cu tine.

— Nu, nu mergi.

Privirea ei alunecă de la a lui şi ea îşi trecu mâna peste muşchii brusc încordaţi ai braţului lui.

— Ce făceaţi, tu şi Johnny Shepherd, doi tipi din Chicago, la Lincoln, în Nebraska?

Lui Dylan nu-i venea să creadă. Nu-i venea să creadă că, după ce doi oameni au făcut dragoste aşa cum făcuseră ei toată dimineaţa, mintea unuia dintre ei putea încă să mai lucreze ca o capcană de oţel. Mintea lui încă mai lenevea, în mod plăcut. La naiba, era încăpăţânată.

El ducea o luptă tăcută cu el însuşi şi cu întrebarea ei. Adevărul era mai bizar decât îşi putea ea imagina. Nu avusese de gând să-i spună. De fapt, el aproape că se omorâse singur ca să se asigure că ea nu va şti niciodată ce făcuseră, el şi Johnny Rechinul, la Lincoln, dar spunându-i, putea să o determine să facă ce trebuia făcut.

Privirea lui se ridică spre faţa ei. Ea trebuia să meargă cu Charlie. Nu putea exista niciun compromis.

— Pregăteam o lovitură, spuse el.

— O lovitură? Sprâncenele ei se ridicară surprinse. Vrei să spui că aveaţi un fel de contract ca să daţi gata pe cineva?

— Doamne! Inconştient.^ea se chirci, mâinile ei unite ridicându-se sub bărbie, umerii trăgându-i-se înainte. Trebuia să omorâţi pe cineva în Nebraska? Nu pot să cred.

— Nu, Johanna, spuse el. Nu trebuia să omorâm pe nimeni în Nebraska. Întinse mâna şi şi-

o trecu pe sub părul ei, ridicându-i-l de pe gât şi lăsându-l din nou să-i treacă printre degete. Johnny şi cu mine am fost trimişi să omorâm pe cineva în Boulder.

O spuse şi se uită la ea în momentul când ea înţelese vorbele lui. Şocul o făcu să i se scurgă viaţa de pe obraz, lăsând-o să pară uluită. Apoi, cu un sunet strangulat, se trase de lângă el, apucă o pătură şi fugi. El o prinse, înainte de a fi fost pe jumătate ieşită din pat şi o aduse înapoi în braţele lui.

— Johanna.

Ea se lupta împotriva lui, dar el o ţinea strâns, spunând cu o voce mângâietoare:

— Johanna, ascultă-mă!

— Nu.

— Johanna!

Tonul lui deveni mai dur, strânsoarea mai fermă.

— De ce? ţipă ea. De ce ar fi făcut Austin una ca asta? Nemernicul ăla! Vocea i se muie în lacrimi. Nemernicul ăla!

Dylan o ţinu la pieptul lui, înţelegând prea bine, atât furia cât şi teama ei. O lăsă să plângă, ştiind că trădarea pe care o simţea nu putea fi descrisă. Austin a vrut să-i ia viaţa. A vrut să-i anihileze existenţa în schimbul unui grad mai mare de siguranţă. Dylan ştia ce simţi când însemni atât de puţin, când poţi fi înlăturat. Femeia din braţele lui n-ar fi trebuit să fie niciodată confruntată cu un asemenea sentiment.

Când lacrimile se potoliră, ea îşi ridică faţa spre el. Umezeala se adunase în ochii ei, făcându-i

să pară fluizi, udaţi de ploaie.

— Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi trimis pe altcineva? întrebă ea. Ce s-ar fi întâmplat dacă nu te-ar fi trimis pe tine? Aş fi fost moartă acum, nu-i aşa?

— Ai fost în siguranţă din ziua în care am intrat în biroul lui Austin şi te-am văzut şezând acolo. Am ştiut atunci că, orice s-ar întâmpla, dacă nu erai deja implicată, eu voi face orice ca să te ţin departe de povestea asta.

— De ce? Fruntea i se încreţi, uimită, sprâncenele i se apropiara.

Dylan nu ştia ce să-i spună. Nu-şi înţelesese el însuşi reacţia. O văzuse şezând acolo, arătând încrezătoare, sigură pe ea, foarte frumoasă şi total nepotrivită pentru locul acela. Urmărind-o lucrând în ziua aceea, ascultând fiecare cuvânt pe care i-l spunea lui Austin, ştiuse că orbecăia în întuneric, că deşi era bună în meseria ei ca avocată a lui Austin, ea habar nu avea de toate celelalte afaceri ale lui.

Modui în care se tot uitase ea la el, politicos interesată, posibil, intrigată, hotărât prudentă, fusese un indiciu sigur pentru el că ea nu înţelesese de ce îşi luase Austin paznici personali.

— M-am gândit că eşti nevinovată.

— Şi când ai început să te uiţi în hârtiile cu Morrow Warner?

Un zâmbet uşor îi apăru pe buze.

— M-am gândit că eşti bună, poate prea bună, în meserie. îi dădeai lui Austin tot ce voia şi, cumva, reuşeai să rămâi curată. Eram impresionat… şi îngrijorat.

— Îngrijorat?

— Da! aprobă el din cap. Voiam un caz perfect, conturat, iar tu ţeseai găuri în el.

— Ai vreun caz perfect conturat? Zâmbetul lui dispăru şi faţa i se întrista.

— Tot ce am sunt doi agenţi morţi care au lucrat cu mine şi o grămadă de dovezi pe care se pare că nimeni nu le mai vrea.

— Şi pe Johnny Shepherd.Ea închise ochii şi îşi lăsă capul în jos. Doamne. Ce s-a întâmplat de a murit, până la urmă?

— Nu sunt sigur. El întinse mâna şi îşi trecu degetul mare sub buza ei inferioară. Te simţi bine?

— Da. Vocea îi tremura, dar el o crezu pe cuvânt. Era mai puternică decât mulţi.

Îi mai strânse o dată umărul, apoi se ridică şi începu să se îmbrace.

— Johnny era drogat chiar înainte să ajungem la marginea oraşului Chicago şi devenea tot mai rău. Zece ore într-o maşină cu un copilot drogat,' plin de cocaină, nu prea corespunde cu părerea mea despre distracţie. Am devenit puţin cam brutal, cam crud cu el, asigurându-mă că ştie cine-j şeful. A răspuns şi el cu brutalitate, mi-a spus să fiu mai atent pe cine vreau să impresionez, mi-a spus că ar putea să omoare două persoane în loc de una, luând astfel toţi banii lui Austin într-o singură călătorie.

Dylan îşi încheie cămaşa, o băgă în pantaloni şi apoi trase fermoarul.

— Când am ajuns la Lincoln, el a devenit mai rău şi mi-am dat seama că fusesem descoperit. Johnny nu m-ar fi înfruntat niciodată, decât dacă

ar fi ştiut că îl are pe Austin în spate, să-l susţină. Ce nu era de înţeles era faptul că, dacă Austin ar fi vrut să mă înlăture, n-ar fi lăsat asta pe seama lui Johnny. S-a mai încercat să fiu înlăturat de câteva ori, dar Austin ştia că eram cel mai bun din toţi cei pe care îi avea. Trebuia să ştie că Johnny va fi cel care va muri şi nu eu.

— Poate s-a gândit că o acuzare de crimă ar fi bună împotriva ta.

— Poate, fu el de acord. Sau poate că Johnny trebuia să-mi tragă un glonte în ceafă în loc să încerce" să mă răpună cu^ un cuţit. Lui Johnny îi plăcea grozav cuţitul lui. îl folosise de câteva ori împotriva unor curve.

Schimbarea bruscă a expresiei ei îl făcu să se oprească brusc.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să spun asta.

Ea dădu din cap, spunându-i fără cuvinte că nu era vina lui.

— Ar fi trebuit să ştiu ce se întâmplă. Ştiam că lucrurile se schimbaseră, dar n-am înţeles cât de adânci fuseseră schimbările. Bărbatul care m-a angajat pe mine cu patru ani în urmă nu ar fi angajat un bărbat ca Johnny Shepherd. Ea se uită în sus, la Dylan.

— El nu te-ar fi angajat pe tine. Dylan ridică din umeri.

— În urmă cu patru ani, Austin Bridgeman nu avea nevoie de un paznic personal. Dar unele afaceri deveniseră necurate. Avea nevoie de bani şi, deodată, regulile s-au schimbat. Am văzut o mulţime de oameni care s-au dat peste cap din cauza asta. Majoritatea nu au supravieţuit. Austin

voia să se asigure că el va reuşi.

Cum ea nu zise nimic, el se aplecă şi îşi trecu buzele pe creştetul ei, într-un sărut scurt.

— Mă duc să-l sun pe Charlie. Plecăm când mă întorc. În regulă?

— În regulă.

El îşi băgă revolverul la spatele pantalonilor şi întinse mâna după pardesiu, dar când se întoarse să plece, vocea ei îl opri.

— Dylan!

— Ce-i?

Se uită înapoi peste umăr la ea, continuând să-şi îmbrace pardesiul.

— Îţi mulţumesc că mi-ai salvat viaţa.

Un moment, el fu tentat să-i spună că o iubeşte, că nu avusese de ales decât să facă tot ce-i stătea în putere şi chiar unele lucruri de care

— Charlie. Sunt Dylan.

Stătea în afara casei principale, folosind telefonul public de lângă automatul de băuturi răcoritoare. Avea mai multă linişte acolo decât înăuntru, unde pescari întârziaţi şi câteva familii luau micul dejun.

Aerul era destul de răcoros, suficient.ca pardesiul lui să nu pară deplasat, deşi ar fi fost mai puţin vizibil într-o scurtă sau vestă.

— Dylan! îmi pare bine că te aud, băiete! Unde naiba ai fost? Te tot sun de trei zile, cred că am lăsat jumătate de duzină de mesaje pe aparatul

I tău.

— Sunt într-o călătorie în drum spre tine.

Era plăcut să-i audă vocea lui Charlie, era ceva familiar. Charlie era mai în vârstă, mai

înţelept, şi îl scosese pe Dylan din mai multe situaţii nu se crezuse nici el însuşi capabil, pentru a-i salva viaţa. Totuşi, nu se schimbase totul. El tot o mai ducea la Charlie. El tot mai avea de gând să se întoarcă din nou după Austin. Şi şansele lui tot nu erau prea grozave.

— Mi-a făcut plăcere, spuse el, şi se întoarse spre uşă.

neplăcute, politice şi de alt gen, decât îi plăcea să-şi amintească.

— Grozav! Mergem la pescuit, sau ce?

— Sau ce?

Urmă o pauză mai lungă şi vocea lui Charlie se schimbă de la exuberanţă uşoară la o seriozitate aproape tristă.

— Ai probleme?

— Am cu mine o femeie care e în pericol. Am nevoie de un loc unde s-o las câteva zile.

Charlie nu răspunse imediat. Dylan nici nu se aşteptase s-o facă. Bărbatul mai vârstnic avea reputaţia binemeritată de a se uita înainte de a sări, în toate ocaziile şi în orice condiţii. Asta îi salvase de două ori viaţa lui Dylan.

— Poţi s-o aduci aici? întrebă Charlie în cele din urmă. Sau vrei să ne întâlnim undeva?

— Să ne întâlnim undeva. În Seattle, spuse Dylan.

Charle locuia în nordul oraşului. Dacă cineva fusese în stare să-i găsească, Dylan prefera ca ei să fie pe urmele lui, văzându-l cum intră şi iese din Seattle, în loc ca el să-i conducă la Charlie.

— Unde eşti?

— La nord de Missoula, în Montana. La vreo

nouă sau zece ore distanţă de tine.

— Ai să fii după-masă devreme aici. Să ne întâlnim la barul de pe First Avenue, cel de mai sus de strada Pike. îţi aminteşti locul? întrebă Charlie.

— Cel unde am mâncat scoici şi am băut atâta bere că au trebuit să ne care afară de acolo.

— Mi-amintesc. Dylan aproape zâmbi. Am petrecut ceva, împreună. O să fim acolo. Vreau ca treaba să fie rapidă şi curată, Charlie. Am s-o trimit înăuntru. Am să-i spun să se ducă la toaleta doamnelor. Am să stau în spate, aşa ca să mă vezi, iar când iese de acolo, pleacă cu tine.

Charlie fu de acord şi Dylan închise telefonul. Se simţea de parcă i se ridicase o piatră de pe inimă. Acum mai avea pe cineva de partea lui, cineva care putea să aibă grijă de ea, dacă el cădea.

Tot ce trebuia să facă era să ajungă la Seattle.

— Da.

— L-am cunoscut pe Henry la universitatea din Denver, povestea Johanna. Un timp, chiar am stat împreună.

— Aţi stat împreună?

Dylan îi aruncă o privire, sceptică. Trecuseră prin Idaho, intrând în statul Washington pe şoseaua interstatală nr. 90 şi treceau prin Spokane.

— Am împărţit un apartament, explică ea sec. Dacă o să-l cunoşti vreodată pe Henry, o să înţelegi că era o relaţie bazată pe finanţe şi prietenie şi pe probleme de studiu. Eu funcţionez

mai bine dimineaţa iar Henry abia de poate privi ziua în faţă înainte de amiază. Aproape că nu ne vedeam unul cu altul.

— Dar acum sunteţi parteneri de afaceri, la firma Wayland şi Lane.

Lui Dylan îi plăcea să asculte povestea vieţii ei, despre Henry Wayland şi toate celelalte.

Nu-i plăcea ce-i aştepta. Să o părăsească avea să fie mai greu decât crezuse. Era tentat să încetinească, să mai aibă încă o zi, să mai fure o noapte, doar ca să o aibă alături de el câteva ore în plus.

— Da, spuse ea. Henry n-a plecat din Colorado, după şcoală. Eu nu mai aveam răbdare să mă întorc la Chicago, dar când m-am hotărât să fac o schimbare, mi-am amintit cât de mult îmi plăcuse acolo. Nu suntem parteneri de prea mult timp, aşa că mai avem unele probleme de clarificat. De pildă, secretara lui ar fi una dintre ele. Doamna Hunt mă urăşte şi a început să mă obosească treaba asta.

— Un pic de gelozie feminină? Ea îi aruncă un zâmbet.

— O grămadă de gelozie feminină. Ea e foarte… ă… acaparatoare.

— În legătură cu Henry?

— În legătură cu Henry şi în legătură cu dulapurile cu dosare şi cu manualele juridice şi cu telefonul şi cu creioanele şi cu vasul de cafea. Numeşte ceva şi ea îţi arată clar că fiecare obiect din birou are o îndelungată şi bogată istorie creată cu dragoste de ea pentru Henry. E acolo de multă vreme. Uneori, mă gândesc că de asta m-a chemat

Henry să vin la bord, ca să-i dea doamnei Hunt ceva la care să se gândească, în afară de el, ca să poată respira puţin.

Dacă Henry nu se putea descurca să-şi pună la punct secretara, putea să-l şteargă de pe lista posibililor parteneri. Zâmbi. ^

— De ce nu se descotoroseşte, pur şi simplu, de ea? De ce n-o dă afară? întrebă el. Trebuie să existe destule secretare bune prin preajmă.

— Da, dar probabil că niciuna nu i-ar lua acasă lenjeria la spălat de două ori pe săptămână şi nu i-ar călca o cămaşă.

Dylan scoase un râs scurt.

— Şi să-i aducă în fiecare zi masa de prânz în mici vase de plastic ce se pot pune la microunde, continuă ea, şi să-i cureţe portocalele de. partea albă.

— Mă păcăleşti, spuse el, uitându-se spre ea. Ea clătină din cap.

— Zic zău lui Dumnezeu. îi face chiar şi tartinele pentru ceaiul de dimineaţă şi întinde dulceaţă pe fiecare, până la margine. Am stat acolo şi m-am uitat cum face treaba asta, de parcă ar picta Capela Sixtină.

— Se pare că Henry şi-a angajat o mamă în loc de secretară.

— Nu. Ce a făcut Henry a fost să-şi angajeze mama drept secretară.

— Doamna Hunt este mama lui Henry? întrebă el, aruncându-i o privire neîncrezătoare.

— A fost căsătorită de câteva ori, după moartea tatălui lui Henry.

Ea îi zâmbi din nou.

Dylan râse, apoi se uită din nou la şosea şi râse iar.

— Henry pare a fi... Vocea lui se opri şi îi aruncă un zâmbet şmecheresc, încercând să găsească un cuvânt mai puţin ofensator decât cel pe care fusese gata să-l folosească. Pare a fi un neajutorat.

— Da, este, fu ea de acord din toată inima. Dar numai în afara tribunalului. Acolo e singurul loc unde poate mânui conflicte în viaţa lui şi acolo îi şi place să le aibă.

— E căsătorit?

— Doar cu golful. Golful este o religie, pentru Henry.

— Ei bine, fiecare are nevoie de ceva, spuse Dylan, cu un oftat, rostind serios fiecare cuvânt. Arătă înainte spre un restaurant cu mâncăruri preambalate. Vrei să ne oprim să luăm ceva de mâncare?

Johanna se uită şi oftă. Mâncaseră în acelaşi fel de două ori, cu o zi înainte, ceea ce era de două ori mai mult decât ar fi dorit ea.

— Nu, mulţumesc, eu nu vreau nimic. Dar tu poţi să iei ceva – deşi nu ştiu cum de mănânci chestiile astea.

— Merge repede şi uşor.

El ridică din umeri şi semnaliza ca să iasă din şoseaua interstatală.

— Mâncarea nu e foarte bună când merge repede şi uşor, zise ea.

— La fel şi sexul, mormăi el pe jumătate pentru sine, apoi schiţă un zâmbet. Iar între cele două, nu există competiţie. Aş fi preferat să-mi

petrec timpul pe care-l avem împreună făcând dragoste, în loc să mănânc de prânz.

Johanna nu putea găsi greşeli în raţionamentul lui. Un moment, ea crezu că el va mai spune ceva, dar el nu spuse şi ea nu-i îmboldi. Nu era nimic ce-şi puteau spune unul altuia. El nu voia să audă că ea nu vrea să meargă cu Charlie, indiferent ce făcuse Austin, iar ea nu voia să-l audă spunând din nou, nu.

El trase în parcajul restaurantului, dar în loc să se îndrepte spre ghişeul care aducea mâncarea la maşină, cum făcuse la mesele lor anterioare, el parcă.

— M-am gândit că, dacă intrăm înăuntru, poate vezi ceva care să-ţi placă, spuse el. Au salate. Dacă nu altceva, poate iei un lapte. Nu vreau să-ţi fie foame.

— O salată sună bine, zise ea, deşi avea îndoieli că va găsi o salată la restaurantul cu mâncăruri rapide. Totuşi, Dylan avea destule griji ca să nu-i mai adauge şi „ea altele. Pot să împrumut pieptenele tău?

Ca răspuns, el căută în sacul lui până găsi pieptenele, apoi băgă din nou sacul în ascunzătoarea lui de sub scaun.

Ea dădu repede de câteva ori cu pieptenele, în timp ce el ieşi înconjurând maşina până la uşa din partea ei. Să-şi treacă degetele prin păr, distrată, devenise un obicei al ei în ultimele două zile. Acum înţelegea de ce arătase el atât de sălbatic când îl văzuse prima oară în ascensorul din blocul ei.

— Tocmai terminase să-şi pună oarecare

ordine, dacă nu stil, în păr, când el deschise uşa. Ea vru să iasă, dar o sticlire în privirea lui o atenţiona că-şi schimbase brusc planurile. Se întoarse să-i blocheze calea, apăsându-i umărul cu o mână şi îndrumând-o înapoi în maşină.

— Îmi pare rău, doamnă consilier, dar plecăm. Vocea lui era obişnuită, la fel şi ţinuta, dar ochii spuneau altceva, li întâlniră privirea cu o intensitate pătrunzătoare.

— Apleacă-te şi deschide uşa mea, apoi rămâi aplecată.

Făcu ceea ce îi ceruse, fără să pună întrebări. El închise bine uşa în urma ei şi trecu prin spatele maşinii. Când intră înăuntru, întinse imediat mâna la firele de contact.

— E un bărbat în restaurant, explică el. Nu-mi place cum arată.

Ea se uită peste bord.

— Ce vrei să spui prin „cum arată”?

Soarele bătea în geamul restaurantului, făcând aproape imposibil să vezi ceva înăuntru. Ea putea să recunoască silueta unui bărbat printre alţii, dar, cu siguranţă, nu putea să-l vadă destul de bine ca să judece motivele pe care le avea de a se afla într-un restaurant de mâncăruri rapide, în partea de vest a oraşului Spokane.

— Nu pot să-ţi explic, zise el, dar în jocul acesta, senzaţia este un motiv suficient ca să fugi ca de dracu’. O să mai găsim vreun loc altundeva, pe drum, ca să mâncăm.

„Pe drum, undeva” s-a dovedit a fi peste o oră, o oră de tăcere în care încercările ei de a face conversaţie eşuaseră. Ea era îngrijorată pentru el.

De când plecaseră din Spokane, devenise tot mei nervos. Desigur, era şi ea puţin nervoasă când sărea peste o masă. Era nervoasă şi acum. Totuşi, avea sentimentul că problemele lui Dylan erau mai importante decât foamea.

— Mai e un loc din alea ale tale, cu hamburger, ceva mai departe. Ea arătă spre un anunţ de pe şosea şi citi cu glas tare îndrumările, cu tot mai multă speranţă în voce: „O luaţi pe lateral, apoi, după cinci sute de metri, la stingă, pe Stanton Avenue”.

— Cred că o să trecem de asta, zise el.

— Ştiu că ţi-e foame, zise ea, aplecându-şi capul în direcţia lui. Şi mie la fel şi nu mă deranjează să mănânc un hamburger cu cartofi prăjiţi.

— O să trebuiască să ne oprim să punem benzină, în curând. O să luăm ceva de acolo.

Se lăsă înapoi în scaun, oftând din greu, amin-tindu-şi de sandvişurile gata pregătite, vechi de o zi, din prima lor noapte. Se întreba dacă următoarea staţie de benzină cu magazin alimentar va avea mâncare mai bună sau mai rea.

Mai rea, fără îndoială, se gândi ea, starea ei de spirit înrăutăţindu-se la acest gând. Totuşi, se gândea mai mult la el, decât la gustul ei agresat. Nu-i plăcea să vadă nivelul lui de nutriţie scăzând mai jos decât era deja. El avea nevoie de o mâncare bună, de odihnă şi de îngrijire medicală.

Îşi reţinu un blestem de frustrare. Nu va ajunge nicăieri făcând apel la sentimentul lui de bunăstare personală.

— Dylan.

Ea îi rosti numele liniştit dar ferm, hotărâtă să-i capteze atenţia şi să i-o ţină până îşi va spune tirada şi va obţine nişte răspunsuri.

— Mai devreme, când am vorbit despre Henry, ai spus că fiecare are nevoie de ceva. Eu am nevoie să ştiu de ce ai tu nevoie. Ştiu că suntem în pericol. Înţeleg necesitatea de a fi atenţi. Dar nu înţeleg de ce situaţia noastră trebuie să excludă luarea în Considerare a nevoilor tale fundamentale. Trebuie să ne oprim la cabinetul unui doctor. Trebuie să iei antibiotice şi cred că ar trebui să iei medicamente care să-ţi uşureze durerea. Amândoi avem nevoie să mâncăm. În plus, sinceră să fiu, nu cred că o iluzie posibil paranoică este un motiv suficient ca noi doi să murim de foame pe autostrada interstatală.

Asta i-a fost tirada şi a căpătat al naibii de puţin în schimbul ei.

Ea acceptă tăcerea lui câţiva kilometri, aşteptând nerăbdătoare ca el să spună ceva.

— Dylan, începu ea din nou, când răbdarea ei se subţiase prea mult ca să mai reziste la greutatea tăcerii lui.

— În dimineaţa asta, o întrerupse e!, răbdarea lui fiind, de asemenea, la capăt, tu mi-ai uşurat durerea. Azi-dimineaţă arh crezut că te-am avut pe tine. Acum nu mai sunt atât de sigur.

— Ce vrea să însemne asta? întrebă ea, surprinsă. Mai sunt încă aici, nu-i aşa?

— Eşti aici, acum. Dar unde erai azi-dimineaţă, când m-am trezit?

Nu-i venea să creadă că asta îl mai preocupa încă de la Sppkane.

— M-am plimbat, ţi-am spus doar.

— Te-ai plimbat? El îi aruncă o privire rapidă. Sau l-ai sunat pe Henry din nou?

Ea rămase uluită în tăcere.

Dylan văzu durerea de pe faţa ei, dar nu-şi retrase acuzaţia. Se gândise intens în ultima oră şi niciunul dintre gânduri nu fusese bun. Bărbatul din restaurant de la Spokane îi declanşase instinctele de avertizare ca o alarmă de incendiu. El nu-i spusese, dar în afară de faptul că arăta ca o persoană care caută pe cineva, bărbatul i se păruse familiar. Dylan nu ar fi putut nicicum să spună cine putea fi, sau să-l identifice, dar avusese un sentiment clar de familiaritate. Era o informaţie pe care o tot analiza al naibii. Răpirea de persoană era un delict.federal, aşa că era posibil să fi întâlnit sau să fi avut de-a face cu cineva care să fi fost pus să se ocupe de cazul Johannei. Sau poate doar comportarea precaută, cercetătoare, a bărbatului îi fusese familiară. Dylan nu ştia.

Ştia însă că Johanna îl sunase pe Henry de două ori înainte şi că avusese suficient timp să-l sune pe partenerul ei în dimineaţa aceea. Fără să vrea, îşi crease obiceiul de a mânca într-un anumit restaurant cu mâncăruri rapide. Ea putea să-i fi spus lui Henry unde mâncaseră cu o zi înainte şi să-i sugereze că vor mânca din nou într-un loc asemănător. Federalii puteau să fi ales câteva restaurante între Spokane şi Seattle. Austin putea să fi obţinut informaţia şi să fi ales şi el câteva locuri.

Aşadar, el avea o idee fixă. Era paranoic. Cine

avea dreptate?

— N-am sunat la telefon’azi-dimineaţă, spuse ea, furia fierbând aproape de suprafaţă, dar tu ai sunat.

El îi aruncă o privire de piatră. Nu, se gândi el. Nu era chiar atât de paranoic. Nu încă. Dacă Charlie l-ar fi vrut mort, ar fi avut suficiente şanse s-o facă în cei cinci ani cât au fost împreună.

Ultimele ore până la Seattle au fost cele mai lungi ore din viaţa Johannei. Ea credea că nu se vor mai sfârşi niciodată, deşi se ruga să se termine. Nu era niciun câştig.

Dylan o rănise într-un mod în care numai o persoană pe care o iubea putea să o rănească.

Acesta era un alt fapt pe care nu voia să-l primească în faţă, împreună cu acela că el gândea că-l trădase, în cele din urmă, şi cu disperarea ei de a nu voi să-l părăsească.

Îi argumentase de două sau de trei ori, încercând să-l facă să înţeleagă. El nu voise să se certe iar ea nu rămăsese cu altceva decât cu o apărare ce nu-i servea decât ei şi cu propriile ei iluzii paranoice. Dacă Dylan îşi imaginase pericolul în persoana bărbatului din restaurant, asta era un lucru. Dar dacă Charles devenise rău, atunci ei intrau într-o cursă din care nu puteau spera să scape vii.

— Dylan, trebuie să asculţi ce-ţi spun. Ajunsese din nou să se roage, dar de data asta mândria ei nu era implicată. Nu mă duc cu Charlie, indiferent ce ai spune, aşa că nu ai niciun motiv să mai conduci în continuare. Putem să ne întoarcem şi să ne ascundem în altă parte, până

ne facem un alt plan.

— Nu, nu putem.

El nu părea foarte sigur pe el, aşa că ea continuă.

— Trebuie. Nu-ţi dau posibilitatea de alegere. Eu nu mă duc cu Charlie. Am motive să cred că el a fost cel care a transmis informaţia, fie lui Austin, fie Biroului Federal. Nu ştiu, dar…

— Austin? Se întoarse spre ea. Crezi că Charlie

Holter lucrează pentru Austin? Ştii ce spui? Am avut încredere în Charlie cu viaţa mea şi nu m-a abandonat niciodată.

— Analizez posibilităţile, asta-i tot.

Pentru prima dată în ziua aceea, văzu umezeală pe fruntea lui. Ea îi atinse braţul şi chiar prin cămaşă simţi că arde.

— Eşti bolnav.

Ea şopti cuvintele, şocată. Când îl privi cu mai multă atenţie, o străbătu un val de vinovăţie. Fusese atât de preocupată de durerea şi de furia ei, încât nu văzuse cât de brusc se prăbuşea. Fusese bine în urmă cu o oră, când se opriseră pentru benzină, era sigură de asta. Dar acum nu mai era bine.

Pielea de sub ochi îi era albăstrie şi cu pete. Un fir subţire de transpiraţie îi aluneca pe lângă linia părului înnegrindu-i perciunii.

— Trebuie să ne oprim, insistă ea, uitându-se înainte la oraşul de la orizont, de parcă ar fi apărut un sanatoriu. Singura lumină în noaptea oraşului Seattle era Acul Spaţial.

— Dacă mă opresc acum, vom fi morţi

amândoi, spuse el. Singura şansă pe care o ai este să te duci cu Charlie, iar singura şansă pe care o am eu este să am grijă de tine. Trebuie să te las, Johanna, altfel nu mai trăiesc peste noapte.

Altfel spus, ea nu mai avea de ales.

— Nu poţi să mă laşi aşa, pur şi simplu, într-un bar undeva, fără să-mi spui când te voi vedea din nou, sau cum pot să te găsesc.

Ştia că asta suna a femeie disperată, gata să fie abandonată – şi chiar aşa era – clar nu putea face nimic în privinţa asta.

Dylan ştia că o putea lăsa fără nicio vorbă. Ştia că trebuia să facă doar atât.

— Am să te sun când lucrurile au să se mai liniştească.

Nu era prea mult, dar era tot ce-i putea da. Nu era însă destul.

— Mincinosule.

Vorba veni blând spre el, din partea opusă a maşinii.

El întoarse capul şi o văzu cu ochii închişi, văzu lacrima care aluneca de sub genele ei.

Mâinile i se strânseră pe volan. Înjură în sinea lui şi mâinile i se încleştară şi mai tare. Se gândise că putea ieşi din scenă cu o faptă bună. Se gândise că putea, pur şi simplu, să-i salveze viaţa şi să uite astfel toate regretele sale din ultimii ani.

Cât de prost fusese.

Dylan se învârti în jurul blocului, de două ori, mergând încet, de la First Avenue la. strada Pike şi înapoi, căutând motive să fie mai iritat decât era deja. Găsi destule, de la becul stins din colţul

străzii, care forma un strat în plus de umbră la intrarea barului, la grupul de trei bărbaţi îmbrăcaţi obişnuit care se plimbau pe trotuar, şi la maşina de poliţie trasă la bordură.

Scena arăta ca o capcană perfectă, sau ca o seară tipică în Seattle. Parcă maşina în spaţiul liber din spatele maşinii de poliţie, când aceasta se deschise. Poliţiştii nu erau să împuşte o femeie şi era de presupus că împuşcă pe oricine ar încerca să facă acest lucru. Asta era tot ce putea face.

— Când intrăm, eu am să stau la uşă, îi spuse el Johannei. Te duci la toaleta doamnelor. Când ieşi afară de acolo, dacă Charlie nu-i acolo, te aşezi la bar şi aştepţi. O să te găsească el. Se ridică de pe scaun şi scoase nişte hârtii din buzunarul din faţă. Uite trei sute de dolari, la-ţi ceva de băut.

— Nu mă jigni. Te rog.

Vocea ei cât se poate de rece îl zgudui în suflet. Ceea ce gândea ea nu era prea departe de ţintă. El voia într-adevăr să-i dea ceva în schimb, pentru ceea ce îi dăduse ea, dar nu bani şi nu pentru sex.

— Trei sute de dolari nu mi-ar cumpăra nici măcar o privire de la tine şi o ştim amândoi, doamnă consilier, zise el. Asta-i pentru că ai avut grijă de mine, pentru că ăsta-i singurul mod în care pot avea grijă de tine după ce voi ieşi din acest bar şi că e al naibii de puţin. Dacă se iveşte vreo problemă, o să-ţi poţi lua un taxi şi o cameră în cel mai bun hotel din Seattle. Vrei un revolver?

— Da, zise Johanna, luptându-se cu furia şi cu

lacrimile şi încercând să nu tremure atât de tare încât să observe el.

— Ştii să-l foloseşti?

— Am tras o dată la farfurii cu puşca de vânătoare.

— Atunci ai folosit una cu ghinturi, o corectă el blând, iar ea simţi cum i se duce orice urmă de calm aparent.

— Bine, atunci recunosc, nu ştiu niciun afurisit de lucru despre revolvere, decât că au un trăgaci şi că asta e partea de care trag când sunt pregătită.

— Nu tragi de trăgaci, îl apeşi. Iar dacă aştepţi să fii pregătită, vei fi, probabil, moartă.

— Scuză-mă, spuse ea cu o voce încordată. Dar dacă aş fi ştiut că va fi un examen despre armele de foc, la sfârşitul răpirii, zău că aş fi studiat pentru el.

Dylan scoase două revolvere din sacul de molton şi le încarcă, înjurând încet şi vehement. Lucrurile nu mergeau bine. Nu mergeau deloc bine.

Când termină de încărcat, îi dădu ei unul dintre revolvere, iar pe celălalt îl puse la betelie, sub cămaşă.

— Pune-I într-un buzunar al pardesiului. Dacă devii nervoasă, fie că îmbraci pardesiul şi pui mâna în buzunar, fie că ţii pardesiul pe braţ şi mâna în buzunar. Asigură-te doar că ţii bine revolverul şi că e îndreptat în direcţia bună, înainte de a apăsa pe trăgaci.

Ea luă arma fără comentariu şi făcu aşa cum îi spusese, punându-l în buzunarul pardesiului.

Era momentul să-şi ia rămas bun, gândi Dylan. Nu vor mai avea timp, odată intraţi în bar. Dar nu ştia ce să-i spună şi ce să lase pe dinafară. Totul mersese atât de prost pentru el în ultimele săptămâni, ba chiar în ultimele luni, chiar de la plecarea lui Charlie. Când Austin hotărâse eliminarea Johannei Lane, Dylan simţise că îi dispare rostul vieţii. El sugerase un alt mod de a fi tratată, dar Austin fusese de neclintit şi se întrebase cu glas tare dacă cel mai bun om al lui era sau nu capabil de această treabă. Mai erau şi alţii care căutau să ajungă mai sus.

Dylan îl asigurase că nu avea scrupule. îi spusese lui Austin că era singurul care nu avea să rateze. îi atrăsese atenţia să nu aducă ajutoare din afară, neimplicate. Pe scurt, doar că nu se rugase de Austin să-l lase să aibă ocazia să o ucidă pe Johanna Lane. Amintirea îi lăsa încă un gust curios în gură. Scena fusese suprarealistă. După ce se terminase, nu-i mai rămăsese nimic decât imaginea agenţilor morţi, atârnând ca nişte albatroşi în jurul gâtului lui, şi Johnny Rechinul care îl chinuise tot drumul până la Lincoln, vorbindu-i despre cuţitul lui şi despre distracţia pe care •• puteau avea cu o bucăţică bună ca domnişoara Lane.

E o minune că nenorocitul supravieţuise tot drumul, până în Nebraska.

Dylan se uită spre Johanna dar ea nu privea spre el. Unghiul bărbiei ei îi spunea că nici nu o va face, dar nu avea nicio urmă de violenţă, iar el era mândru de asta.

Scoase un oftat greu şi se uită din nou la

maşina de poliţie parcată în faţa lor. Dacă voia să-şi ia rămas bun, rămânea singur şi, de fapt, nu avea puterea pentru aşa ceva. După ce va părăsi barul, va trebui să iasă mult în afara oraşului, îndreptându-se spre sud, după cum decisese. II va suna pe Austin şi îl va aştepta la Portland. Mâine, pe vremea asta, totul va fi terminat, într-un fel sau altul, iar asta nu-i permitea să-i ofere prea mult printr-un rămas bun sau orice altceva.

— Bun. Să mergem, spuse el, urmându-şi reacţia instinctuală care îi spunea să treacă peste lacrimi şi, pur şi simplu, să termine treaba pe care o avea de făcut.

Ieşiră din maşină şi parcurseră o distanţă de o jumătate de bloc spre bar. Cu fiecare pas pe care-l făcea, se simţea mai rău. Ea scotea mereu acele mici sunete care-l sfâşiau. Sunete blânde din gât, de parcă se lupta să nu se prăbuşească, Iar braţul ei tremura în strânsoarea lui.

— Va trebui să te străduieşti mai mult decât atât, domnişoară Lane.

O strânse mai mult, încercând să-i dea puterea pe care el nu o avea.

— Charlie are cincizeci şi doi de ani, are un metru optzeci şi cinci, peste nouăzeci de kilograme, cea mai mare parte în burta de bere pe care şi-o întreţine cu bere Red Hook, de când s-a mutat la Seattle. Păr scurt, castaniu, puţin ondulat; ochi albaştri, faţa rotundă. Arată ca un unchi. Nu poartă ochelari, dar poartă întotdeauna mantaua cu monogramă. Pe ea scrie: „Excursii de pescuit Holder, căpitan Charlie Holder”. Ăsta-i semnul tău cel mai clar.

Obţinu de la ea un râs tremurat şi simţi cum i se luminează starea de spirit cu un milimetru. Vor trece şi prin asta.

O trase mai aproape, lângă el, când ajunseră la uşă, şi îşi permise să-şi pună braţul în jurul taliei ei. Spera să-i prindă privirea şi să-i arunce o uitătură plină de înţeles, oricare ar fi fost acesta, dar ea îl refuză din nou.

Barul era plin până la refuz, chiar şi locurile în picioare fiind ocupate. Fumul de ţigară atârna ca o ceaţă peste separeuri şi mese. Barul era făcut din tec vechi şi alamă pătată, şi avea o formă de navă. Cercetă sala, lăsându-şi privirea să alunece peste mulţime, căutând probleme şi negăsind nimic. îl zări pe Charlie. Bărbatul mai vârstnic îi făcu un semn cât se poate de mic din cap şi îşi mută privirea la barman. Treaba se făcuse.

— Toaletele sunt la capătul barului, spuse el. Ea dădu din cap şi se îndepărtă de el.

Dacă s-ar fi uitat la el doar o dată, ar fi putut s-o lase să plece. Totuşi nu făcu asta şi el îşi pierdu controlul.

— La naiba, Johanna. O trase înapoi în braţele lui, obligând-o să-i întâlnească privirea.

— Te iubesc. Trebuie să ştii asta.

Apoi o sărută, o dată, scurt şi dulce, gustând-o ultima dată.

Johanna nu-l putea vedea printre lacrimi, când el îi dădu drumul. Nu voia să-l vadă. Întreaga situaţie era prea îngrozitoare. El o lăsa, o lăsa ca să poată muri şi nu era nimic de făcut.

Un aer rece îi trecu pe faţă când uşa se închise în urma lui, spunându-i că plecase. Ea îşi

cuprinse faţa în mâini şi lăsă lacrimile să curgă. Şi eu te iubesc, Dylan Jones, se gândi ea. Şi eu te iubesc.

Înălţă capul. îşi şterse lacrimile şi se uită peste mulţimea de oameni spre toaletele din capătul opus al barului. Nu-l cunoştea pe Charlie Holter şi nu era sigură că avea încredere în el, dar era singura şansă pe care o avea Dylan. Dacă era cu adevărat prietenul lui Dylan.

Ţinând aproape de corp pardesiul, îşi făcu drum şi ocoli oamenii care râdeau şi beau. Când ajunse la toaleta doamnelor intră înăuntru, inspiră şi ieşi din nou afară.

Hai, Chariie. Vino. N-avem toată noaptea la dispoziţie.

Se mişcă din nou prin sală, cercetând chipurile din jurul ei, concentrându-se asupra bărbaţilor de la bar. În momentul când puse ochii pe el, înţelese că găsise pe cine căuta.

El întoarse capul când ea se apropie.

— Bună, domnule Holter, spuse ea. El îi zâmbi larg.

— Bună! îmi pare bine că te văd.

El o bătu uşor pe spate cu un gest prietenesc, pe care Johanna nu-l găsi prea liniştitor.

— Trietenul nostru are necazuri, zise ea. Are nevoie de ajutor.

— Pentru asta sunt aici, spuse Chariie.

— Atunci, să mergem: Ea îi dădu deoparte mâna de pe umăr şi o porni spre uşă, dar mâna lui reveni pe umărul ei.

— Cred că ar trebui să aşteptăm, zise el.

Ea se întoarse şi se uita la el cu toată

autoritatea de care era în stare.

— Dacă o să aşteptăm, o să fie plecat deja.

— Ăsta era planul lui, se opuse Charlie, blând.

— El are nevoie de ajutor acum, nu mâine.

— Dylan poate să aibă grijă singur de el.

■ – Nu de data asta. E rănit, îi spuse ea. A pierdut o grămadă de sânge în ultimele câteva zile. Nu e prea puternic.

Charlie păru că se gândeşte un moment, ochii lui albaştri analizând-o pe ea şi ceea ce spusese.

— Bine, zise el după un moment. Ai câştigat. Johanna se îndreptă spre uşă, rugându-se să nu ajungă prea târziu, dar când ieşi afară, primul lucru pe care-l văzu fu o maşină care parca în locul în care fusese maşina cenuşie. Dylan plecase.

Dylan îi urmări pe Johanna şi pe Charlie ieşind din bar, şi văzu îngrijorarea de pe chipul ei când îşi dădu seama că el plecase. Nu era sigur de ce îi urmărise, dar privind-o, îl făcu să se gândească la faptul că nu fusese cea mai bună idee. Nu dorise niciodată să-i producă vreo durere.

El mutase maşina pe strada laterală cea mai apropiată de bar, unde întunericul era mai puternic. Maşina era în ralanti, va pleca de îndată ce va fi sigur că ea şi Charlie s-au întâlnit.

Ei bine, era sigur, şi totuşi, nu-i venea să plece. Voia să-i urmărească, dar numai faptul că în felul ăsta măreşte pericolul ce o ameninţa, în loc să-l micşoreze, îl reţinu să nu meargă după ea.

Ea şi Charlie dădură colţul spre strada unde parcase şi o luară în jos, spre piaţă. Dylan ar fi

plecat atunci dacă n-ar fi fost bărbatul care a ieşit din bar după ei, Rodrigo, cea mai nouă stea în urcare a lui Austin, cu părul lui negru dat peste cap, cu costum negru la două rânduri, strâns pe corp.

Gura lui Dylan se uscase prea tare ca să înjure. În acelaşi moment, ceva rece, metalic, îl apăsă pe ceafă.

— Austin e foarte dezamăgit de tine, Dane, spuse un bărbat din scaunul din spate al maşinii, şi ai de dat socoteală pentru ceea ce ai scos din ascensorul ăla din Boulder. Vreau să o iei spre nord pe şoseaua 1-5.

— Bună, Jay, spuse Dylan, străduindu-se să nu-şi arate teama în voce.

Charlie o avea deci pe Johanna şi Charlie lucra, pe cât se vede, pentru Austin. Era de necrezut, dar adevărul îl împungea în ceafă. Dacă nu era Johanna, l-ar fi lăsat pe Jay să-l răpună. Charlie Holter devenise rău. Nu mai rămăsese nimeni în care să ai încredere în lume.

— Să nu crezi că-|i vine vreun ajutor, zise Jay. îl am pe prietenul tău.

Dylan nu ştia despre cine vorbeşte. El o mai putea vedea încă pe Johanna mergând în josul dealului cu Charlie alături, urmaţi de Rodrigo. Şi Austin era acolo undeva, afară, dar Austin nu era prieten.

— Unde mergem, Jay? întrebă el, scoţând maşina din parcare cu _o mână, în timp ce cu cealaltă scoase revolverul de sub cămaşă.

— M-am gândit să ne îndreptăm spre Canada; ieşi din oraş spre vreun sat. Poate o să ne plimbăm

cu un feribot…

Cincisprezece centimetri de capitonaj au înăbuşit zgomotul împuşcăturii. Jay se prăbuşi în scaun. Dylan băgă din nou maşina în parcare şi deconecta firele cu o singură mişcare.

Ignorându-I pe Jay, el trase în sus sacul de molton şi scoase puşca, o cutie cu gloanţe şi o bandă de rezervă. Trebuia să ajungă la Johanna, iar pentru asta trebuia să-l înlăture din cale pe Rodrigo şi pe Charlie.

Charlie. Şocul îl amorţea.

El ieşi din maşină şi merse prin mijlocul străzii, aproape un bloc întreg, în spatele vânatului, dându-se mai aproape de şirul de maşini parcate. Trebuia să se mişte repede. Chariie şi Johanna intrau deja în piaţa din strada Pike şi tot ce-şi amintea Dylan despre locul acela era cât de uşor te puteai pierde acolo. Piaţa era închisă la ora aceea de noapte, în afară de câteva restaurante, ceea ce însemna doar găuri mai întunecate şi mai multe ascunzători.

Ar fi preferat să-i ţină pe toţi la loc deschis, dar singurul avantaj pe care-l avea era că ei credeau că Jay îl scotea afară din oraş, cu revolverul în ceafă.

Rodrigo trebuia scos din joc primul şi repede.

Dylan se menţinea pe partea lui, pe lângă maşini parcate, stând ghemuit şi mişcându-se repede. Trupul lui îi spunea că nu va uita şi nu-i va ierta niciodată această pedeapsă.

Chariie şi Johanna dispărură în piaţă şi Dylan făcu mişcarea spre Rodrigo, venind în spatele lui şi făcându-l să cadă în genunchi cu o lovitură de

picior bine plasată. Dylan îl lăsă să cadă apoi veni într-o parte cu puşca în dreptul urechii lui.

— Câţi oameni are Austin cu el, mormăi el, urmărindu-l pe bărbat cu atenţie, în timp ce ridica revolverul lui Rodrigo.

— Cinci. Cuvântul fu doar ca un gâfâit urmat de o înjurătură distinctă. Cred că mi-ai deplasat genunchiul, Jones.

Folosirea acestui nume îl făcu pe Dylan să se ridice brusc. Rodrigo îl cunoscuse doar ca Dane Erickson.

— Cinci, cu tine şi Charlie? întrebă el.

— Cinci, incluzându-i pe Charlie şi Jay, pe care Tom trebuie să-l fi înlăturat, altfel tu n-ai fi aici.

— Eu l-am luat pe Jay, spuse Dylan, iar în maşina mea nu era nimeni cu numele Tom.

Rodrigo înjură din nou, zăcând pe trotuar şi strâmbându-se.

— Deci Jay l-a eliminat pe Tom, tu l-ai eliminat pe Jay, Charlie a luat-o pe Johanna' Lane şi tu m-ai luat pe mine, fiu de căţea, dar eu sunt de partea ta, aşa că nu mă număra, doar dacă vrei să mă elimini şi să explici asta lui Watkins mai ţârziu.

Un alt nume, Watkins. Dylan se ciocnise cu şeful lui de birou de mai multe ori decât voia să-şi amintească şi întotdeauna în detrimentul său.

— Eşti din FBI? îl întrebă pe Rodrigo. Bărbatul aprobă din cap.

— Charlie s-a făcut băiat rău. Nimeni nu ştia dacă tu n-ai trecut de partea cealaltă. Aşa că m-au trimis pe mine să te urmăresc şi să fiu al naibii dacă îmi puteam da seama. Când ai luat-o pe

Johanna Lane, am fost siguri că ai să duci la îndeplinire angajamentul de a o omorî. Apoi, Austin l-a găsit pe Johnny Shepherd şi atunci am ştiut că ai nevoie de ajutor. Rodrigo se uită în sus la el. E greu să fii ajutat, Jones.

— Unde aşteaptă Austin?

— La poalele dealului, mormăi Rodrigo. Într-o parcare, dincolo de chei.

— Poţi să mergi?

Drept răspuns, Rodrigo se ridică, o treabă dificilă, care îi mâncă timp lui Dylan.

— Nu trebuie să te îngrijorezi de Austin, mormăi Rodrigo, abia reuşind să se ţină pe picioare. Avem zece agenţi care îl acoperă pe el. Planul era ca eu, cu sprijinul lui Tom să-i aduc pe Charlie şi pe Johanna, după ce se va asigura că tu eşti în siguranţă. Problema acum e că Charlie o are încă pe femeie, iar eu cu tine ne pierdem vremea pe deal.

Dylan îi aruncă revolverul.

— Sprijină-mă dacă poţi, spuse el, apoi plecă după Charlie.

Neliniştea Johannei se transformă în neîncredere cu fiecare pas pe care-l făceau mai adânc în labirintul pieţii din strada Pike. Când şi-au dat seama prima dată că Dylan plecase deja, Charlie îi spusese imediat că el ştia unde s-ar duce fostul lui partener, mai ales dacă era rănit. Aveau o şansă să-l găsească.

Dar Johannei nu i-a plăcut faptul că Char-lie Holter îşi parcase maşina atât de departe de locul întâlnirii. Se scuzase mult, explicând dificultatea de a găsi un loc bun de parcare pe First Avenue la

orice oră din zi sau din noapte. Parcarea de jos, din strada Pike, nu e atât de mult folosită, îi zise el, pentru că lumea nu voia să urce scările care urcau şerpuind dealul lung.

Avea sens, un sens perfect, dar ea nu credea niciun cuvânt. Charlie avea răspuns la toate şi vorbea prea mult.

Ea se opri brusc, toată încrederea ei fiind concentrată asupra revolverului pe care-l avea în palmă, ascuns în buzunarul pardesiului, care era un loc al naibii'de prost pentru a-i oferi deplină încredere.

— Mă întorc înapoi sus pe deal, domnule Holter. Dacă îl găseşti pe Dylan unde crezi că este, spune-i că îl aştept în locul pe care l-am stabilit.

El o privi un moment, cu un zâmbet nesigur.

— Dylan vrea să te protejez, domnişoară Lane. Nu pot face asta dacă pleci de aici.

— Mă pot apăra şi singură foarte bine.

Era o minciună. Nu era liniştită. Era un ghem de nervi.

— Nu pot să te las să pleci, zise el, şi nervozitatea ei se transformă în panică.

— Nu-ţi dau posibilitatea de a alege. Ea scoase revolverul şi se îndepărtă de el, asigurându-se că revolverul era îndreptat în direcţia cea bună. Chiar dacă se dovedea că Charlie Holter era un sfânt, ea ştia că lua decizia cea mai bună pentru ea. Intuiţia ei o luase razna, cu toate emoţiile din ultimele două zile, dar nu-i plăcea Charlie şi nu voia să se ducă nicăieri cu el. Dacă ar fi stat pe gânduri doar un minut mai mult, în loc să încerce şansa de a-l găsi pe Dylan, n-ar fi

coborât dealul cu el şi n-ar fi intrat într-o piaţă pustie.

— Ei bine, domnişoară Lane, nici eu nu-ţi dau posibilitatea de a alege. El îndreptă un revolver spre ea şi ea înţelese că nu era un sfânt.

Stăteau nemişcaţi unul în faţa celuilalt, până când apăru Dylan.

— Lasă-I jos, Charlie.

— Dylan! Charlie zâmbi, dar nu lăsă jos revolverul. Spune-i femeii să se calmeze, vrei?

— E avocată, Charlie. Nu ştie să se calmeze.

Johanna nu se uită la Dylan. Se uita la revolverul lui Charlie, întrebându-se ce s-ar întâmpla dacă ea ar apăsa pe trăgaci şi nu l-ar nimeri. Cine va fi rănit? Cine va muri, ea sau Dylan?

— N-are rost, Dylan, zise Charlie.

— Ştiu despre Austin, replică Dylan. Ştiu că ai părăsit Biroul federal ca să lucrezi pentru el. Ar fi trebuit să-mi închipui că nu puteai să-ţi cumperi vasul de pescuit cu cât te plătea guvernul, mai ales în stilul în care cheltuieşti tu banii.

— Ieşi de aici, Dylan. Pleacă. Charlie făcu un gest cu mâna liberă. Am o înţelegere doar pentru femeie, nu pentru tine. Noi am fost prea mult timp împreună, parteneri.

— La naiba, Charlie. Ştiu că lucrurile nu merg aşa.

Zgomotul îndepărtat al unor oameni care alergau pe scări le oferi tuturor o pauză.

— Pleacă de aici, Dylan! ţipă Charlie. Ţi-am salvat de prea multe ori viaţa, ca să te văd murind în noaptea” asta! Pleacă!

Dylan nu se mişcă, iar Johanna ştiu că timpul se scursese. Mâinile tremurându-i incon-trolabil, apăsă pe trăgaci şi lovi la un kilometru de Charlie.

El se răsuci spre ea, cu revolverul ridicat şi Dylan îl împuşcă. Doi bărbaţi apărură de la scară, tocmai când ea fu apucată şi trasă în jos de la spate. Îşi întoarse trupul să-şi vadă atacatorul şi teama o cuprinse când îl văzu. Părul negru era dat pe spate şi avea o faţă de latino-american, şi tot ce putea gândi era că arăta ca cineva de la un cartel Columbian, una dintre legăturile societăţii Morrow Warner, menţionată în ziarele de duminică.

Cu mare dificultate, el o trase în spatele unui stand de lemn. Ea se luptă cu el, tot drumul, până ce el reuşi să o ţină sub el şi să-i arate identitatea.

— FBI, domnişoacă Lane. Stai ascunsă.

Piaţa răsuna ca o galerie de tir, de partea cealaltă a standului. Inima îi bătea furioasă. Nu voia să stea ascunsă. Trebuia să ştie ce se întâmpla cu Dylan.

Explozia puştii îi spuse unde era. În clipa următoare era aproape peste ea, când se strecură în spaţiul dintre standuri.

— Sunt prea mulţi acolo afară, spuse el vorbindu-i agentului FBI care încă o mai ţinea, întăririle noastre au venit, dar nu ştiu care sunt tipii cei răi şi care sunt cei buni. Mă duc după Austin.

— Dylan, nu! Ea se întinse după el, dar bărbatul care o ţinea de braţ nu-i dădu nicio şansă. Dylan se strecură de lângă ea, alergând pe scări. Aproape că reuşi.

—----- (’ 249 ~)-----■

Într-o secundă, controla situaţia, iar în următoarea fu lovit dintr-o parte de un glonte. Ea se ridică în picioare încet, îngrozită, urmărindu-l cum cădea, şi cădea la nesfârşit în jos, pe scări, până nu se mai văzu.

— Dylllan! urlă ea. Dyllaaan!

— Nu a existat niciodată un Dylan Jones, domnişoară Lane, după cum v-am mai spus în numeroase rânduri. Bărbatul pe care l-aţi cunoscut era Dane Erickson şi e mort. Şeful, Watkins, era la fel de politicos ca întotdeauna, rece ca gheaţa. Faptul că vă interesaţi de această chestiune nu vă va duce nicăieri. Eu aş crede că ar trebui să vă simţiţi uşurată că bărbatul care v-a răpit a dispărut.

Johanna ştia că a dispărut. Era „dispărut” de două luni şi jumătate. Dar ea nu credea că murise. Austin Bridgeman era mort, deşi relatarea apărută în ziare în privinţa trecerii lui în nefiinţă nu corespundea cu faptele pe care le ştia Johanna. Charlie Hoiter era mort, împuşcat de un bărbat care avusese o încredere mare în el şi care fusese trădat; îl împuşcase ca să-i salveze ei viaţa.

Dar un bărbat care nu existase niciodată nu putea să moară. Asta era greşeala în raţionamentul lor, sau un semn că ea avea mintea deranjată, în majoritatea zilelor, nu ştia care e adevărul.

Îi simţea lipsa cu o durere care o părăsea doar în vis. îşi continuase viaţa petrecând lungi sfârşituri de săptămână cu părinţii la Chicago, iar celelalte ’patru zile în birourile redecorate Wayland şi Lane şi în apartamentul ei din Boulder.

Nu era sigură de ce tot revenea la Chicago, în afară de a-l tot chinui pe şeful FBI, Watkins, şi ca să-şi amintească cum te simţi când eşti în siguranţă.

Se îndrăgostise în vest şi, după un nou sfârşit de săptămână, când încercase să se retragă din nou în burta mamei, ea hotărî că era timpul să se întoarcă acasă definitiv şi să nu se mai sprijine pe mama şi pe tatăl ei ca pe o cârjă câte trei zile, în fiecare săptămână.

— Asta e o nebunie, Johanna, spuse Henry, umblând după ea prin birou, mototolind în mâ-nă fila de calendar cu întâlnirile din ziua aceea. Nu poţi să-l aduci pe omul ăla aici. Toată lumea o să creadă că eşti implicată în ceva necurat.

Călătoria pe câmpie, înapoi în Colorado, începuse să-i dea senzaţia unui drum prin oraş, căci îl făcuse de atâtea ori, din august încoace! Se apropiau sărbătorile şi'avea să încerce să nu mai călătorească până la sosirea lor. Nu sărbătorise cu Dylan niciodată Ziua Recunoştinţei, sau Crăciunul, aşa încât acest anotimp nu trebuia să-i aducă şi mai multă tristeţe. Era greu. Simţea tristeţea pătrunzând-o cu fiecare zi care trecea.

El îi spusese să nu-l uite şi, uneori, în toiul nopţii, era disperată că nu-l va putea uita niciodată. Timpul lor petrecut împreună fusese prea intens, plecarea lui fusese prea bruscă, prea enigmatică.

„Te iubesc, Johanna. Trebuie să ştii asta".

O ştia şi îi frângea inima. Nu-l putea uita. Nu-i putea da drumul. Tot ce putea face era să-l găsească.

— Sunt implicată în ceva necurat, spuse ea, ignorând expresia dureroasă pe care vorbele ei o provocaseră pe faţa partenerului ei. E vorba de un bărbat care mi-a salvat viaţa, fie că a murit, fie că a dispărut, şi nimănui nu-i pasă, în afară de mine. Nu poate fi ceva mai necurat decât asta, Henry.

— Ştiu ce vrei să spui.

El aruncă foaia mototolită în coşul de hârtii, apoi se gândi mai bine la această acţiune.

— Dacă-I aduci aici pe Albert Nathan, e o afacere proastă. Nu arată bine. El se aplecă să scoată foaia, dar nu avu noroc s-o mai găsească. După ce scoase afară câteva hârtii, înjură şi se aşeză în genunchi să caute mai bine în coş.

— Domnul Nathan este un furnizor de informaţii. Nu este un delicvent.

— Doar pentru că nu a fost prins. Găsind hârtia recalcitrantă, el se ridică şi o întinse pe biroul ei, netezind-o cu mâna. E doar o chestiune de semantică.

— Suntem avocaţi, Henry, spuse ea sec, întotdeauna e o problemă de semantică.

Folosind un creion de pe masa ei, el începu să înnegrească metodic cuvintele care detaliau întâlnirea ei de la ora două.

— Mă duc să pun asta înapoi pe biroul doamnei Hunt, în carnetul de întâlniri. Am să fiu în

— Femeia e teribil de insistentă, îi spuse biroul meu când vine domnul Nathan şi voi rămâne acolo până după ce pleacă el. Mama mea va lucra cu mine la ora respectivă.

— Cred că asta e o idee bună, Henry.

Ea se uită la el cum scrie pe pagina de întâlniri, apoi îşi ridică ochii spre cer. Uneori nu se înţelegea pe ea însăşi. Cum putuse oare să-l aleagă pe Henry Wayland ca pe cel mai bun prieten şi partener, ca apoi să se ducă şi să se îndrăgostească de un bărbat ca Dylan Jones?

Două săptămâni mai târziu, singura întrebare pe care şi-o punea era cât timp va mai încerca, înainte de a accepta adevărul. Investigaţiile foarte neortodoxe şi, probabil, ilegale ale domnului Nathan au descoperit cinci bărbaţi Dylan Jones, dintre care niciunul nu fusese Dylan Jones al ei.

Mai descoperise că agentul FBI de la faţa locului fusese transferat la un departament nordic, în Washington D.C.

Era mai mult decât i-ar fi spus vreodată Watkins, dar nu era ceea ce dorise să ştie. Voia să ştie unde era Dylan, viu sau mort. Trebuia să ştie.

Watkins bărbatului din faţa lui.

— Ce face senatorul?

— O să iasă din asta întreg, dacă acel Comitet pentru etică hotărăşte să nu întreprindă nimic. Watkins râse, un râs deliberat, prefăcut. Dacă aş fi un parior, aş pune pariu că va ieşi întreg şi, probabil, se va bucura încă mulţi ani de servicii continue aduse poporului american, cu excepţia acelor cetăţeni pe care ni i-a dat să-i răstignim pe crucea lui Bridgeman.

— Ea totuşi nu e amestecată, nu-i aşa?

— Vrei să spui, Johanna Lane? întrebă Watkins.

— Ştii despre cine vorbesc.

Watkins îşi lăsă privirea în jos un moment,

înainte de a întâlni ochii celuilalt bărbat.

— Dacă tot ce mi-ai spus corespunde, ea e acasă, liberă. Dar o să te coste slujba ta.

Acum veni rândul bărbatului să râdă, în timp ce se împinse mai departe de masă.

— Să nu-mi faci favoruri, ca de pildă, să încerci să mă repui în drepturi. În regulă?

Watkins îl urmări pe bărbat mergând prin restaurantul din Chicago, pasul lui ducându-l pe lângă mese lustruite din lemn negru, încărcate cu feţe de mese fine şi cristaluri. îmbrăcat la costum şi cravată, se potrivea perfect locului, printre oameni de afaceri, la ora prânzului, şi la băutură.

Dar Watkins ştia că totul era o faţadă. Ceea ce nu ştia, ceea ce, probabil, nu va şti niciodată, era dacă Dylan Jones se făcuse rău odată cu fostul său partener şi reuşise să-şi acopere urmele, salvându-se de Leawenworth în ultimul moment, sau dacă fusese cu adevărat acolo, afară, singur, în toate lunile acelea.

Johanna atârnă ultimul ornament, o stea fragilă de cristal, în pomul ei de Crăciun, şi se dădu înapoi să-şi analizeze lucrarea. Ar fi trebuit să plece la Chicago. N-ar fi trebuit să rămână la Boulder doar cu Henry şi mama sa, care să umple locurile goale. îşi făcuse câţiva prieteni în ultimele luni şi erau câteva petreceri în perspectivă, unele sociale, altele politice, unele de afaceri, majoritatea cu toate trei caracteristicile laolaltă. Avusese prima întâlnire din Colorado în urmă cu trei săptămâni, cu un agent de dezvoltări imobiliare din Boulder, ocupaţie care, explicase el, îl făcea să fie.contradictoriu. Fiecare dintre cei

care se mutau în Boulder voiau să închidă uşa în urma lor şi să facă pe morţii.

Întâlnirea decursese bine. Bărbatul fusese încântător, inteligent şi distractiv. Dar nu fusese

Dylan Jones.

Se ducea din nou la un psihiatru, încercând să se lupte cu un sentiment de pierdere ce o bântuia, încercând să găsească o încheiere care nu exista. Era un proces lung, care costa o sută de dolari pe oră.

Mai făcu un pas înapoi, dar nu ajută la nimic. Pomul arăta la fel ca anul trecut şi ca în celălalt, şi în celălalt an. Ar fi trebuit să plece la Chicago.

Sună telefonul şi întinse mâna în spatele ei, să răspundă, rămânând cu un ochi critic spre pom. Era sigură că arăta exact ca cel făcut cu un an înainte, ceea ce ar fi fost imposibil. Poate avea nevoie de ornamente noi.

— Alo?

— Johanna.

Vocea care venea prin receptor era unică, blândă şi gravă, şi făcu să i se moaie genunchii. Mâna i se ridică la piept. Se lăsă încet pe podea, înainte ca picioarele să-i cedeze de tot.

— Sunt Dylan, spuse el, văzând că ea nu răspunde.

Ea dădu din cap, de parcă el ar fi fost în cameră.

— Aş vrea să te văd.

— Când? reuşi ea, forţând vorba să iasă dintr-un milion de întrebări care i se învârteau în minte.

— Diseară. Acum. Sunt doar ia un bloc distanţă de apartamentul tău. Ai alte planuri?

— Nu.

Nu avea suflu. Dyian trăia.

— Pot să vin? întrebă el după o scurtă ezitare.

— Da.

— Atunci ne vedem într-un minut.

El închise telefonul la capătul lui, dar Johanna uită să facă acelaşi lucru, până când telefonul începu să ţiuie. Mâinile îi tremurau, când puse receptorul la locul lui.

Erau o sută de lucruri pe care le putea face ca să se pregătească şi nu era absolut nimic de făcut ca să se pregătească să-l vadă din nou. Până la sfârşit, nimic nu avu câştig de cauză şi ea stătea tot aşezată pe podea, când sună soneria.

Se ridică în picioare şi alergă la interfon.

— Da? întrebă apăsând butonul.

— Sunt Dylan.

Îl chemă sus şi stătu în uşa deschisă, aşteptând ascensorul. Când el ieşi, genunchii i se muiară din nou.

Era Dylan.

Ea îşi acoperi gura cu mâna ca să-şi reţină un suspin. Apoi el o strânse în braţe. O ţinea şi se legănau amândoi, ea piângea şi el îi vorbea blând.

— Îmi pare rău, atât de rău, spuse el. Am vrut să te sun de atâtea ori.

— De ce n-ai făcut-o? întrebă ea printre lacrimi. Dacă erai în viaţă, de ce n-ai venit la mine? Mi-ai promis că o să mă suni.

— Mult timp n-am avut telefon.

Ea înălţă capul şi îl privi în ochi. Nu o minţea, în privirea lui nu era altceva decât onestitate şi regrete.

— De ce? Unde ai fost? Ce s-a întâmpiat în noaptea aceea? întrebările ei cădeau una peste alta.

— Putem intra mai întâi în casă? Un mic zâmbet îi atingea colţurile gurii.

Intrară, ţinându-se încă unul pe celălalt, iar când uşa fu închisă, ea se întoarse spre el.

— Dacă vrei să mă săruţi, mai bine fă-o acum, Dylan, spuse ea, pentru că mai târziu o să fiu al naibii de furioasă pe tine.

Drept răspuns, gura lui coborî pe a ei. Se scutură de pardesiu şi-l lăsă să cadă pe jos, în timp ce o strânse în braţe.

Era o întoarcere acasă, la parfumul, gustul şi senzaţia ei. Ea era tot ce-i lipsise de prea multă vreme. Aşa încât o sărută din nou şi când ea nu mai rezistă, îşi băgă mâinile pe sub bluza ei. îi ţinu sânii în palme, mângâindu-le greutatea şi moliciunea lor cerească şi îi spuse din nou că o iubeşte.

Ea îi şopti numele şi declanşa în el o dorinţă împotriva căreia nu voia să lupte.

Nu intenţionase să intre în apartamentul ei şi să o seducă. Voia să-i vorbească, să o ţină în braţe şi să facă dragoste cu ea, dacă totul va fi în ordine. El nu era sigur ce împărtăşiseră amândoi şi nu credea că ea putea şti mai mult.

Dar căldura reacţiei ei îi spunea că, la fel ca şi el, avea nevoie de mai mult decât un sărut, ca să refacă apropierea pe care o împărţiseră. Căldura pielii ei sub mâinile lui era semnul vieţii pe care o căutase în mintea lui toate lunile acestea cât a fost fără ea, şi modul în care ea îşi mişca

buzele pe faţa şi pe gâtul lui, era mai mult decât un gest fizic de dorinţă.

— Ssst, şopti el, sărutându-i lacrimile de pe ambii obraji. Nu plec, până nu-mi spui să plec. Avem tot timpul pe care doreşti tu să mi-l dai.

— Mi-ai lipsit. Mi-ai lipsit îngrozitor şi acum eşti aici şi nu-mi vine să cred şi mă doare. Sunt atât de furioasă încât aş putea să te lovesc.

Ea bolborosea în pieptul cămăşii lui, dar era îndreptăţită. Aveau nevoie de timp. El o ţinea şi îi săruta faţa şi o lăsa să continue mereu.

Mereu şi mereu.

În cele din urmă, se mutară pe canapea, apoi

Dylan reuşi să facă o cafea în bucătăria ei foarte elegantă, în timp ce ea se duse la baie. Mai târziu, făcură împreună sandvişuri. El îi povesti cum fusese împuşcat în piaţa din strada Pike şi căzuse pe scări, despre lovitura la cap şi durerea când se trezise şi îl văzuse pe agentul de serviciu aplecându-se peste el, încercând să stabilească dacă era viu sau nu.

Ea îi spuse că Rodrigo Aragon o scosese din piaţă pe drumul celălalt, înapoi în sus, pe deal. Ei făcuseră cordon în jurul scărilor, refuzând să permită cuiva să treacă. Henry apăruse a doua zi dimineaţa şi îi susţinuse drepturile.

— M-au dus la un spital din Seattle, îi zise Dylan. Am stat acolo o săptămână, până să mă mute la Chicago.

— Cum s-au vindecat rănile tale? întrebă ea, adunându-şi picioarele pe canapea şi luând o înghiţitură de cafea.

— Destul de bine.

— Pot să văd? Ea îi atinse cămaşa iar mâna lui se ridică să i-o acopere pe a ei.

— Dacă începi să-mi scoţi hainele, doamnă consilier, am să vreau să te duc în pat, îi spuse el, cu vocea răguşită.

O urmă de culoare se răspândi pe faţa ei şi îşi retrase mâna. Nu era reacţia pe care o sperase, dar era cea pe care o aşteptase, pe jumătate.

Avea o tendinţă spre timiditate şi asta îi plăcea. Viaţa se întindea în faţa lui mai luminoasă decât fusese de ani de zile. Putea să aştepte.

— Ce s-a întâmplat la Chicago? întrebă ea.

— În principal, am fost arestat. Dar nu aveau dovezi împotriva mea iar eu aveam o groază de informaţii de care ei aveau nevoie. Le-am spus că le dau tot ce aveau nevoie ca să-i facă pe senator să vorbească, dacă mi te dau pe tine. El se uită în jos la ea şi îşi trecu mâna peste umărul ei. Cred că am făcut o afacere bună. Desigur, Federalilor nu le place ca oamenii lor să încheie afaceri cu ei, aşa că, oficial, sunt şomer'.

— M-am mirat de ce nu am auzit de la nimeni nimic despre Morrow Warner, spuse ea.

— Ai să auzi, dar numai până la un punct. Dacă se trece de la informaţii la verificare, pot opri totul. 1

Ea îşi coborî genele şi tăcu mult timp.

— Unde mergem de aici încolo, Dylan?

— Nicăieri.

Privirea ei uimită se ridică s-o întâlnească pe a lui, iar el explică repede.

— Am înţeles lucrul ăsta ad litteram. Vreau să stau aici, pe această canapea, în acest

apartament, cu tine. Dar ştiu că asta înseamnă să cer prea mult.

— Vrei să stai aici, cu mine? întrebă ea, surprinderea ei putându-se citi în sprâncenele ridicate.

— Mi-a trecut prin gând de mai multe ori, recunoscu el. Apoi adăugă încet: Mai cu seamă în seara asta, deşi nu neapărat pe canapea.

Îmbujorarea ei deveni mai puternică şi el îşi trecu buzele pe pielea sensibilă dintre obraz şi ureche.

— Mi-aş dori să am şansa de a obosi făcând dragoste cu tine, spuse el, sărutând-o şi mai blând. Mi-ar plăcea să am şansa să ma plictisesc cu adevărat uitându-mă cum te speli pe dinţi şi să-mi ating limitele şezând şi citind cu picioarele tale în poala mea. Aş dori ca lucrul cel mai plăcut din viaţa mea să fie momentul în care mă trezesc şi îmi dau seama că tu eşti culcată lângă mine… preferabil goală-şi caldă, fiindcă te-am ţinut în. braţe toată noaptea.

Johanna se răsuci în braţele Iui şi îşi aşează buzele despărţite pe gura lui, într-un sărut arzător, de satin. Doamne, parcă atingea raiul. Ei îi plăcea consistenţa diferită a pielii lui, de la asprimea uşoară a obrazului, la plinătatea mătăsoasă a limbii lui în gura ei.

El gemu şi ea se lăsă mai adânc peste el. îl dorea aşa cum nu dorise niciodată un alt bărbat, total, posesiv. Când îşi’ ridică gura de pe a lui, îl încalecă şi începu să-i descheie cămaşa.

— Eşti sigură că vrei asta? întrebă ea, privindu-l pe sub genele pe jumătate lăsate.

— Sunt sigur, spuse el, atât de repede încât ea ştiu că înţelesese greşit.

Un zâmbet îi tachina gura.

— Vreau să spun, eşti sigur că vrei să te muţi aici cu mine? Nu vreau să stric nimic mergând prea repede.

— Johanna, zise el, ochii lui devenind întunecaţi şi serioşi. Eu cred în dragostea la prima vedere şi cred că asta se întâmplă aici. Am fost gâta să mor pentru tine. La naiba, n-am să renunţ la şansa de a trăi împreună cu tine.

— Bine, atunci, Dylan, răspunse ea, terminând cu cămaşa şi îndreptându-se spre pantalonii lui. Ea descheie mai întâi nasturele de sus, apoi, încet, dădu fermoarul în jos, aplecându-se înainte ca să-i şoptească la ureche: Să-mi spui când te-ai plictisit.

Trei luni mai târziu, Johanna se târa la bucătărie, într-o vineri dimineaţa, devreme. Purta cea mai mare şi mai întinsă bluză de bumbac a lui, care arăta de parcă se dormise în ea dintr-un motiv foarte bun. Avea pe ea pantalonii ei de trening şi ciorapii groşi. Era acoperită cu un halat de baie, pe cap avea trei rânduri de bigudiuri calde, înfăşurate în păr.

— Hei, băiat de casă, spuse ea cu un căscat. Ţi-ai găsit deja o slujbă?

— Încă nu, dar sunt pe aproape.

Ţinu ceaşca în sus ca să i-o umple din nou, fără să ridice ochii de pe rubrica de sport a ziarului.

Ea îi turnă cafea şi îşi luă şi pentru ea o ceaşcă.

— Ce avem la micul dejun?

— Avem cerealele mele bune, pe care sunt gata să le împart. Sau poţi să iei din ale tale, cele dietetice.

— Am să iau fulgii Frosty Crunchers.

Ea se aşează şi inhala aburul cafelei lui Dylan, în timp ce el îi turna lapte în bolul cu fulgi de cereale.

— Îmi place aspectul tău de arici, zise el. E foarte atrăgător, dar în partea stingă pierzi câţiva ţepi.

Ea întinse mâna şi strânse bigudiurile lăsate.

— Încă nu te-ai plictisit?

— Nu sunt sigur, spuse el, luând ziarul. M-am gândit să mă uit azi cum te speli pe dinţi dimineaţa. Să văd cum merge, înainte de a-mi lua nişte obligaţii.

Ea zâmbi şi aşteptă ca ochii lui să apară deasupra ziarului. Nu trebui să aştepte prea mult.

— La ce oră trebuie să fii la lucru? întrebă el. Zâmbetul ei se lăţi.

— Nici să nu te gândeşti la aşa ceva. Ştii cum e Henry când ajung târziu.

— Da, spuse el încet. Dar ştiu, de asemenea, cum e când te fac eu să ajungi târziu.

— Păstrează-ţi forţele pentru sfârşitul săptămânii, sugeră ea, băgând lingura în bolul cu fulgi de cereale.

— Cum ţi-ar plăcea să fii căsătorită cu un avocat? întrebă el din senin.

Ea se opri cu lingura la jumătatea drumului spre gură.

— Nu ştiu, spuse cu grijă. Presupun că ar

depinde de avocat.

El nu amintise despre căsătorie niciodată. Ea se gândise totuşi la asta, de o sută de ori.

— Bine, spuse el. Cum ţi-ar plăcea să fii căsătorită cu un student la drept?

— Astea sunt întrebări ipotetice? întrebă ea. Sau ai luat brusc o mulţime de hotărâri?

— Niciuna, nici alta. Câţiva ani m-am gândit să studiez dreptul. Apoi, m-am gândit că n-am să trăiesc destul, ca să termin. În ce priveşte cealaltă problemă, m-am gândit să mă căsătoresc cu tine când am făcut dragoste prima dată, iar de atunci m-am tot gândit mereu la asta.

— Te-ai gândit cam mult, spuse ea, Impresionată de cât de mult îl preocupase subiectul. – – Atunci, bănuiesc că întrebarea este: te-ai gândit şi tu la asta?

— Mi-a trecut de câteva ori prin minte, recunoscu ea, străduindu-se din răsputeri să nu sară în sus şi să nu se arunce în braţele lui.

— Şi ce părere al?

v-Imi plac studenţii la drept, spuse ea, cu o faţă serioasă. Am fost şi eu studentă. Iar în privinţa căsătoriei, te iubesc, Dylan, şi nimic nu va schimba lucrul ăsta niciodată.

— Atunci, nu mânca fulgii Frosty Crunchers, o sfătui el, şi reluă citirea rubricii de sport.

Johanna se uită în jos, la bolul ei. Dacă nu-i mânca, aveau să se moaie. Chiar şi fulgii Frosty sucombă în faţa laptelui.

Dar un inel cu diamant nu…

Gâfâind, băgă mâna în bol şi scoase inelul. Alergă la chiuvetă şi îl spălă, înainte de a-l pune

în’ deget._

— Nu-mi vine să cred că ai făcut asta! Ah, Dylan, ce frumos e! întinse mâna spre el, să vadă. Nu-mi vine să cred că mi l-ai pus îh bolul cu fulgi de cereale.

— Cam ţărăneşte, nu?

— Dar dulce şi minunat. Se aşează în poala lui şi îl îmbrăţişa. Ah! Dylan, da, spuse ea, apoi, un moment mai târziu, spuse: Ah, nu!

— Care din două, Johanna? întrebă el, dând-o puţin mai departe de el, ca să-i vadă reacţia feţei. Ah, da sau ah, nu?

— Este da, un da definitiv că mă căsătoresc cu tine, dar tocmai mi-am dat seama că tu faci să se împlinească visele întregii mele familii.

— Familia ta a visat întotdeauna ziua în care vei găsi un inel în fulgii de cereale? Suna cam sceptic.

— Nu, e vorba de treaba cu dreptul, pentru tata. El a vrut întotdeauna să mă mărit cu un avocat. Sora mea a vrut întotdeauna să mă mărit cu un iubit, iar mama a dorit, pur şi simplu, să mă căsătoresc. Ea îşi îngropa faţa în mâini. Doamne, e aproape prea.bizar ca tu, dintre toţi oamenii, să te fi dovedit a fi răspunsul la toate rugile lor.

— Sunt mai preocupat să fiu răspunsul la rugăciunile tale, zise el.

Ea se uită la el printre degete.

— Eşti, Dylan. Da, eşti. Mai mult decât aş fi crezut că poate fi cineva.

— Bun. Zâmbetul reveni pe faţa lui în plină forţă, sexy şi şăgalnic. Cred că putem uita de plictiseală, de acum încolo. El începu să-i desfacă

bigudiurile din păr, lăsându-le să cadă pe jos.

— O să ajung târziu.

El rìse încet şi îi sărută obrazul, în aceiaşi timp adunându-i bluza de bumbac în mâini. Nu îe îngrijora, când plăcuţa va arăta „Wayiand, Lane şi Jones” o s-c dau afară pe doamna Hunt şi voi schimba regulile.

— Nu glumeai Când spuneai că n-o să devii plictisitor, aşa-i? spuse ea ajutându-l şi ridicându-şi braţele deasupra capului. Bluza de bumbac căzu, iar ea îşi scutură părul până i se aşeză pe umeri, ca o pelerină aurie de mătase.

— Viaţa e o aventură, Johanna. Doamne, ce frumoasă eşti, zise el îmbrăţişând-o. Iar dragostea mea pentru tine va fi aventura vieţii mele.

Sfârşit